
Bibeln dag för dag

Hela Bibeln som du läser på ett år !

Maj

1 maj

St. Thomas Aquinas: "Utan arbete är det omöjligt att ha roligt."

1 Krönikeboken 1

Från Adam till Abraham

¹ Adam, Set, Enos, ² Kenan, Mahalalel, Jered, ³ Hanok, Metusela, Lemek, ⁴ Noa, Sem, Ham och Jafet.

⁵ Jafets söner var Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mesek och Tiras.

⁶ Gomers söner var Askenas, Rifat och Togarma. ⁷ Javans söner var Elisa och Tarsis, kitteerna och rodaneerna.

⁸ Hams söner var Kush, Misrajim, Put och Kanaan. ⁹ Söner till Kush var Seba, Havila, Sabta, Raama och Sabteka. Raamas söner var Saba och Dedan. ¹⁰ Kush blev far till Nimrod, som var den förste som fick stor makt på jorden. ¹¹ Misrajim blev far till ludeerna, anameerna, lehaveerna, naftuheerna, ¹² patroseerna, kasluheerna, som filisteerna härstammar från, och kaftoreerna. ¹³ Kanaan blev far till Sidon, som var hans förstfödde, och Het, ¹⁴ vidare jebusiterna, amoreerna och girgaseerna, ¹⁵ hiveerna, arkeerna, sineerna, ¹⁶ arvadeerna, semareerna och hamateerna.

¹⁷ Sems söner var Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram, vidare Us, Hul, Geter och Mesek. ¹⁸ Arpaksad blev far till Sela och Sela blev far till Eber.

¹⁹ Åt Eber föddes två söner. Den ene hette Peleg, ty under hans tid delades jorden upp. Hans bror hette Joktan. ²⁰ Joktan blev far till

Almodad, Selef, Hasarmavet, Jera, ²¹ Hadoram, Usal, Dikla, ²² Ebal, Abimael, Saba, ²³ Ofir, Havila och Jobab. Alla dessa var Joktans söner.

²⁴ Sem, Arpaksad, Sela, ²⁵ Eber, Peleg, Reu, ²⁶ Serug, Nahor, Tera,

²⁷ Abram, det är Abraham.

Ismaels ättlingar

²⁸ Abrahams söner var Isak och Ismael. ²⁹ Detta är deras släkttavla: Nebajot, Ismaels förstfödde, vidare Kedar, Adbeel och Mibsam, ³⁰ Misma och Duma, Massa, Hadad och Tema, ³¹ Jetur, Nafis och Kedma. Dessa var Ismaels söner.

³² De söner som Ketura, Abrahams bihustru, födde var Simran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua. Joksans söner var Saba och Dedan.

³³ Midjans söner var Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla dessa var Keturas söner. ³⁴ Och Abraham blev far till Isak. Isaks söner var Esau och Israel.

Esaus ättlingar

³⁵ Esaus söner var Elifas, Reguel, Jeus, Jalam och Kora. ³⁶ Elifas söner var Teman och Omar, Sefi och Gatam, Kenas, Timna och Amalek. ³⁷ Reguels söner var Nahat, Sera, Samma och Missa.

Edomiterna

³⁸ Seirs söner var Lotan, Sobal, Sibon, Ana, Dison, Eser och Disan.

³⁹ Lotans söner var Hori och Homam. Lotans syster var Timna.

⁴⁰ Sobals söner var Aljan, Manahat och Ebal, Sefi och Onam. Sibons söner var Aja och Ana. ⁴¹ Anas son var Dison. Disons söner var Hamran, Esban, Jitran och Keran.

⁴² Easers söner var Bilhan, Saavan, Jaakan. Disans söner var Us och Aran.

Edoms kungar

⁴³ Dessa var de kungar som regerade i Edoms land, innan det fanns någon kung i Israel:

Bela, Beors son, och hans stad hette Dinhaba.

- ⁴⁴ När Bela dog blev Jobab, Seras son, från Bosra, kung efter honom.
- ⁴⁵ När Jobab dog blev Husam från temaneernas land kung efter honom.
- ⁴⁶ När Husam dog blev Hadad, Bedads son, kung efter honom. Han slog midjaniterna på Moabs mark. Hans stad hette Avit.
- ⁴⁷ När Hadad dog blev Samla från Masreka kung efter honom.
- ⁴⁸ När Samla dog blev Saul från Rehobot vid floden kung efter honom.
- ⁴⁹ När Saul dog blev Baal-Hanan, Akbors son, kung efter honom.
- ⁵⁰ När Baal-Hanan dog blev Hadad kung efter honom. Hans stad hette Pai och hans hustru hette Mehetabel, dotter till Matred, som var dotter till Me-Sahab.
- ⁵¹ När Hadad hade dött var dessa Edoms stamfurstar: fursten Timna, fursten Alja, fursten Jetet, ⁵² fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon, ⁵³ fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar, ⁵⁴ fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa var Edoms stamfurstar.

1 Krönikeboken 2

Juda ättlingar

2 Dessa var Israels söner: Ruben, Simeon, Levi och Juda, Isaskar och Sebulon, ² Dan, Josef och Benjamin, Naftali, Gad och Aser.

³ Juda söner var Er, Onan och Sela. Dessa tre föddes åt honom av Suas dotter, kananeiskan. Men Er, Judas förstfödde, var ond i Herrens ögon. Därför dödade han honom. ⁴ Tamar, hans sonhustru, födde åt Juda Peres och Sera, så att Judas söner var tillsammans fem.

⁵ Peres söner var Hesron och Hamul. ⁶ Seras söner var Simri, Etan, Heman, Kalkol och Dara, tillsammans fem. ⁷ Karmis son var Akar, som drog olycka över Israel när han trolöst stal det som hade getts till spillo.

⁸ Etans son var Asarja.

Kung Davids stamträd

⁹ De söner som föddes åt Hesron var Jerameel, Ram och Kelubai.

¹⁰ Ram blev far till Amminadab, och Amminadab blev far till Nahson, furste för Juda barn. ¹¹ Nahson blev far till Salma, och Salma till Boas.

¹² Boas blev far till Obed och Obed till Isai.

¹³ Isai blev far till Eliab, som var hans förstfödde, Abinadab den andre, Simea den tredje, ¹⁴ Netanel den fjärde, Raddaj den femte, ¹⁵ Osem den sjätte och David den sjunde. ¹⁶ Deras systrar var Seruja och Abigail. Serujas söner var Absaj, Joab och Asael, tillsammans tre. ¹⁷ Abigail födde Amasa, och Amasas far var ismaeliten Jeter.

Hesrons ättlingar

¹⁸ Kaleb, Hesrons son, fick barn med sin hustru Asuba och med Jeriot. Dessa var hennes söner: Jeser, Sobab och Ardon. ¹⁹ När Asuba dog tog Kaleb Efrat till hustru, och hon födde åt honom Hur. ²⁰ Hur blev far till Uri, och Uri till Besalel.

²¹ Därefter gick Hesron in till Makirs, Gileads fars, dotter. Henne tog han till hustru när han var sextio år gammal. Hon födde Segub åt honom.

²² Segub blev far till Jair som hade tjugotre städer i Gileads land. ²³ Men gesureerna och arameerna tog ifrån dem Jairs byar samt Kenat med underlydande orter, sextio städer. Alla dessa var söner till Makir, Gileads far. ²⁴ När Hesron hade dött i Kaleb-Efrata, födde Hesrons hustru Abia åt honom Ashur, Tekoas far.

Jerameels ättlingar

²⁵ Sönerna till Jerameel, Hesrons förstfödde, var Ram, den förstfödde, vidare Buna, Oren, Osem och Ahia. ²⁶ Jerameel hade en annan hustru, som hette Atara. Hon var mor till Onam. ²⁷ Rams, Jerameels förstföddes, söner var Maas, Jamin och Eker. ²⁸ Onams söner var Sammaj och Jada. Sammajs söner var Nadab och Abisur.

²⁹ Abisurs hustru hette Abihail. Hon födde Aban och Molid åt honom.

³⁰ Nadabs söner var Seled och Appajim. Seled dog barnlös. ³¹ Och Appajims son var Jisi, Jisis son var Sesan och Sesans son var Alaj.

³² Jadas, Sammajs brors, söner var Jeter och Jonatan. Jeter dog barnlös.

³³ Jonatans söner var Pelet och Sasa. Dessa var Jerameels söner.

³⁴ Sesan hade inga söner utan endast döttrar. Sesan hade en egyptisk tjänare som hette Jarha. ³⁵ Sesan gav sin dotter till hustru åt sin tjänare Jarha, och hon födde åt honom Attaj. ³⁶ Attaj blev far till Natan och Natan

till Sabad. ³⁷ Sabad blev far till Eflal och Eflal till Obed. ³⁸ Obed blev far till Jehu och Jehu till Asarja. ³⁹ Asarja blev far till Heles och Heles till Elasa. ⁴⁰ Elasa blev far till Sisamaj och Sisamaj till Sallum. ⁴¹ Sallum blev far till Jekamja, och Jekamja till Elisama.

Kalebs övriga ättlingar

⁴² Kalebs, Jerameels brors, söner var Mesa, hans förstfödde, som var Sifs far, och Maresas, Hebrons fars, söner.

⁴³ Hebrons söner var Kora, Tappua, Rekem och Sema. ⁴⁴ Sema blev far till Raham, Jorkeams far. Rekem blev far till Sammaj. ⁴⁵ Sammajs son var Maon, och Maon var Bet-Surs far.

⁴⁶ Kalebs bihustru Efa födde Haran, Mosa och Gases. Haran blev far till Gases.

⁴⁷ Jadajs söner var Regem, Jotam, Gesan, Pelet, Efa och Saaf. ⁴⁸ Kalebs bihustru Maaka födde Seber och Tirhana.

⁴⁹ Hon födde också Saaf, Madmannas far, Seva, Makbenas far och Gibeas far. Kalebs dotter var Aksa.

⁵⁰ Dessa var Kalebs söner: Hurs, Efratas förstföddes, son var Sobal, Kirjat-Jearims far, ⁵¹ vidare Salma, Betlehems far, och Haref, Bet-Gaders far.

⁵² Söner till Sobal, Kirjat-Jearims far, var Haroe och hälften av Hammenuhot-släkten. ⁵³ Kirjat-Jearims släkter var jeteriterna, putiterna, sumatiterna och misraiterna. Från dem utgick sorgatiterna och estaoliterna.

⁵⁴ Salmas söner var Betlehem och netofatiterna, Atrot-Bet-Joab, liksom hälften av manahatiterna, sorgiterna.

⁵⁵ De skriftlärdas släkter, de som bodde i Jabes, var tireatiterna, simatiterna, sukatiterna. Dessa var de keniter som härstammade från Hammat, stamfader till Rekabs släkt.

1 Krönikeboken 3

Kung Davids barn

³ Dessa var de söner som föddes åt David i Hebron: Amnon, den förstfödde, av Ahinoam från Jisreel, Daniel, den andre, av Abigail från Karmel, ² Absalom, den tredje, son till Maaka, som var dotter till Talmaj, kungen i Gesur, Adonia, den fjärde, Haggits son, ³ Sefatja, den femte, av Abital, Jitream, den sjätte, av hans hustru Eglä.

⁴ Dessa sex föddes åt honom i Hebron, där han regerade i sju år och sex månader.

I Jerusalem regerade han i trettiofyra år. ⁵ Dessa söner föddes åt honom i Jerusalem: Simea, Sobab, Natan och Salomo, tillsammans fyra, av Bat-Sua, Ammiels dotter.

⁶ Vidare Jibnar, Elisama, Elifelet, ⁷ Noga, Nefeg, Jafia, ⁸ Elisama, Eljada och Elifelet, tillsammans nio. ⁹ Dessa var alla Davids söner, förutom sönerna med bihustrurna. Tamar var deras syster.

Kung Salomos ättlingar

¹⁰ Salomos son var Rehabeam, dennes son Abia, dennes son Asa, dennes son Josafat, ¹¹ dennes son Joram, dennes son Ahasja, dennes son Joas, ¹² dennes son Amasja, dennes son Asarja, dennes son Jotam, ¹³ dennes son Ahas, dennes son Hiskia, dennes son Manasse, ¹⁴ dennes son Amon, dennes son Josia. ¹⁵ Josias söner var Johanan, den förstfödde, Jojakim, den andre, Sidkia, den tredje, Sallum, den fjärde. ¹⁶ Jojakims söner var hans son Jekonja och dennes son Sidkia.

Kung Jekonjas ättlingar

¹⁷ Jekonjas söner var Assir och dennes son Sealtiel, ¹⁸ vidare Malkiram, Pedaja, Senassar, Jekamja, Hosama och Nedabja. ¹⁹ Pedajas söner var Serubbabel och Simei, Serubbabels söner var Mesullam och Hananja, och deras syster var Selomit, ²⁰ vidare Hasuba, Ohel, Berekja, Hasadja och Jusab-Hesed, tillsammans fem.

²¹ Hananjas söner var Pelatja och Jesaja, vidare Refajas söner, Arnans söner, Obadjas söner och Sekanjas söner. ²² Sekanjas son var Semaja. Semajas söner var Hattus, Jigal, Baria, Nearja och Safat, tillsammans sex.

²³ Nearjas söner var Eljoenaj, Hiskia och Asrikam, tillsammans tre.

²⁴ Eljoenajs söner var Hodavja, Eljasib, Pelaja, Ackub, Johanan, Delaja och Anani, tillsammans sju.

Matteus 11: 25–30

Jesus är Guds vishet

²⁵ Vid den tiden sade Jesus: "Jag prisar dig, Fader, du himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för de små. ²⁶ Ja, Fader, detta var din goda vilja. ²⁷ Allt har min Fader överlämnat åt mig. Och ingen känner Sonen utom Fadern. Inte heller känner någon Fadern utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara honom för. ²⁸ Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. ²⁹ Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. ³⁰ Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt."

2 maj

St. Athanasius: "Om vi tänker varje dag att vi måste dö den dagen, kommer vi inte att synda den dagen. Om vi på morgonen vet att vi inte kommer att leva till sängsdays, och om vi när vi lägger oss vet att vi inte kommer att vakna mer, kommer vi inte att synda."

1 Krönikeboken 4

Judas ättlingar

4 Judas söner var Peres, Hesron, Karmi, Hur och Sobal. ² Reaja, Sobals son, blev far till Jahat och Jahat till Ahumaj och Lahad. Dessa var sorgatiternas släkter.

³ Dessa var Abi-Etams söner: Jisreel, Jisma och Jidbas, och deras syster hette Hasselponi, ⁴ vidare Penuel, Gedors far, och Eser, Husas far. Dessa var söner till Hur, Efratas förstfödde, Betlehems far.

⁵ Ashur, Tekoas far, hade två hustrur, Hela och Naara. ⁶ Naara födde åt honom Ahussam, Hefer, Timeni och ahastariterna. Dessa var Naaras söner. ⁷ Helas söner var Seret, Jishar och Etnan.

⁸ Kos var far till Anub och Hassobeba, likaså Aharhels, Harums sons, släkter.

⁹ Men Jabes var mer ansedd än sina bröder. Hans mor gav honom namnet Jabes, "för jag har fött honom med smärta", sade hon.

¹⁰ Jabes ropade till Israels Gud och sade: "O, att du ville välsigna mig och utvidga mitt område och låta din hand vara med mig! O, att du ville göra så att jag slipper olycka och smärta!" Och Gud lät det ske som han bad om.

Övriga släktlistor

¹¹ Kelub, Suhas bror, blev far till Mehir, som var far till Eston. ¹² Eston blev far till Bet-Rafa, Pasea och Tehinna, Ir-Nahas far. Dessa var männen från Reka.

¹³ Kenas söner var Otniel och Seraja. Otniels son var Hatat. ¹⁴ Meonotaj blev far till Ofra och Seraja till Joab, far till hantverkardalens släkt, ty de var hantverkare.

¹⁵ Söner till Kaleb, Jefunnes son, var Iru, Ela och Naam, likaså Elas söner och Kenas.

¹⁶ Jehallelels söner var Sif och Sifa, Tirja och Asarel.

¹⁷ Esras son var Jeter, vidare Mered, Efer och Jalon. Och hon^a blev havande och födde Mirjam, Sammaj och Jisba, Estemoas far. ¹⁸ Hans judiska hustru födde Jered, Gedors far, och Heber, Sokos far, och Jekutiel, Sanoas far. Men de andra var söner till Bitja, faraos dotter, som Mered hade tagit till hustru.

¹⁹ Söner till Hodias hustru, Nahams syster, var Kegilas far, garmiten, och maakatiten Estemoa.

²⁰ Simeons söner var Amnon och Rinna, Ben-Hanan och Tilon.

Jisis söner var Sohet och Sohets son.

Selas ättlingar

²¹ Söner till Sela, Judas son, var Er, Lekas far, och Lada, Maresas far, och de släkter som tillhörde linnearbetarnas hus, av Asbeas hus, ²² vidare Jokim och männen i Koseba samt Joas och Saraf, som blev herrar över Moab, likaså Jasubi–Lehem. Men detta hör till en avlägsen tid. ²³ Dessa var krukmakarna och invånarna i Netaim och Gedera. De bodde där hos kungen och var i hans tjänst.

Simeons ättlingar

²⁴ Simeons söner var Nemuel och Jamin, Jarib, Sera och Saul. ²⁵ Hans son var Sallum, hans son var Mibsam, hans son var Misma. ²⁶ Mismas söner var hans son Hammuel, dennes son Sackur och dennes son Simeï.

²⁷ Simeï hade sexton söner och sex döttrar. Men hans bröder hade inte många barn. I sin helhet ökade inte deras släkt lika mycket som Juda barn.

²⁸ De bodde i Beer–Sheba, Molada och Hasar–Sual, ²⁹ i Bilha, i Esem och i Tolad, ³⁰ i Betuel, Horma och Siklag, ³¹ i Bet–Markabot, i Hasar–Susim, i Bet–Biri och i Saarajim. Dessa var deras städer, tills David blev kung.

³² Deras byar var Etam och Ajin, Rimmon, Token och Asan, fem städer;

³³ och alla deras byar som låg runt omkring dessa städer ända till Baal. Där bodde de. De hade sitt särskilda släktregister.

³⁴ Vidare: Mesobab, Jamlek och Josa, Amasjas son, ³⁵ och Joel och Jehu, son till Josibja, son till Seraja, son till Asiel, ³⁶ och Eljoenaj, Jaakoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel och Benaja, ³⁷ samt Sisa, son till Sifi, son till Allon, son till Jedaja, son till Simri, son till Semaja. ³⁸ Dessa nu nämnda var furstar i sina släkter, och deras familjer utbredde sig och blev talrika.

³⁹ De drog fram mot Gedor, ända till östra sidan av dalen, för att söka bete för sin boskap. ⁴⁰ De fann fett och gott bete, och landet hade utrymme nog, och där var lugnt och stilla, ty de som bodde där förut var hamiter.

⁴¹ Men dessa som här har blivit uppskrivna vid namn kom i Hiskias, Juda kungs, tid och förstörde deras tält och slog de meiniter som fanns där och utrotade dem, så att de inte mer finns till, och de bosatte sig i deras

land, ty där fanns bete för deras boskap. ⁴² Av dem, av Simeons barn, begav sig femhundra man till Seirs bergsbygd. Och Pelatja, Nearja, Refaja och Ussiel, Jisis söner, stod i spetsen för dem. ⁴³ De slog den sista kvarlevan av amalekiterna, som hade kommit undan. Sedan bosatte de sig där och bor där än i dag.

1 Krönikeboken 5

Rubens ättlingar

5 Ruben var Israels förstfödde, ty han föddes först, men därför att han orenade sin fars bädd gavs hans förstfödsrätt åt sönerna till Josef, Israels son, men inte så att Josef skulle tas upp i släktregistret som den förstfödde. ² Ty visserligen var Juda den mäktigaste bland sina bröder och en av hans ättlingar blev furste, men förstfödsrätten blev ändå Josefs.

³ Rubens, Israels förstföddes, söner var Hanok och Pallu, Hesron och Karmi.

⁴ Joels söner var hans son Semaja, dennes son Gog, dennes son Simeï, ⁵ dennes son Mika, dennes son Reaja, dennes son Baal, ⁶ likaså dennes son Beera som Tiglat-Pileser, kungen i Assyrien, förde bort i fångenskap. Han var furste för rubeniterna. ⁷ Hans bröder var, när de efter sina släkter skrevs upp i släktregistret efter sin ättföljd: Jegiel, huvudmannen, Sakarja ⁸ och Bela, son till Asas, son till Sema, son till Joel. Han bodde i Aroer, och hans boplatser nådde ända till Nebo och Baal-Meon. ⁹ Österut nådde hans boplatser ända fram till öknen som sträcker sig från floden Eufrat. De hade nämligen stora boskapshjordar i Gileads land.

¹⁰ Men på Sauls tid förde de krig mot hagariterna, som föll för deras hand. Då bosatte de sig i deras tält utmed hela östra sidan av Gilead.

Gads ättlingar

¹¹ Gads barn bodde mitt emot dem i landet Basan ända till Salka: ¹² Joel, huvudmannen, och Safam därnäst, och vidare Jaanaj och Safat i Basan.

¹³ Deras bröder var, efter sina familjer, Mikael, Mesullam, Seba, Joraj, Jakan, Sia och Eber, tillsammans sju. ¹⁴ Dessa var söner till Abihail, son till Huri, son till Jaroa, son till Gilead, son till Mikael, son till Jesisaj, son

till Jado, son till Bus. ¹⁵ Men Ahi, son till Abdiel, son till Guni, var huvudman för deras familjer. ¹⁶ De bodde i Gilead i Basan med underlydande orter, likaså på alla Sarons utmarker, så långt de sträckte sig. ¹⁷ Alla dessa blev uppskrivna i släktregistret i Jotams, Juda kungs, och Jerobeams, Israels kungs, tid.

De östra stammarnas krigshärar

¹⁸ Rubens barn och gaditerna och ena hälften av Manasse stam var tappra män, som bar sköld och svärd och spände båge och var tränade för krig. De utgjorde 44 760 stridsberedda män. ¹⁹ De förde krig mot hagariterna och mot Jetur, Nafis och Nodab. ²⁰ De fick hjälp mot dem, så att hagariterna och alla som var med dem gavs i deras hand. De ropade till Gud under striden och han bönhörde dem, därför att de förtröstade på honom. ²¹ Som byte förde de bort deras boskapshjordar, 50 000 kameler, 250 000 får och 2 000 åsnor, likaså 100 000 människor. ²² Många hade blivit slagna, eftersom striden var från Gud. Sedan bosatte de sig i deras land och bodde där ända till fångenskapen.

Ena hälften av Manasse stam

²³ Halva Manasse stams barn bodde också där i landet, från Basan ända till Baal-Hermon och Senir och Hermons berg, och de var talrika. ²⁴ Dessa var huvudmän för sina familjer: Efer, Jisi, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodavja och Jadiel, tappra stridsmän, berömda män och huvudmän för sina familjer.

De östra stammarna förs bort i fångenskap

²⁵ Men de var otrogna mot sina fäders Gud. I sin trolöshet höll de sig till de gudar som dyrkades av folken i landet, de folk som Gud hade utrotat inför dem. ²⁶ Då uppväckte Israels Gud den assyriske kungen Puls ande, det vill säga den assyriske kungen Tiglat-Pilesers ande, och förde folket bort i fångenskap, såväl rubeniterna och gaditerna som ena hälften av Manasse stam. Han förde dem till Hala, Habor, Hara och Gozans ström, där de är än i dag.

1 Krönikeboken 6

Översteprästernas släktlista

6 Levis söner var Gerson, Kehat och Merari.

² Kehats söner var Amram, Jishar, Hebron och Ussiel.

³ Amrams barn var Aron, Mose och Mirjam. Arons söner var Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

⁴ Eleasar blev far till Pinehas, Pinehas till Abisua. ⁵ Abisua blev far till Bucki och Bucki till Ussi. ⁶ Ussi blev far till Seraja och Seraja till Merajot. ⁷ Merajot blev far till Amarja och Amarja till Ahitub. ⁸ Ahitub blev far till Sadok och Sadok till Ahimaas. ⁹ Ahimaas blev far till Asarja och Asarja till Johanan. ¹⁰ Johanan blev far till Asarja, han som var präst i det tempel som Salomo byggde i Jerusalem. ¹¹ Asarja blev far till Amarja och Amarja till Ahitub. ¹² Ahitub blev far till Sadok och Sadok till Sallum. ¹³ Sallum blev far till Hilkia och Hilkia till Asarja. ¹⁴ Asarja blev far till Seraja och Seraja till Josadak. ¹⁵ Josadak måste gå med i fångenskap, när Herren förde bort Juda och Jerusalem genom Nebukadnessar.

Levis övriga ättlingar

¹⁶ Levis söner var Gersom, Kehat och Merari. ¹⁷ Dessa var namnen på Gersoms söner: Libni och Simei. ¹⁸ Kehats söner var Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. ¹⁹ Meraris söner var Mahli och Musi. Dessa var leviternas släkter efter deras fäder.

²⁰ Från Gersom härstammade hans son Libni, dennes son Jahat, dennes son Simma, ²¹ dennes son Joa, dennes son Iddo, dennes son Sera, dennes son Jeateraj.

²² Kehats söner var hans son Amminadab, dennes son Kora, dennes son Assir, ²³ dennes son Elkana, dennes son Ebjasaf, dennes son Assir, ²⁴ dennes son Tahat, dennes son Uriel, dennes son Ussia och dennes son Saul.

²⁵ Elkanas söner var Amasaj och Ahimot. ²⁶ Hans son var Elkana, dennes son Sofaj, dennes son Nahat, ²⁷ dennes son Eliab, dennes son Jeroham, dennes son Elkana.

²⁸ Samuels söner var Vasni, den förstfödde, och Abia.

²⁹ Meraris söner var Mahli, dennes son Libni, dennes son Simei, dennes son Ussa, ³⁰ dennes son Simea, dennes son Haggia, dennes son Asaja.

Tempelsångarna

³¹ Detta var de män som David utsåg att ansvara för sången i Herrens hus, sedan arken hade fått en viloplatz. ³² De gjorde tjänst inför uppenbarelsetältets tabernakel som sångare, till dess att Salomo byggde Herrens hus i Jerusalem. De stod där och förrättade sin tjänst, som det var föreskrivet för dem. ³³ Dessa var de män som tjänstgjorde och deras söner:

Av kehatiternas barn: Heman, sångaren, son till Joel, son till Samuel, ³⁴ son till Elkana, son till Jeroham, son till Eliel, son till Toa, ³⁵ son till Sif, son till Elkana, son till Mahat, son till Amasaj, ³⁶ son till Elkana, son till Joel, son till Asarja, son till Sefanja, ³⁷ son till Tahat, son till Assir, son till Ebjasaf, son till Kora, ³⁸ son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, son till Israel.

³⁹ Vidare hans bror Asaf, som hade sin plats på hans högra sida, Asaf, son till Berekja, son till Simea, ⁴⁰ son till Mikael, son till Baaseja, son till Malkia, ⁴¹ son till Etni, son till Sera, son till Adaja, ⁴² son till Etan, son till Simma, son till Simei, ⁴³ son till Jahat, son till Gersom, son till Levi.

⁴⁴ Deras bröder, Meraris barn, stod på den vänstra sidan: Etan, son till Kisi, son till Abdi, son till Malluk, ⁴⁵ son till Hasabja, son till Amasja, son till Hilkia, ⁴⁶ son till Amsi, son till Bani, son till Semer, ⁴⁷ son till Mahli, son till Musi, son till Merari, son till Levi.

⁴⁸ Deras bröder, de övriga leviterna, hade avdelats till allt slags tjänstgöring vid tabernaklet, Guds hus.

Arons ättlingar

⁴⁹ Aron och hans söner förrättade offer på brännoffersaltaret och på rökelsealtaret och utförde allt arbete i det allra heligaste och bringade försoning för Israel, alldeles som Guds tjänare Mose hade befallt.

⁵⁰ Dessa var Arons söner: hans son Eleasar, dennes son Pinehas, dennes son Abisua, ⁵¹ dennes son Bucki, dennes son Ussi, dennes son Seraja, ⁵² dennes son Merajot, dennes son Amarja, dennes son Ahitub, ⁵³ dennes son Sadok, dennes son Ahimaas.

Leviternas boningsorter

⁵⁴ Dessa var deras boningsorter, efter deras tältläger inom deras område: Åt Arons söner av kehatiternas släkt – ty lotten föll på dem –

⁵⁵ gav man Hebron i Juda land med dess utmarker runt omkring. ⁵⁶ Men

åkerjorden och byarna som hörde till staden gav man åt Kaleb, Jefunnes son.⁵⁷ Åt Arons söner gav man alltså fristäderna Hebron och Libna med utmarker, vidare Jattir och Estemoa med utmarker,⁵⁸ Hilen med utmarker, Debir med utmarker,⁵⁹ Asan med utmarker och Bet-Semes med utmarker;⁶⁰ och ur Benjamins stam Geba med utmarker, Alemet med utmarker och Anatot med utmarker, så att deras städer tillsammans utgjorde tretton städer efter deras släkter.⁶¹ Kehats övriga barn fick ur en stamsläkt, nämligen den stamhalva som utgjorde ena hälften av Manasse stam, tio städer genom lottkastning.

⁶² Men Gersoms barn fick efter sina släkter ur Isaskars stam, ur Asers stam, ur Naftali stam och ur Manasse stam i Basan tretton städer.

⁶³ Meraris barn fick efter sina släkter ur Rubens stam, ur Gads stam och ur Sebulons stam genom lottkastning tolv städer.⁶⁴ Så gav Israels barn åt leviterna dessa städer med utmarker.⁶⁵ Genom lottkastning gav de åt dem ur Juda barns stam, ur Simeons barns stam och ur Benjamins barns stam dessa städer, som de gav namn.

⁶⁶ Några bland Kehats barns släkter fick följande städer ur Efraims stam som sitt område:⁶⁷ Man gav dem fristäderna Sikem med utmarker i Efraims bergsbygd, Gezer med utmarker,⁶⁸ Jokmeam med utmarker, Bet-Horon med utmarker;⁶⁹ vidare Ajalon med utmarker och Gat-Rimmon med utmarker,⁷⁰ och ur ena hälften av Manasse stam Aner med utmarker och Bilam med utmarker. Detta tillföll Kehats övriga barns släkt.

⁷¹ Gersoms barn fick ur den släkt som utgjorde ena hälften av Manasse stam Golan i Basan med utmarker och Astarot med utmarker,⁷² och ur Isaskars stam Kedesh med utmarker, Dobrat med utmarker,⁷³ Ramot med utmarker och Anem med utmarker,⁷⁴ och ur Asers stam Masal med utmarker, Abdon med utmarker,⁷⁵ Hukok med utmarker och Rehob med utmarker,⁷⁶ och ur Naftali stam Kedesh i Galileen med utmarker, Hammon med utmarker och Kirjatajim med utmarker.

⁷⁷ Meraris övriga barn fick ur Sebulons stam Rimmono med utmarker och Tabor med utmarker,⁷⁸ och på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, öster om Jordan, ur Rubens stam Beser i öknen med utmarker, Jahas med utmarker,⁷⁹ Kedemot med utmarker och Mefaat med utmarker,⁸⁰ och ur Gads stam Ramot i Gilead med utmarker, Mahanajim med utmarker,⁸¹ Hesbon med utmarker och Jaser med utmarker.

Matteus 12

Människosonen är sabbatens Herre

12 Vid den tiden gick Jesus genom ett sädesfält på sabbaten. Hans lärjungar var hungriga och började rycka av ax och äta. ² När fariseerna såg det, sade de till honom: "Se, dina lärjungar gör det som inte är tillåtet på sabbaten." ³ Han svarade dem: "Har ni inte läst vad David gjorde, när han och hans följeslagare var hungriga: ^a ⁴ hur han gick in i Guds hus och åt skådebröden, ^b som varken han eller de som var med honom fick äta, utan endast prästerna? ⁵ Eller har ni inte läst i lagen att prästerna i templet på sabbaten bryter mot sabbaten och ändå är utan skuld? ⁶ Jag säger er: Här ser ni det som är större än templet. ⁷ Om ni hade förstått vad detta betyder: Jag vill se barmhärtighet och inte offer, ^c så skulle ni inte ha dömt de oskyldiga. ⁸ Ty Människosonen är sabbatens Herre."

⁹ Sedan begav han sig därifrån och gick in i deras synagoga. ¹⁰ Där fanns en man som hade en förtvinad hand. De frågade Jesus: "Är det tillåtet att bota på sabbaten?" De ville nämligen ha något att anklaga honom för. ¹¹ Han svarade dem: "Vem av er skulle inte gripa tag i sitt får och dra upp det om det faller i en grop, och det också på sabbaten? ¹² Hur mycket mer är inte en människa värd än ett får! Alltså är det tillåtet att göra gott på sabbaten." ¹³ Sedan sade han till mannen: "Räck ut din hand." Han räckte ut den, och den var nu lika frisk som den andra. ¹⁴ Fariseerna gick då ut och överlade om att döda honom. ¹⁵ När Jesus fick veta det, drog han sig undan.

Herrens tjänare

Många följde honom, och han botade dem alla. ¹⁶ Han förbjöd dem strängt att avslöja vem han var, ¹⁷ för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Jesaja:

¹⁸ Se min tjänare, som jag har utvalt,
min älskade, i vilken min själ har sin glädje.
Jag skall låta min Ande
komma över honom,
och han skall förkunna rätten
för folken. ^d

¹⁹ Han skall inte tvista eller skrika.

Hans röst skall ingen höra
på gatorna.
²⁰ Ett brutet strå skall han inte krossa,
och en rykande veke skall han inte släcka,
förrän han har fört rätten till seger.
²¹ Och till hans namn
skall folken sätta sitt hopp.

3 januari

St. Basilius den Store: "Den som blir kallad till att predika evangelium, ska lyda genast och utan att dröja."

1 Krönikeboken 7 Svenska Folkbibeln (SFB)

Isaskars ättlingar

⁷ Isaskars söner var Tola och Pua, Jasib och Simron, tillsammans fyra.

² Tolas söner var Ussi, Refaja, Jeriel, Jamaj, Jibsam och Samuel, huvudmän för sina familjer, ättlingar av Tola, tappra stridsmän, uppskrivna efter sin ättföljd. Under Davids tid var deras antal 22 600.

³ Ussis son var Jisraja, och Jisrajas söner var Mikael, Obadja och Joel samt Jissia, tillsammans fem, allesammans huvudmän. ⁴ Med dem följde stridsberedda förband, 36 000 man, efter sin ättföljd och sina familjer. Ty de hade många hustrur och barn.

⁵ Deras bröder i alla Isaskars släkter var tappra stridsmän. De som var uppskrivna i deras släktregister utgjorde tillsammans 87 000.

Benjamins ättlingar

⁶ Benjamins söner var Bela, Beker och Jediael, tillsammans tre.

⁷ Belas söner var Esbon, Ussi, Ussiel, Jerimot och Iri, tillsammans fem, huvudmän för sina familjer, tappra stridsmän. De som var upptecknade i deras släktregister utgjorde 22 034.

⁸ Bekers söner var Semira, Joas, Elieser, Eljoenaj, Omri, Jeremot, Abia, Anatot och Alemet. Alla dessa var Bekers söner. ⁹ De som var uppskrivna i deras släktregister, efter sin ättföljd, efter huvudmännen för sina familjer, tappra stridsmän, utgjorde 20 200.

¹⁰ Jediaels son var Bilhan. Bilhans söner var Jeus, Benjamin, Ehud, Kenaana, Setan, Tarsis och Ahisahar. ¹¹ Alla dessa var Jediaels söner, uppskrivna efter huvudmännen för sina familjer, tappra stridsmän, 17 200 stridsberedda krigsmän. ¹² Suppim och Huppim var Irs söner. Husim var Ahers son.

Naftalis ättlingar

¹³ Naftalis söner var Jahasiel, Guni, Jeser och Sallum, Bilhas söner.

Manasses ättlingar

¹⁴ Manasses söner var Asriel, som hans arameiska bihustru födde åt honom. Hon födde också Makir, Gileads far. ¹⁵ Makir tog till hustru en syster till Huppim och Suppim, som hette Maaka. Hans andre son hette Selofhad. Selofhad hade bara döttrar.

¹⁶ Maaka, Makirs hustru, födde en son och gav honom namnet Peres. Hans bror hette Seres. Hans söner var Ulam och Rekem. ¹⁷ Ulams son var Bedan. Dessa var söner till Gilead, son till Makir, son till Manasse.

¹⁸ Hans syster var Hammoleket. Hon födde Is-Hod, Abieser och Mahla. ¹⁹ Semidas söner var Ajan, Sekem, Likhi och Aniam.

Efraims ättlingar

²⁰ Efraims söner var Sutela, dennes son Bered, dennes son Tahat, dennes son Eleda, dennes son Tahat, ²¹ dennes son Sabad och dennes son Sutela samt Eser och Eled. Män från Gat, som var födda i landet, dödade dem, därför att de hade dragit ner för att ta deras boskapshjordar. ²² Då sörjde Efraim, deras far, länge och hans bröder kom för att trösta honom. ²³ Han gick in till sin hustru, och hon blev havande och födde en son. Honom gav han namnet Beria, därför att det hade skett under en olyckstid^[a] för hans hus.

²⁴ Hans dotter var Seera. Hon byggde Nedre och Övre Bet-Horon, likaså Ussen-Seera.

²⁵ Hans son var Refa. Hans son var Resef och dennes son Tela, dennes son Tahan, ²⁶ dennes son Ladan, dennes son Ammihud, dennes son Elisama, ²⁷ dennes son Non och dennes son Josua.

²⁸ Deras besittning och deras boningsorter var Betel med underlydande orter, österut Naaran och västerut Gezer med underlydande orter, vidare Sikem med underlydande orter ända till Aja med omgivande orter.

²⁹ Men Manasses barn ägde Bet-Shan med underlydande orter, Taanak med underlydande orter, Megiddo med underlydande orter och Dor med underlydande orter.

Här bodde Josefs, Israels sons, barn.

Asers ättlingar

³⁰ Asers söner var Jimna, Jisva, Jisvi och Beria. Deras syster var Sera.

³¹ Berias söner var Heber och Malkiel. Han var Birsaits far.

³² Heber blev far till Jaflet, Somer och Hotam samt Sua, deras syster.

³³ Jaflets söner var Pasak, Bimhal och Asvat. Dessa var Jaflets söner.

³⁴ Semers söner var Ahi och Rohaga, Jaba och Aram.

³⁵ Hans bror Helems söner var Sofa, Jimna, Seles och Amal.

³⁶ Sofas söner var Sua, Harnefer, Sual, Beri och Jimra, ³⁷ Beser, Hod, Samma, Silsa, Jitran och Beera.

³⁸ Jeters söner var Jefunne, Pispä och Ara. ³⁹ Ullas söner var Ara, Hanniel och Risja.

⁴⁰ Alla dessa var Asers söner, huvudmän för sina familjer, utvalda tappra stridsmän, huvudmän bland furstarna. De som var uppskrivna i deras släktregister som dugliga till krigstjänst utgjorde ett antal av 26 000 man.

Ajalons invånare. De jagade bort dem som bodde i Gat. ¹⁴ Ajo, Sasak och Jeremot,

¹⁵ Sebadja, Arad och Eder, ¹⁶ Mikael, Jispa och Joha var Berias söner.

Benjaminiterna i Jerusalem

¹⁷ Sebadja, Mesullam, Hiski, Heber, ¹⁸ Jismeraj, Jislia och Jobab var Elpaals söner.

¹⁹ Jakim, Sikri, Sabdi, ²⁰ Elienaj, Silletaj, Eliel,

²¹ Adaja, Beraja och Simrat var Simeis söner.

²² Jispan, Eber, Eliel, ²³ Abdon, Sikri, Hanan, ²⁴ Hananja, Elam, Antotja, ²⁵ Jifdeja och Peniel var Sasaks söner.

²⁶ Samseraj, Seharja, Atalja, ²⁷ Jaaresja, Elia och Sikri var Jerohams söner.

²⁸ Dessa var huvudmän för familjer, huvudmän efter sin ättföljd. De bodde i Jerusalem.

Benjaminiterna i Gibeon och Jerusalem

²⁹ I Gibeon bodde Gibeons far och hans hustru hette Maaka. ³⁰ Hans förstfödde son var Abdon, vidare Sur, Kish, Baal, Nadab, ³¹ Gedor, Ajo och Seker. ³² Men Miklot blev far

till Sima. Dessa bodde också tillsammans med sina bröder i Jerusalem, mitt emot sina bröder.

Kung Sauls släkt

³³ Ner blev far till Kish, Kish blev far till Saul och Saul till Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och Esbaal. ³⁴ Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal blev far till Mika.

³⁵ Mikas söner var Piton, Melek, Taarea och Ahas. ³⁶ Ahas blev far till Joadda, Joadda till Alemet, Asmavet och Simri, och Simri blev far till Mosa. ³⁷ Mosa blev far till Bina, dennes son var Rafa, dennes son Elasa och hans son Asel.

³⁸ Asel hade sex söner, och de hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och Hanan. Alla dessa var Asels söner. ³⁹ Hans bror Eseks söner var Ulam, hans förstfödde, Jeus, den andre och Elifelet den tredje.

⁴⁰ Ulams söner var tappra stridsmän, som var skickliga i att spanna båge. De hade många söner och sonsöner, 150 till antalet. Alla dessa var av Benjamins barn.

1 Krönikeboken 9 Svenska Folkbibeln (SFB)

Jerusalems invånare efter återkomsten från fångenskapen i Babel

9 Hela Israel blev upptecknat i släktregister, och de finns uppskrivna i boken om Israels kungar.

Juda fördes för sin otrohets skull i fångenskap bort till Babel. ² De första som bosatte sig inom sina arvsbesittningar och i sina städer var israeliter, präster, leviter och tempeltjänare.

³ I Jerusalem bodde en del av Juda barn, av Benjamins barn och av Efraims och Manasse barn, nämligen:

⁴ Utaj, son till Ammihud, son till Omri, son till Imri, son till Bani, av Peres, Judas sons, barn; ⁵ av siloniterna Asaja, den förstfödde, och hans söner; ⁶ av Seras barn Jeguel och deras bröder, 690; ⁷ av Benjamins barn Sallu, son till Mesullam, son till Hodavja, son till Hassenua, ⁸ vidare Jibneja, Jerohams son, och Ela, son till Ussi, son till Mikri, och Mesullam, son till Sefatja, son till Reguel, son till Jibneja, ⁹ liksom deras bröder efter deras ättföljd, 956 till antalet. Alla dessa män var huvudmän för familjer, var och en för sin familj.

Prästerna i Jerusalem

¹⁰ Av prästerna: Jedaja, Jojarib och Jakin, ¹¹ vidare Asarja, son till Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son till Ahitub, fursten i Guds hus, ¹² vidare Adaja, son till Jeroham, son till Pashur, son till Malkia, vidare Maasaj, son till Adiel,

son till Jasera, son till Mesullam, son till Mesillemit, son till Immer, ¹³ liksom deras bröder, huvudmän för sina familjer. De var 1 760 män och mycket kunniga i de sysslor som hörde till tjänstgöringen i Guds hus.

Leviterna i Jerusalem

¹⁴ Av leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, av Meraris barn, ¹⁵ vidare Bakbackar, Heres och Galal, liksom Mattanja, son till Mika, son till Sikri, son till Asaf, ¹⁶ vidare Obadja, son till Semaja, son till Galal, son till Jedutun, liksom Berekja, son till Asa, son till Elkana, som bodde i netofatiternas byar.

Dörrvaktarna i Jerusalem

¹⁷ Dörrvaktarna: Sallum, Ackub, Talmon och Ahiman med sina bröder. Sallum var huvudmannen. ¹⁸ De tjänstgör ännu vid Kungsporten på östra sidan. Dessa var dörrvaktarna i Levi barns läger.

¹⁹ Men Sallum, son till Kore, son till Ebjasaf, son till Kora, hade tillsammans med sina bröder, dem som var av hans familj, koraiterna, till uppgift att hålla vakt vid tältets trösklar. Deras fäder hade nämligen hållit vakt vid ingången till Herrens läger.

²⁰ Pinehas, Eleasars son, hade tidigare varit furste över dem - må Herren vara med honom!

²¹ Sakarja, Meselemjas son, var dörrvaktare vid ingången till upppenbarelsetältet.

²² Alla de som var utvalda till dörrvaktare vid trösklarna var 212 till antalet. De blev upptecknade i släktregistret i sina byar. David och siaren Samuel hade tillsatt dem att tjäna på heder och tro. ²³ De och deras söner stod därför vid portarna till Herrens hus, tälthuset, och höll vakt. ²⁴ Dörrvaktarna hade sina platser efter de fyra väderstrecken: i öster, väster, norr och söder. ²⁵ Deras bröder, som bodde i sina byar, skulle från tid till annan hjälpa dem i perioder om sju dagar. ²⁶ På heder och tro var dessa fyra, som var leviter, anställda som förmän för dörrvaktarna. De hade vidare uppsikt över kamrarna och förvaringsrummen i Guds hus. ²⁷ Natten tillbringade de runt omkring Guds hus, ty det var deras uppgift att hålla vakt, och de skulle öppna dörrarna varje morgon.

De övriga leviterna

²⁸ Några av dem hade uppsikt över de kärl som användes vid tjänstgöringen. De räknade dem och bar in dem och räknade dem igen innan de bar ut dem. ²⁹ Somliga av dem var förordnade att ha uppsikt över de andra kärlen, över alla andra kärl i helgedomen, liksom över det fina mjölet, vinet, oljan och rökelsen och de väldoftande kryddorna. ³⁰ Och somliga av prästernas söner beredde salvan av de väldoftande kryddorna.

³¹ Mattitja, en av leviterna, koraiten Sallums förstfödde, hade på heder och tro uppsikt över bakverket. ³² Somliga av deras bröder, kehatiternas söner, hade uppsikt över skådebröden och skulle tillreda dem för varje sabbat.

³³ Men de andra, nämligen sångarna, huvudmän för levitiska familjer, uppehöll sig i kamrarna och var befriade från all annan tjänstgöring, ty dag och natt var de upptagna av sin tjänstgöring.

³⁴ Dessa var huvudmännen för de levitiska familjerna, huvudmän efter sin ättföljd. De bodde i Jerusalem.

Matteus 12 Svenska Folkbibeln (SFB)

Jesu gärning eller Satans

²² Sedan förde man till Jesus en besatt som var blind och stum, och han botade honom, så att den stumme talade och såg. ²³ Och allt folket blev utom sig av häpnad och sade: "Kanske är han Davids son?" ²⁴ När fariseerna hörde det, sade de: "Det är bara med hjälp av Beelsebul, de onda andarnas furste, som han driver ut de onda andarna." ²⁵ Men Jesus visste vad de tänkte och sade till dem: "Ett rike som är splittrat blir ödelagt, och en stad eller en familj^{le} som är splittrad kommer inte att bestå. ²⁶ Om Satan driver ut Satan, har han kommit i strid med sig själv. Hur kan då hans rike bestå? ²⁷ Och om jag driver ut de onda andarna med hjälp av Beelsebul, med vems hjälp driver då era söner ut dem? De kommer därför att vara era domare. ²⁸ Men om det är med Guds Ande jag driver ut de onda andarna, då har Guds rike kommit till er. ²⁹ Eller hur kan någon gå in i den starkes hus och plundra honom på vad han äger utan att först ha bundit den starke? Sedan kan han plundra hans hus. ³⁰ Den som inte är med mig är emot mig, och den som inte samlar med mig, han skingrar.

³¹ Därför säger jag er: All synd och hädelse skall människorna få förlåtelse för, men hädelse mot Anden skall inte förlåtas. ³² Den som säger något mot Människosonen skall få förlåtelse. Men den som talar mot den helige Ande skall inte få förlåtelse vare sig i den här tidsåldern eller i den kommande.

Trädet och frukten

³³ Om ni förutsätter att trädet är bra, så är frukten bra, eller att trädet är dåligt, så är frukten dålig. Ty av frukten känner man trädet. ³⁴ Huggormsyngel, hur skulle ni som är onda kunna tala något gott? Vad hjärtat är fullt av, det talar munnen. ³⁵ En god människa tar ur sitt goda förråd fram det som är gott, och en ond människa tar ur sitt onda förråd fram det som är ont. ³⁶ Men jag säger er att för varje onyttigt ord som människor talar, skall de stå till svars på domens dag. ³⁷ Efter dina ord skall du frias, och efter dina ord skall du fällas."

4 januari

St. Augustinus av Hippo: "Om Gud har givit dig kraften, gå ut och gör mirakler. Han gav dig förmågan. Men inbilla dig inte att den som inte gör mirakler inte hör till Guds rike.."

1 Krönikeboken 9: 35–12:40

Sauls släkt

³⁵ I Gibeon bodde Gibeons far Jeguel. Hans hustru hette Maaka. ³⁶ Hans förstfödde son var Abdon, följd av Sur, Kish, Baal, Ner, Nadab, ³⁷ Gedor, Ajo, Sakarja och Miklot. ³⁸ Och Miklot blev far till Simam. De bodde också tillsammans med sina bröder i Jerusalem, mitt emot sina bröder.

³⁹ Ner blev far till Kish, Kish till Saul, och Saul till Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och Esbaal. ⁴⁰ Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal blev far till Mika. ⁴¹ Mikas söner var Piton, Melek och Taharea. ⁴² Ahas blev far till Jara, Jara till Alemet, Asmavet och Simri, och Simri blev far till Mosa. ⁴³ Mosa blev far till Bina. Hans son var Refaja. Dennes son var Elasa och hans son Asel.

⁴⁴ Asel hade sex söner, och de hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och Hanan. Dessa var Asels söner.

1 Krönikeboken 10

Sauls död

¹ Filisteerna stred mot Israel och Israels män flydde för dem och föll slagna på berget Gilboa. ² Filisteerna ansatte häftigt Saul och hans söner

och de dödade Sauls söner Jonatan, Abinadab och Malki-Sua. ³ När striden hårdnade omkring Saul och bågskyttarna fann honom, blev han svårt sårad av skyttarna. ⁴ Han sade till sin vapenbärare: "Drag ut ditt svärd och genomborra mig så att inte dessa oomskurna kommer och skymfar mig." Men hans vapenbärare ville inte, för han var mycket rädd. Då tog Saul själv svärdet och störtade sig på det. ⁵ När vapenbäraren såg att Saul var död, störtade också han sig på sitt svärd och dog. ⁶ Så dog Saul och hans tre söner. Alla som hörde till hans hus dog på samma gång. ⁷ När alla israeliterna i dalen såg att deras här hade flytt och att Saul och hans söner var döda, övergav de sina städer och flydde. Sedan kom filisteerna och bosatte sig i dem.

⁸ Dagen därpå kom filisteerna för att plundra de slagna och fann då Saul och hans söner, där de låg fallna på berget Gilboa. ⁹ De plundrade honom och tog med sig hans huvud och hans vapen och sände omkring dem i filisteernas land och förkunnade den goda nyheten för sina avgudar och för folket. ¹⁰ De lade hans vapen i sitt gudahus, och hans skalle hängde de upp i Dagens tempel. ¹¹ När invånarna i Jabesh i Gilead hörde allt vad filisteerna hade gjort med Saul, ¹² bröt alla vapenföra män upp, och tog Sauls och hans söners döda kroppar och förde dem till Jabesh. De begravde deras ben under terebinten i Jabesh och fastade sedan i sju dagar.

¹³ Sådan blev Sauls död, därför att han hade varit trolös mot Herren. Han hade inte hållit Herrens ord, och han hade även rådfrågat en spåkvinna för att få svar. ¹⁴ Han hade inte sökt svar hos Herren. Därför dödade Herren honom och flyttade över kungadömet på David, Isais son.

1 Krönikeboken 11

David blir kung över hela Israel

¹ Hela Israel samlades till David i Hebron och sade: "Vi är ju ditt eget kött och blod." ² Redan för länge sedan, ännu medan Saul var kung, var det du som var ledare och anförare för Israel. Och till dig har Herren, din Gud, sagt: Du skall vara herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste över mitt folk Israel." ³ När alla de äldste i Israel kom till kungen i Hebron, slöt David ett förbund med dem i Hebron inför Herren. Sedan smorde de David till kung över Israel, enligt Herrens ord genom Samuel.

⁴ David begav sig med hela Israel till Jerusalem, det vill säga Jebus, och där bodde jebusiterna. ⁵ Invånarna i Jebus sade till David: "Här kommer du inte in." Men David intog Sions borg, det är nu Davids stad. ⁶ David sade: "Den som först slår jebusiterna, han skall bli överbefälhavare och överste." Joab, Serujas son, kom först upp, och han blev överbefälhavare. ⁷ David bosatte sig sedan i borgen och därför kallade man den Davids stad. ⁸ Han byggde staden runt om den, från Millo och vidare runt omkring, och Joab återställde det övriga av staden. ⁹ David blev allt mäktigare, och Herren Sebaot var med honom.

Davids hjältar

¹⁰ Dessa är de främsta bland Davids hjältar, som starkt stödde honom i hans rike tillsammans med hela Israel, så att man gjorde honom till kung över Israel enligt Herrens ord.

¹¹ Detta är förteckningen på Davids hjältar: Jasobeam, son till en hakmonit, den främste bland kämparna, han som svängde sitt spjut över trehundra slagna på en gång. ¹² Efter honom kom ahoaiten Eleasar, son till Dodo. Han var en av de tre hjältarna. ¹³ Han var med David vid Pas-Dammim, när filisteerna hade samlats där till strid. Där fanns en åker, full med korn, och folket flydde för filisteerna. ¹⁴ Då ställde de sig mitt på åkern och försvarade den och slog filisteerna, och Herren lät dem vinna en stor seger.

¹⁵ Tre av de trettio främsta männen gick ner över klippan till David vid Adullams grotta, medan en avdelning filisteer hade slagit läger i Refaimdalen. ¹⁶ David var då på borgen, och en filisteisk utpost fanns i Betlehem. ¹⁷ David sade längtansfullt: "Om ändå någon ville ge mig vatten att dricka från brunnen vid Betlehems stadsport!" ¹⁸ Då bröt de tre sig igenom filisteernas läger och hämtade vatten ur brunnen vid Betlehems stadsport och tog det och bar det till David. Men David ville inte dricka det utan hällde ut det som ett drickoffer åt Herren. ¹⁹ Han sade: "Må Gud låta det vara fjärran från mig att jag skulle göra detta! Skulle jag dricka dessa mäns blod? De har ju vågat sina liv, ja, med fara för sina liv har de burit hit det." Och han ville inte dricka det. Sådana bragder hade de tre hjältarna utfört.

²⁰ Absaj, Joabs bror, var den främste av tre andra. Han svängde en gång sitt spjut över trehundra slagna. Han hade ett stort namn bland de tre.

²¹ Han var dubbelt så mycket ansedd som någon annan i detta tretal, och han var deras befälhavare. Men upp till de tre första nådde han inte.

²² Vidare Benaja, son till Jojada, från Kabseel, var en tapper man och gjorde många stordåd. Han slog ner de två arielerna i Moab, och det var han som en snövädersdag steg ner och slog ihjäl lejonet i brunnen.

²³ Han slog också ner den egyptiske mannen som var så storväxt: fem alnar lång. Fastän egyptiern i handen hade ett spjut som liknade en vävbom, gick han emot honom beväpnad endast med sin stav. Han ryckte spjutet ur egyptierns hand och dödade honom med hans eget spjut. ²⁴ Sådana bragder hade Benaja, Jojadas son, utfört, och han hade ett stort namn bland de tre hjältarna. ²⁵ Ja, han var mer ansedd än någon av de trettio, men upp till de tre första nådde han inte. David satte honom till anförare för sin livvakt.

²⁶ De tappra hjältarna var: Asael, Joabs bror; Elhanan, Dodos son, från Betlehem; ²⁷ haroriten Sammot; peloniten Heles; ²⁸ tekoaiten Ira, Ickes son; anatotiten Abieser; ²⁹ husatiten Sibbekaj; ahoaiten Ilaj; ³⁰ netofatiten Mahraj; netofatiten Heled, Baanas son; ³¹ Itaj, Ribajs son, från Gibeä i Benjamins barns stam; pirgatoniten Benaja; ³² Huraj från Gaas dalar; arabatiten Abiel; ³³ baharumiten Asmavet; saalboniten Eljaba; ³⁴ gisoniten Bene-Hasem; harariten Jonatan, Sages son; ³⁵ harariten Ahiam, Sakars son; Elifal, Urs son; ³⁶ mekeratiten Hefer; peloniten Ahia; ³⁷ Hesro från Karmel; Naaraj, Esbais son; ³⁸ Joel, bror till Natan; Mibhar, Hagris son; ³⁹ ammoniten Selek; berotiten Nahraj, vapendragare åt Joab, Serujas son; ⁴⁰ jeteriten Ira; jeteriten Gareb; ⁴¹ hetiten Uria; Sabad, Alajs son; ⁴² rubeniten Adina, Sisas son, en huvudman bland rubeniterna, och med honom trettio andra; ⁴³ Hanan, Maakas son, och mitniten Josafat; ⁴⁴ astarotiten Ussia; Sama och Jeguel, aroeriten Hotams söner; ⁴⁵ Jediael, Simris son, och hans bror Joha, tisiten; ⁴⁶ Eliel mahaviten samt Jeribaj och Josauja, Elnaams söner, och moabiten Jitma; ⁴⁷ slutligen Eliel, Obed och Jaasiel mesobajiten.

1 Krönikeboken 12

Stridsmän som ansluter sig till David

12 Dessa var de som kom till David i Siklag, medan han ännu gömde sig för Saul, Kish son. De hörde till de hjältar som hjälpte honom under kriget. ² De var beväpnade med båge och skickliga i att både med höger och vänster hand slunga stenar och skjuta pilar från bågen.

Av Sauls stamfränder, benjaminiterna, kom följande: ³ Ahieser, den främste, och Joas, gibeatiten Hassemaas söner, Jesuel och Pelet, Asmavets söner, Beraka, anatotiten Jehu, ⁴ och gibeoniten Jismaja, en av de trettio hjältarna och anförare för de trettio, Jeremia, Jahasiel, Johanan, gederatiten Josabad, ⁵ Elusaj, Jerimot, Bealja, Semarja, harufiten Sefatja, ⁶ koraiterna Elkana, Jissia, Asarel, Joeser och Jasobeam, ⁷ Joela och Sebadja, söner till Jeroham från Gedor.

⁸ Av gaditerna gick några över till David i bergfästet i öknen, tappra män, krigsmän, skickliga att strida, rustade med sköld och spjut. Deras ansikten var som lejons och de var snabba som gaseller på bergen:

⁹ Eser, den främste, Obadja, den andre, Eliab, den tredje, ¹⁰ Masmanna, den fjärde, Jeremia, den femte, ¹¹ Attaj, den sjätte, Eliel, den sjunde, ¹² Johanan, den åttonde, Elsabad, den nionde. ¹³ Jeremia, den tionde, Makbannaj, den elfte.

¹⁴ Dessa var av Gads barn och hörde till de främsta i hären. Den ringaste av dem var ensam så god som hundra, och den störste så god som tusen. ¹⁵ Det var dessa som i första månaden gick över Jordan, när den svämmade över alla sina bräddar, och som jagade bort alla dem som bodde i dalarna, åt öster och åt väster.

¹⁶ Av Benjamins och Juda barn kom några män till David i hans fästning.

¹⁷ Då gick David ut emot dem och sade till dem: "Om ni kommer till mig i fredlig avsikt och vill hjälpa mig, så är jag beredd att förena mig med er. Men om ni kommer för att förråda mig åt mina ovänner, fastän mina händer är fria från våld, då må våra fäders Gud se det och straffa det."

¹⁸ Men Anden hade kommit över Amasaj, den främste bland de trettio, och han sade:

"Dina är vi, David,
och med dig står vi, du Isais son.
Frid, frid vare med dig,
och frid vare med dem som hjälper dig,
ty din Gud hjälper dig!"

David tog emot dem och gjorde dem till befälhavare i sin krigarskara.

¹⁹ Från Manasse gick några över till David, när han tillsammans med filisteerna drog ut i strid mot Saul. David och hans män fick dock inte hjälpa filisteerna, eftersom filisteernas furstar sedan de hade haft

rådslag skickade bort honom och sade: "Det gäller våra huvuden, om han går över till sin herre Saul."

²⁰ När han gav sig i väg till Siklag, gick dessa från Manasse över till honom: Adna, Josabad, Jediael, Mikael, Josabad, Elihu och Silletaj, huvudmän för de ätter som hörde till Manasse. ²¹ Dessa hjälpte David mot rövarbanden, för de var alla tappra stridsmän och blev anförare i hären. ²² Dag efter dag kom allt fler till David för att hjälpa honom, tills han hade en här stor som Guds här.

²³ Detta är antalet av det beväpnade krigsfolk som kom till David i Hebron för att efter Herrens befallning flytta Sauls kungamakt över på honom:

²⁴ Juda söner, som bar sköld och spjut, 6 800, beväpnade till strid; ²⁵ av Simeons söner tappra stridsmän, 7 100; ²⁶ av Levi söner 4 600; ²⁷ därtill Jojada, fursten inom Arons släkt, och med honom 3 700; ²⁸ vidare Sadok, en tapper ung man med sin fars släkt; 22 befälhavare; ²⁹ av Benjamins söner, Sauls stamfränder, 3 000 – ty vid den tiden höll fortfarande de flesta av dem troget fast vid Sauls hus – ³⁰ av Efraims söner 20 800 tappra stridsmän, namnkunniga män i sina familjer; ³¹ av ena hälften av Manasse stam 18 000 namngivna män, som kom för att göra David till kung; ³² av Isaskars söner kom män, som väl förstod tidstecknen och insåg vad Israel borde göra, 200 befälhavare, därtill alla deras stamfränder under deras befäl; ³³ av Sebulon stridsberedda män, rustade till strid med alla slags vapen, 50 000, som ställde upp helhjärtat; ³⁴ av Naftali 1 000 officerare och med dem 37 000, beväpnade med sköld och spjut; ³⁵ av daniterna män, rustade till strid, 28 600; ³⁶ av Aser, stridsberedda män, rustade till strid, 40 000; ³⁷ och från andra sidan Jordan, av rubeniterna, gaditerna och andra hälften av Manasse stam, 120 000, rustade till strid med alla slags vapen.

³⁸ Alla dessa krigsmän kom till Hebron, beredda till strid, fast beslutna att göra David till kung över hela Israel. Hela det övriga Israel var också enigt i att göra David till kung. ³⁹ De var där hos David i tre dagar och åt och drack, för deras bröder hade försett dem med livsmedel. ⁴⁰ De som bodde närmast dem, ända upp till Isaskar, Sebulon och Naftali, förde också till dem på åsnor, kameler, mulåsnor och oxar livsmedel i mängd till föda: mjöl, fikonkakor och russinkakor, vin och olja, nötboskap och småboskap. Ty det rådde glädje i Israel.

Matteus 12

Ett ont släkte kräver tecken

³⁸ Sedan sade några skriftlärda och fariseer till honom: "Mästare, vi vill se dig göra ett tecken." ³⁹ Han svarade dem: "Ett ont och trolöst släkte kräver ett tecken, men det skall inte få något annat tecken än profeten Jonas tecken. ⁴⁰ Ty liksom Jona var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter, så skall Människosonen vara i jordens inre i tre dagar och tre nätter. ⁴¹ Män från Nineve skall vid domen träda upp mot detta släkte och bli det till dom, eftersom de omvände sig vid Jonas predikan. Och se, här är mer än Jona. ⁴² Drottningen av Söderlandet skall vid domen träda upp mot detta släkte och bli det till dom. Ty hon kom från jordens yttersta gränser för att lyssna till Salomos vishet. Och se, här är mer än Salomo.

En ond andes återkomst

⁴³ När en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han genom ökentrakter och letar efter en viloplats men finner ingen. ⁴⁴ Då säger han: Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag lämnade. När han då kommer och finner det tomt och städat och pyntat, ⁴⁵ går han bort och tar med sig sju andra andar, värre än han själv, och de går in och bor där. Så blir för den människan det sista värre än det första. På samma sätt kommer det också att gå för detta onda släkte."

5 januari

St. Paolo della Croce: "Ta Guds heliga, stillsamma vilja till din äkta hälft som du är vigd till varje ögonblick med trons ring, i vilken hoppets och kärlekens juveler finns insatta."

1 Krönikeboken 13

Guds ark flyttas från Kirjat-Jearim

13 David rådgjorde med överbefälen och underbefälen och med alla furstarna. ² Sedan sade David till hela Israels församling: "Om ni finner för gott och om detta är från Herren, vår Gud, låt oss då sända bud åt alla håll till våra övriga bröder över hela Israels land och dessutom till prästerna och leviterna i deras städer med utmarker, att de skall samlas hos oss. ³ Låt oss flytta vår Guds ark till oss, för i Sauls tid frågade vi inte efter den." ⁴ Hela församlingen svarade att man skulle göra så, ty alla tyckte att förslaget var gott.

⁵ David samlade då hela Israel, från Sihor^(a) i Egypten ända dit där vägen går till Hamat, för att hämta Guds ark från Kirjat-Jearim. ⁶ David drog med hela Israel upp till Baala, till Kirjat-Jearim, som hör till Juda, för att därifrån föra upp Guds, Herrens, ark, hans som tronar på keruberna och efter vilken den hade sitt namn. ⁷ De satte Guds ark på en ny vagn och förde bort den från Abinadabs hus. Det var Ussa och Ajo som körde vagnen. ⁸ David och hela Israel dansade inför Guds ansikte av all kraft till sånger och harpor, psaltare, pukor, cymbaler och trumpeter.

⁹ Men när de kom till Kidons tröskplats, räckte Ussa ut sin hand för att ta tag i arken, ty oxarna snavade. ¹⁰ Då upptändes Herrens vrede mot Ussa, och han slog honom därför att han hade räckt ut sin hand mot arken, så att han föll ner död där inför Gud. ¹¹ Men David blev upprörd därför att Herren hade brutit ner Ussa^(b) och han kallade den platsen Peres-Ussa, som den heter än i dag.

¹² David greps den dagen av sådan fruktan för Gud att han sade: "Hur skulle jag våga föra Guds ark till mig?" ¹³ Därför flyttade inte David in arken till sig i Davids stad, utan tog den avsides till gatiten Obed-Edoms hus. ¹⁴ Och Guds ark blev kvar i Obed-Edoms hus, hos hans familj, i tre månader. Och Herren välsignade Obed-Edoms hus och allt han ägde.

1 Krönikeboken 14

Davids familj

14 Hiram, kungen i Tyrus, skickade sändebud till David med cederträ och med murare och timmermän, för att de skulle bygga ett hus åt honom. ² David förstod att Herren hade befäst honom som kung över Israel, ty han hade låtit hans rike bli upphöjt för sitt folk Israels skull.

³ David tog sig ännu fler hustrur i Jerusalem, och David blev far till ännu fler söner och döttrar. ⁴ Dessa är namnen på de söner han fick i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan, Salomo, ⁵ Jibhar, Elisua, Elpelet, ⁶ Noga, Nefeg, Jafia, ⁷ Elisama, Beeljada och Elifelet.

Seger över filisteerna

⁸ När filisteerna hörde att David hade blivit smord till kung över hela Israel, drog de alla upp för att söka efter David. När David hörde detta, drog han ut mot dem. ⁹ Filisteerna kom och ryckte in i Refaimdalen.

¹⁰ David frågade då Gud: "Skall jag dra upp mot filisteerna? Skall du då ge dem i min hand?" Herren svarade honom: "Drag upp. Jag skall ge dem i din hand."

¹¹ De drog upp till Baal-Perasim, och där besegrade David dem. David sade: "Gud har brutit ner^[a] mina fiender genom min hand, så som vatten bryter fram." Därav fick platsen namnet Baal-Perasim. ¹² De lämnade där sina gudar, och David befälde att dessa skulle brännas upp i eld.

¹³ Men filisteerna ryckte än en gång in i dalen. ¹⁴ När David på nytt frågade Gud, svarade Gud honom: "Du skall inte dra dit upp efter dem. Gå runt dem och kom över dem från det håll där bakaträden står. ¹⁵ Så snart du hör ljudet av steg i bakaträdens toppar, då skall du dra ut till strid, ty då har Gud dragit ut framför dig för att slå filisteernas här."

¹⁶ David gjorde som Gud hade befallt honom. De slog filisteernas här och förföljde dem från Gibeon ända till Gezer. ¹⁷ Och ryktet om David gick ut i alla länder, och Herren lät fruktan för honom komma över alla folk.

1 Krönikeboken 15

Guds ark förs till Jerusalem

¹⁵ David byggde hus åt sig i Davids stad. Han gjorde också i ordning en plats åt Guds ark och slog upp ett tält åt den, ² och han sade: "Inga andra

än leviterna skall bära Guds ark, för dem har Herren utvalt att bära Guds ark och till att tjäna honom för evig tid." ³ David samlade hela Israel till Jerusalem för att hämta upp Herrens ark till den plats som han hade gjort i ordning åt den. ⁴ David samlade Arons barn och leviterna: ⁵ av Kehats barn: Uriel, deras ledare och hans bröder, 120; ⁶ av Meraris barn: Asaja, deras ledare, och hans bröder, 220; ⁷ av Gersoms barn: Joel, deras ledare, och hans bröder, 130; ⁸ av Elisafans barn: Semaja, deras ledare, och hans bröder, 200; ⁹ av Hebrons barn: Eliel, deras ledare, och hans bröder, 80; ¹⁰ av Ussiels barn: Amminadab, deras ledare, och hans bröder, 112.

¹¹ David kallade till sig prästerna Sadok och Ebjatar samt leviterna Uriel, Asaja, Joel, Semaja, Eliel och Amminadab ¹² och han sade till dem: "Ni är huvudmän för leviternas familjer. Helga er tillsammans med era bröder och hämta sedan Herrens, Israels Guds, ark upp till den plats som jag har gjort i ordning åt den. ¹³ Eftersom ni inte var med förra gången, bröt Herren, vår Gud, ner en av oss. Vi sökte ju inte honom på rätt sätt."

¹⁴ Då helgade prästerna och leviterna sig för att hämta upp Herrens, Israels Guds, ark. ¹⁵ Och som Mose hade befallt i enlighet med Herrens ord, bar nu leviterna Guds ark med stänger som vilade på deras axlar.

¹⁶ David sade till ledarna bland leviterna att de skulle utse sina bröder sångarna till tjänstgöring med musikinstrument, psaltare, harpor och cymbaler, som de skulle låta ljuda medan de höjde glädjesången.

¹⁷ Leviterna utsåg då Heman, Joels son, och av hans bröder Asaf, Berekjas son, och av deras bröder, Meraris barn, Etan, Kusajas son, ¹⁸ och tillsammans med dem deras bröder av andra ordningen, Sakarja, Ben, Jaasiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaseja, Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom och Jegiel, dörrvaktarna.

¹⁹ Sångarna, Heman, Asaf och Etan, skulle låta kopparcymbaler ljuda.

²⁰ Sakarja, Asiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Maaseja och Benaja skulle spela på psaltare, till Alamót. ²¹ Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom, Jegiel och Asasja skulle leda sången med harpor, till Seminít.

²² Kenanja, leviternas ledare när de bar, skulle undervisa i att bära, eftersom han var kunnig i det. ²³ Berekja och Elkana skulle vara dörrvaktare vid arken. ²⁴ Sebanja, Josafat, Netanel, Amasaj, Sakarja, Benaja och Elieser, prästerna, skulle blåsa i trumpeter framför Guds ark, och Obed-Edom och Jehia skulle vara dörrvaktare vid arken.

²⁵ Så gick David och de äldste i Israel och de högsta befälhavarna i väg för att hämta Herrens förbundsark upp ur Obed-Edoms hus under jubel.

²⁶ Då Gud hjälpte leviterna som bar Herrens förbundsark, offrade man sju tjurar och sju baggar. ²⁷ David var klädd i en kåpa av fint linne. Det var också alla leviterna som bar arken, liksom sångarna och Kenanja, som anförde sångarna när de bar. Dessutom hade David en linneefod. ²⁸ Hela Israel hämtade upp Herrens förbundsark under jubel och ljud av horn. Man blåste i trumpeter och lät cymbaler klinga och psaltare och harpor ljuda.

²⁹ När Herrens förbundsark kom till Davids stad, tittade Mikal, Sauls dotter, ut genom fönstret, och då hon såg kung David hoppa och dansa, fick hon förakt för honom i sitt hjärta.

1 Krönikeboken 16

16 Sedan de hade fört Guds ark dit in, ställde de den i tältet som David hade rest åt den och offrade därefter brännoffer och gemenskapsoffer inför Guds ansikte. ² När David hade offrat brännoffer och gemenskapsoffer, välsignade han folket i Herrens namn. ³ Och åt var och en i Israel, både man och kvinna, gav han en kaka bröd, en dadelkaka och en druvkaka.

⁴ Han utsåg några leviter till att tjänstgöra inför Herrens ark, för att de skulle prisa, tacka och lova Herren, Israels Gud: ⁵ Asaf som anförare, näst efter honom Sakarja och vidare Jegiel, Semiramot, Jehiel, Mattitja, Eliab, Benaja, Obed-Edom och Jegiel med psaltare och harpor. Asaf skulle slå på cymbaler. ⁶ Men prästerna Benaja och Jahasiel skulle ständigt blåsa i trumpeterna framför Guds förbundsark.

Davids lovsång

⁷ Det var den dagen som David först bestämde att man genom Asaf och hans bröder skulle tacka Herren på detta sätt:

⁸ "Tacka Herren, åkalla hans namn,
gör hans gärningar kända bland folken!

⁹ Sjung till hans ära, lovprisa honom,
tala om alla hans under.

¹⁰ Beröm er av hans heliga namn!
De som söker Herren må glädja sig av hjärtat.

- ¹¹ Fråga efter Herren och hans makt,
sök alltid hans ansikte.
- ¹² Tänk på de under han har gjort,
 på hans tecken och hans domslut,
- ¹³ ni Israels barn, hans tjänare,
 ni Jakobs söner, hans utvalda.
- ¹⁴ Han är Herren, vår Gud,
 över hela jorden når hans domar.
- ¹⁵ Kom för alltid ihåg hans förbund,
 det ord han påbjudit för tusen släkten,
- ¹⁶ det förbund han slöt med Abraham
och hans ed till Isak.
- ¹⁷ Han fastställde det för Jakob som en stadga,
för Israel som ett evigt förbund.
- ¹⁸ Han sade: Åt dig vill jag ge Kanaans land,
det skall bli er arvslott.
- ¹⁹ Då var ni en liten skara,
 ni var mycket få och främlingar där.
- ²⁰ De vandrade från folk till folk,
 från ett land till ett annat.
- ²¹ Han tillät ingen att skada dem,
 han straffade kungar för deras skull:
- ²² Rör inte mina smorda,
 gör inte mina profeter något ont!
- ²³ Sjung till Herrens ära alla länder!
 Kungör hans frälsning från dag till dag!
- ²⁴ Förkunna hans ära bland hednafolken,
bland alla folk hans under!
- ²⁵ Ty stor är Herren och högt prisad,
värd att frukta mer än alla gudar.
- ²⁶ Folkens alla gudar är avgudar,
 men Herren har gjort himlarna.
- ²⁷ Majestät och härlighet är inför hans ansikte,
makt och glädje i hans boning.
- ²⁸ Ge åt Herren, ni folkens släkter,
 ge åt Herren ära och makt!
- ²⁹ Ge åt Herren hans namns ära,
 bär fram gåvor och kom inför hans ansikte,

³⁰ tillbed Herren i helig skrud.

Bäva inför honom, alla länder.

Jorden står fast, den kan inte rubbas.

³¹ Må himlen vara glad och jorden fröjda sig.

Bland hednafolken skall man säga: Herren är Konung!

³² Må havet brusa och allt som fyller det,
må marken glädja sig och allt som är därpå.

³³ Jubla skall alla skogens träd,
inför Herren,
ty han kommer för att döma jorden.

³⁴ Tacka Herren, ty han är god,
ty hans nåd varar i evighet.

³⁵ Och säg: Fräls oss, du vår frälsnings Gud,
och församla oss och rädda oss från hednafolken,
så att vi får prisa ditt heliga namn
och ha vår ära i att prisa dig.

³⁶ Lovad vare Herren, Israels Gud,
från evighet till evighet!"

Och allt folket sade: "Amen!" och prisade Herren.

Gudstjänst i Jerusalem och Gibeon

³⁷ David uppdrog åt Asaf och hans bröder där inför Herrens förbundsark att ständigt göra tjänst inför arken enligt föreskrifterna för varje dag.

³⁸ Obed-Edom och deras bröder var sextioåtta till antalet. Obed-Edom, Jedutuns son, och Hosa gjorde han till dörrvaktare.

³⁹ David anställde också prästen Sadok och hans bröder, prästerna, inför Herrens tabernakel på offerhöjden i Gibeon, ⁴⁰ för att de ständigt skulle offra brännoffer åt Herren på brännoffersaltaret, morgon och kväll, och göra allt som var skrivet i den lag som Herren hade gett Israel. ⁴¹ Och hos dem var Heman och Jedutun och de andra utvalda som nämnts vid namn. De skulle tacka Herren, därför att hans nåd varar i evighet. ⁴² Hos dessa, nämligen Heman och Jedutun, förvarades trumpeter och cymbaler åt dem som skulle spela, liksom andra musikinstrument som hörde till gudstjänsten. Jedutuns söner gjorde han till dörrvaktare.

⁴³ Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt. Men David vände om för att hälsa sitt husfolk.

Matteus 12

En ond andes återkomst

⁴³ När en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han genom ökenträsk och letar efter en viloplats men finner ingen. ⁴⁴ Då säger han: Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag lämnade. När han då kommer och finner det tomt och städat och pyntat, ⁴⁵ går han bort och tar med sig sju andra andar, värre än han själv, och de går in och bor där. Så blir för den människan det sista värre än det första. På samma sätt kommer det också att gå för detta onda släkte."

Jesu familj

⁴⁶ Medan Jesus ännu talade till folket, stod hans mor och hans bröder utanför och ville tala med honom. ⁴⁷ Någon sade då till honom: "Din mor och dina bröder står här utanför och vill tala med dig." ⁴⁸ Han svarade: "Vem är min mor och vilka är mina bröder?" ⁴⁹ Och han räckte ut handen mot sina lärjungar och sade: "Här är min mor och mina bröder. ⁵⁰ Var och en som gör min himmelske Faders vilja är min bror och min syster och min mor."

6 maj

St. Cyril av Jerusalem: "Vet du inte att en rot ofta sprängt en klippa i bitar när den tillåts växa? Låt därför inte ondskans frö få växa ostört, det kan bryta upp din tro."

1 Krönikeboken 17

Guds löfte till David

17 När David satt i sitt hus, sade han till profeten Natan: "Här bor jag i ett hus av cederträ, medan Herrens förbundsark står i ett tält." ² Natan sade till David: "Gör allt som ligger på ditt hjärta, ty Gud är med dig."

³ Men den natten kom Guds ord till Natan. Han sade: ⁴ "Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: Det är inte du som skall bygga det hus där jag skall bo. ⁵ Jag har inte bott i något hus från den dag då jag förde Israel hit upp ända till denna dag, utan jag har flyttat från tält till tält, från tabernakel till tabernakel. ⁶ Har jag någonsin, var jag än flyttade omkring med hela Israel, talat och sagt så till någon av Israels domare, som jag har förordnat till herde för mitt folk: Varför har ni inte byggt mig ett hus av cederträ?"

⁷ Nu skall du säga så till min tjänare David: Så säger Herren Sebaot: Det var jag som hämtade dig från betesmarken där du följde fåren, för att du skulle bli furste över mitt folk Israel. ⁸ Jag har varit med dig på alla dina vägar och utrotat alla dina fiender framför dig och jag skall göra dig ett namn, likt de största namnen på jorden. ⁹ Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det, så att de får bo kvar där utan att vidare oroas. Onda människor skall inte längre förtrycka det, så som förr, ¹⁰ alltifrån den tid då jag satte domare över mitt folk Israel. Jag skall kuva alla dina fiender. Och jag förkunnar för dig att Herren skall bygga ett hus åt dig. ¹¹ Ty det skall ske att när din tid är ute och du går till dina fäder, skall jag efter dig upphöja en avkomling, en av dina söner, och jag skall befästa hans kungarike. ¹² Han skall bygga ett hus åt mig, och jag skall befästa hans tron för evigt. ¹³ Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son. Min nåd skall inte vika från honom så som jag lät den vika från den som var före dig. ¹⁴ Jag skall hålla honom vid makt i mitt hus och i mitt rike för evig tid, och hans tron skall vara befäst för evigt."

¹⁵ Helt enligt dessa ord och denna syn talade Natan till David.

Davids tacksägelsebön

¹⁶ Då gick kung David in och satte sig ner inför Herrens ansikte och sade: "Vem är jag, Herre, Gud, och vad är mitt hus, eftersom du har fört mig ända hit? ¹⁷ Och ändå var detta för litet i dina ögon, o Gud. Du har också talat om din tjänares hus långt fram i tiden. Ja, du har sett till mig som om jag var en upphöjd man, Herre, Gud. ¹⁸ Vad skall nu David mera säga till dig om den ära du har bevisat din tjänare? Du känner din tjänare. ¹⁹ Herre, för din tjänares skull och efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och förkunnat alla dessa stora ting. ²⁰ Herre, ingen är dig lik, och

ingen Gud finns utom dig, efter allt vad vi har hört med våra öron. ²¹ Och var på jorden finns ett enda hednafolk likt ditt folk Israel, som Gud gick för att återlösa till att bli hans eget folk för att göra dig till ett stort och fruktat namn, när du fördrev hednafolken för ditt folk, som du hade återlöst från Egypten. ²² Du har gjort ditt folk Israel till ett folk åt dig för evig tid, och du, Herre, har blivit deras Gud.

²³ Och nu, Herre, låt det ord du nu har talat om din tjänare och om hans hus stå fast för evig tid. Gör som du har sagt. ²⁴ Då skall ditt namn stå fast och vara stort till evig tid, så att man skall säga: Herren Sebaot, Israels Gud, är Gud över Israel. Så skall din tjänare Davids hus bestå inför dig. ²⁵ Ty du, min Gud, har uppenbarat för din tjänare att du skall bygga honom ett hus och därför har din tjänare fått frimodighet att be inför dig. ²⁶ Och nu, Herre, du är Gud, och du har lovat din tjänare detta goda. ²⁷ Må det nu behaga dig att välsigna din tjänares hus, så att det blir kvar för evigt inför dig. Ty vad du, Herre, välsignar, det är välsignat för evigt."

1 Krönikeboken 18

Davids segrar

18 En tid härefter slog David filisteerna och kuvade dem, och han tog Gat med underlydande orter från filisteerna. ² Han slog också moabiterna, och de blev Davids tjänare och betalade skatt till honom.

³ David slog också Hadadezer, kungen i Soba, vid Hamat, när han hade dragit bort för att befästa sitt välde vid floden Eufrat. ⁴ David tog ifrån honom 1 000 vagnar och tog till fånga 7 000 ryttare och 20 000 man fotfolk. Han lät skära av fotsenorna på alla vagnshästarna utom på etthundra hästar, som han skonade.

⁵ När arameerna från Damaskus kom för att hjälpa Hadadezer, kungen i Soba, slog David 22 000 man av dem. ⁶ David placerade trupper bland arameerna i Damaskus, och arameerna blev Davids tjänare och betalade skatt till honom. Och Herren gav seger åt David var han än drog fram.

⁷ David tog de guldsköldar som tillhörde Hadadezers tjänare och förde dem till Jerusalem. ⁸ Från Hadadezers städer Tibhat och Kun tog David

koppar i mycket stor mängd. Av den gjorde sedan Salomo kopparhavet, pelarna och kopparkärlen.

⁹ När Tou, kungen i Hamat, hörde att David hade slagit Sobas kung Hadadezers hela här, ¹⁰ sände han sin son Hadoram till kung David för att hälsa honom och lyckönska honom, därför att han hade gett sig i strid med Hadadezer och besegrat honom. Ty Hadadezer hade legat i krig med Tou. Han hade med sig alla slags kärl av guld, silver och koppar. ¹¹ Även dessa helgade kung David åt Herren, liksom han hade gjort med det silver och guld han hade fört med sig hem från alla andra folk: från edomiterna, moabiterna, ammoniterna, filisteerna och amalekiterna.

¹² Sedan Absaj, Serujas son, hade slagit edomiterna i Saltdalen, 18 000 man, ¹³ placerade han trupper i Edom, och alla edomiter blev Davids tjänare. Så gav Herren seger åt David var han än drog fram.

¹⁴ David regerade nu över hela Israel och skipade lag och rätt åt hela sitt folk. ¹⁵ Joab, Serujas son, hade befälet över krigshären, och Josafat, Ahiluds son, var kansler. ¹⁶ Sadok, Ahitubs son, och Abimelek, ^[a] Ebjatars son, var präster, och Savsa var skrivare. ¹⁷ Benaja, Jojadas son, hade befälet över kereteerna och peleteerna, men Davids söner var de främsta vid kungens sida.

1 Krönikeboken 19

David slår ammoniterna

19 En tid härefter dog Nahas, ammoniternas kung, och hans son blev kung efter honom. ² Då sade David: "Jag vill visa godhet mot Hanun, Nahas son, eftersom hans far visade mig godhet." Och David skickade sändebud för att trösta honom i sorgen efter hans far.

När Davids tjänare kom till ammoniternas land, till Hanun, för att trösta honom, ³ sade ammoniternas furstar till Hanun: "Tror du att David sänder tröstare till dig för att visa att han hedrar din far? Nej, det är för att utforska och fördärva och bespeja landet som hans tjänare har kommit till dig."

⁴ Hanun grep då Davids tjänare och rakade dem och skar av deras kläder mitt på, ända uppe vid sätet, och skickade så i väg dem. ⁵ Och man kom

och berättade för David om männen. Han sände då några för att möta dem, ty männen var mycket förnedrade. Kungen lät säga: "Stanna i Jeriko, till dess ert skägg har vuxit ut. Kom sedan tillbaka."

⁶ Då ammoniterna insåg att de hade gjort sig förhatliga för David, sände Hanun och Ammons barn 1 000 talenter silver för att leja vagnar och ryttare från Aram-Naharajim, från Aram-Maaka och från Soba. ⁷ De lejde 32 000 vagnar samt hjälp av kungen i Maaka med hans folk. Dessa kom och slog läger framför Medeba. Ammoniterna kom också från sina städer för att strida.

⁸ När David hörde detta, sände han i väg Joab med hela hären, de tappraste krigarna. ⁹ Och ammoniterna drog ut och ställde upp sig till strid vid ingången till staden. Men de kungar som hade kommit dit gick i ställning för sig själva på fältet.

¹⁰ Joab såg att han hade fiender både framför sig och bakom sig. Han valde då ut en del av Israels bästa manskap och ställde upp dem mot arameerna. ¹¹ Resten av hären överlämnade han åt sin bror Abisaj och de gick i ställning mot ammoniterna. ¹² Han sade: "Om arameerna blir mig för starka, skall du komma till min hjälp, och om Ammons barn blir dig för starka, skall jag hjälpa dig. ¹³ Var modig! Låt oss strida tappert för vårt folk och för vår Guds städer. Herren må göra vad han finner vara bäst."

¹⁴ Därefter ryckte Joab fram med sitt folk till strid mot arameerna, och de flydde för honom. ¹⁵ När ammoniterna såg att arameerna tog till flykten, flydde också de för hans bror Abisaj och begav sig in i staden. Och Joab kom till Jerusalem.

¹⁶ Då arameerna såg att de hade blivit slagna av Israel, sände de bud efter de arameer som bodde på andra sidan floden. De ryckte ut anförda av Sofak, Hadadezers befälhavare. ¹⁷ När David fick veta detta, samlade han hela Israel och gick över Jordan, och då han kom fram till dem, gick han i ställning mot dem. Då David hade ställt upp sig i slagordning mot arameerna, gav sig dessa i strid med honom. ¹⁸ Men arameerna flydde för Israel, och David dödade av arameerna manskapet på 7 000 vagnar, liksom 40 000 man fotfolk. Befälhavaren Sofak dödade han också. ¹⁹ När Hadadezers tjänare såg att de hade blivit besegrade av israeliterna, slöt de fred med David och blev hans tjänare. Efter detta ville arameerna inte längre hjälpa ammoniterna.

1 Krönikeboken 20

Rabba belägras och erövrar

20 Följande år, vid den tid då kungarna brukade dra ut i fält, tågade Joab ut med krigshären och härjade i ammoniternas land och kom till Rabba och belägrade det, medan David stannade kvar i Jerusalem. Joab intog Rabba och förstörde det. ² David tog kronan från huvudet på deras kung. Den visade sig väga en talent guld och den var prydd med dyrbara stenar, och man satte den på Davids huvud. Och det byte han förde ut ur staden var mycket stort. ³ Folket därinne förde han ut och satte dem i arbete med sågar, järnhackor och yxor. Så gjorde David med ammoniternas alla städer. Sedan vände David med allt folket tillbaka till Jerusalem.

Strider med filisteerna

⁴ Därefter uppstod en strid med filisteerna vid Gezer. Husatiten Sibbekaj slog ner Sippaj, en av rafaernas ättlingar. På så sätt blev de kuvade.

⁵ Ännu en gång blev det strid med filisteerna. Elhanan, Jairs son, slog då ner Lachmi, gatiten Goliats bror, som hade ett spjut med ett skaft som liknade en vävbom.

⁶ Sedan blev det återigen en strid vid Gat. Där var en reslig man som hade sex fingrar och sex tår, tillsammans tjugofyra. Han var också en ättling till rafaerna. ⁷ När han smädade Israel blev han dödad av Jonatan, son till Simea, Davids bror.

⁸ Dessa var ättlingar till rafaerna i Gat. De föll för Davids och hans tjänares hand.

Matteus 13

Liknelsen om såningsmannen

13 Samma dag gick Jesus hemifrån och satte sig vid sjön. ² Då samlades det så mycket folk hos honom att han steg i en båt och satt i den, medan

allt folket stod på stranden. ³ Och han talade till dem i många liknelser. Han sade:

"En såningsman gick ut för att så. ⁴ Och när han sådde, föll en del vid vägen, och fåglarna kom och åt upp det. ⁵ En del föll på stenig mark, där det inte hade mycket jord. Det sköt genast upp, eftersom det inte hade djup jord. ⁶ Men när solen steg, förbrändes det och vissnade bort, därför att det inte hade någon rot. ⁷ En del föll bland tistlar, och tistlarna växte upp och kvävde det. ⁸ Men en del föll i god jord och bar frukt, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt. ⁹ Hör, du som har öron!"

Endast liknelser åt folket

¹⁰ Lärjungarna kom då fram till Jesus och frågade: "Varför talar du till dem i liknelser?" ¹¹ Han svarade dem: "Ni har fått lära känna himmelrikets hemligheter, men det har inte de andra. ¹² Ty den som har skall få, och det i överflöd, men den som inte har, från honom skall tas också det han har. ¹³ Jag talar till dem i liknelser, eftersom de ser utan att se och hör utan att höra eller förstå. ¹⁴ På dem uppfylls Jesajas profetia: Även om ni hör, skall ni inte förstå, och även om ni ser, skall ni inte se. ¹⁵ Ty detta folks hjärta är förstockat. De hör illa med sina öron, och de sluter sina ögon, så att de inte ser med ögonen eller hör med öronen eller förstår med hjärtat och vänder om, så att jag får bota dem. ¹⁶ Men saliga är era ögon som ser och era öron som hör. ¹⁷ Amen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga längtade efter att få se det ni ser, men fick inte se det, och få höra det ni hör, men fick inte höra det."

Liknelsens innebörd

¹⁸ Hör alltså vad som menas med liknelsen om såningsmannen. ¹⁹ När någon hör budskapet om riket men inte förstår det, kommer den onde och rycker bort det som blivit sått i hans hjärta. Detta är sådden vid vägen. ²⁰ Det som såddes på stenig mark är den som hör ordet och genast tar emot det med glädje, ²¹ men inte har någon rot. Han håller ut endast en tid, och möter han lidande eller förföljelse för ordets skull, så kommer han genast på fall. ²² Det som såddes bland tistlar är den som hör ordet, men världsliga bekymmer och bedräglig rikedom kväver ordet, så att det blir utan frukt. ²³ Men det som såddes i god jord är den som hör ordet och förstår, och som bär frukt, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt."

7 maj

St. Efraim Syriern: "Om du vill höra livets Ord, koppla bort dig från allt ont. Hörandet av Ordet ger ingenting åt den som sysslar med det onda."

1 Krönikeboken 21

Davids folkräkning

21 Men Satan trädde upp mot Israel och uppeggade David till att räkna Israel. ² Då sade David till Joab och till folkets befälhavare: "Gå och räkna Israel, från Beer-Sheba till Dan, och ge mig besked så att jag får veta hur många de är."

³ Joab svarade: "Må Herren föröka sitt folk hundrafalt. Min herre och konung, är de inte alla min herres tjänare? Varför begär då min herre sådant? Varför skulle man dra skuld över Israel genom detta?" ⁴ Men kungens ord stod fast mot Joab, och Joab gav sig iväg och for omkring i hela Israel och kom sedan tillbaka till Jerusalem. ⁵ Joab meddelade David resultatet av folkräkningen: I Israel fanns tillsammans 1 100 000 män som kunde dra svärd, och i Juda fanns 470 000 män som kunde dra svärd. ⁶ Men Levi och Benjamin hade han inte räknat tillsammans med de andra, ty Joab fann kungens befallning avskyvärd.

⁷ Det som hade skett misshagade Gud och han straffade Israel. ⁸ Då sade David till Gud: "Jag har syndat svårt genom det jag har gjort. Men förlåt nu din tjänares missgärning, för jag har handlat mycket dåraktigt."

⁹ Och Herren talade till Davids siare Gad och sade: ¹⁰ "Gå och säg till David: Så säger Herren: Tre ting förelägger jag dig. Välj ett av dem, som jag skall göra mot dig."

¹¹ Då gick Gad in till David och sade till honom: "Så säger Herren: ¹² Välj vilket du vill: antingen hungersnöd i tre år eller förödelse i tre månader genom dina motståndare utan att du kan komma undan dina fienders svärd, eller Herrens svärd med pest i landet under tre dagar då Herrens ängel sprider fördärv inom hela Israels område. Bestäm nu vilket svar jag skall ge honom som har sänt mig."

¹³ David svarade Gad: "Jag är i stor vända. Men låt mig falla i Herrens hand, för hans barmhärtighet är mycket stor. I människors hand vill jag inte falla."

¹⁴ Herren sände då pest i Israel, så att 70 000 personer av Israel dog.

¹⁵ Gud sände en ängel mot Jerusalem för att ödelägga det. Men när denne höll på med ödeläggelsen såg Herren det och ångrade det onda, och han sade till ängeln, Fördärvaren: "Det är nog, drag tillbaka din hand." Herrens ängel stod då vid jebusiten Ornans tröskplats.

¹⁶ David lyfte blicken och fick se Herrens ängel stå mellan jorden och himlen med draget svärd i sin hand, utsträckt över Jerusalem. Då föll han och de äldste, klädda i säcktyg, ner på sina ansikten. ¹⁷ Och David sade till Gud: "Var det inte jag som befallde att folket skulle räknas? Det är jag som har syndat och gjort det som är ont. Men dessa, min hjord, vad har de gjort? Herre, min Gud, låt din hand vända sig mot mig och min fars hus men inte mot ditt folk, så att det blir plågat."

¹⁸ Herrens ängel befallde Gad att säga till David att han skulle gå och resa ett altare åt Herren på jebusiten Ornans tröskplats. ¹⁹ Och David gick på grund av det ord som Gad hade talat i Herrens namn. ²⁰ När Ornan vände sig om, såg han ängeln. Hans fyra söner som var med honom gömde sig. Ornan höll på att tröska vete ²¹ när David kom till honom. Han såg upp och fick då se David och gick ut från tröskplatsen och föll ner till marken på sitt ansikte för David. ²² David sade till Ornan: "Ge mig den plats där du tröskar din säd, så att jag kan bygga ett altare

åt Herren där. Ge mig den mot full betalning så att plågan upphör bland folket."

²³ Då sade Ornan till David: "Tag den, och må min herre konungen göra vad han finner för gott. Se, jag ger dig boskapen till brännoffer och tröskvagnarna till ved och vetet till matoffer. Alltsammans ger jag dig."

²⁴ Men kung David svarade Ornan: "Nej, jag vill köpa det mot full betalning. Jag vill inte åt Herren bära fram det som är ditt och offra brännoffer som jag har fått för intet." ²⁵ David gav Ornan sexhundra siklar guld i full vikt för platsen. ²⁶ Där byggde David ett altare åt Herren och offrade brännoffer och gemenskapsoffer. Han ropade till Herren och han svarade honom med eld från himlen på brännoffersaltaret.

²⁷ På Herrens befallning stack ängeln tillbaka sitt svärd i skidan. ²⁸ När David i den stunden såg att Herren hade bönhört honom på jebusiten Ornans tröskplats, frambar han där sitt offer. ²⁹ Herrens tabernakel, som Mose hade låtit göra i öknen, stod tillsammans med brännoffersaltaret vid den tiden på offerhöjden i Gibeon. ³⁰ David vågade dock inte komma inför Guds ansikte för att söka honom. Så förfärad var han för Herrens ängels svärd.

1 Krönikeboken 22

Förberedelser för tempelbyggandet

22 David sade: "Här skall Herren Guds hus stå och här altaret för Israels brännoffer."

² Och David befälde att man skulle samla de främlingar som fanns i Israels land. Han anställde hantverkare, som skulle hugga ut stenar för att bygga Guds hus. ³ David skaffade järn i mängd till spikar på dörrarna i portarna och till märlor, samt koppar i sådan mängd att den inte kunde vägas ⁴ och cederbjälkar i oräkneligt antal. Ty sidonierna och tyrierna förde cederträ i mängd till David. ⁵ Han tänkte nämligen: "Min son Salomo är ung och vek, och huset som skall byggas åt Herren måste göras mycket stort, så att det blir berömt och prisat i alla länder. Jag skall därför göra förberedelser för det." Så gjorde David en stor mängd förberedelser före sin död.

⁶ Han kallade till sig sin son Salomo och befälde honom att bygga ett hus åt Herren, Israels Gud. ⁷ David sade till sin son Salomo: "Jag hade själv i sinnet att bygga ett hus åt Herrens, min Guds, namn. ⁸ Men Herrens ord kom till mig. Han sade: Mycket blod har du utgjutit och många krig har du fört. Du skall inte bygga ett hus åt mitt namn, ty du har utgjutit mycket blod på jorden inför mina ögon. ⁹ Men se, en son skall födas åt dig. Han skall bli en fridsam man, och jag skall låta honom få fred med alla sina fiender runt omkring. Ty Salomo^(a) skall han heta, och jag skall ge Israel frid^(b) i hans dagar. ¹⁰ Han skall bygga ett hus åt mitt namn. Han skall vara min son och jag skall vara hans fader. Och jag skall befästa hans kungatron över Israel för evig tid.

¹¹ Må nu Herren vara med dig, min son. Må du ha framgång och bygga Herrens, din Guds, hus, som han har lovat dig. ¹² Må Herren endast ge dig klokhets och förstånd, när han sätter dig till härskare över Israel, så att du håller fast vid Herrens, din Guds, undervisning. ¹³ Då skall du ha framgång, om du noggrant följer de stadgar och föreskrifter som Herren befälde Mose att lägga på Israel. Var stark och frimodig. Frukta inte och var inte modlös. ¹⁴ Se, trots mina svårigheter har jag skaffat etthundratusen talenter guld och en miljon talenter silver till Herrens hus och dessutom mer koppar och järn än som kan vägas, så mycket är det. Trävirke och sten har jag också skaffat, och mer får du själv skaffa fram. ¹⁵ Du har också arbetare i mängd, hantverkare, stenhuggare och timmermän, och dessutom allt slags folk, som är kunnigt i alla slags arbeten. ¹⁶ Guld, silvret, kopparn och järnet går inte att räkna. Stå upp och gå till verket, och må Herren vara med dig!"

¹⁷ Därefter befälde David alla Israels hövdingar att de skulle hjälpa hans son Salomo. Han sade: ¹⁸ " Herren, er Gud, är ju med er och har låtit er få ro på alla sidor. Han har gett landets invånare i min hand, och landet är lagt under Herren och hans folk. ¹⁹ Så vänd nu ert hjärta och er själ till att söka Herren, er Gud. Stå upp och bygg Herren Guds helgedom, så att man kan föra Herrens förbundsark och de föremål som helgats åt Gud in i det hus som skall byggas åt Herrens namn."

1 Krönikeboken 23

Leviterna

23 När David blev gammal och mätt på att leva, gjorde han sin son Salomo till kung över Israel.

² Han samlade alla Israels furstar, så också prästerna och leviterna. ³ De leviter som var trettio år eller äldre blev räknade. Deras antal var allt som allt 38 000 män. ⁴ "Av dessa", sade han, "skall 24 000 förestå sysslorna vid Herrens hus och 6 000 vara tillsyningsmän och domare, ⁵ 4 000 skall vara dörrvaktare, och 4 000 skall lovsjunga Herren till de instrument som jag låtit göra för lovsången."

⁶ David delade dem i avdelningar efter Levis söner, Gerson, Kehat och Merari.

⁷ Till gersoniterna hörde Ladan och Simei. ⁸ Ladans söner var Jehiel, huvudmannen, Setam och Joel, tillsammans tre. ⁹ Simeis söner var Selomit, Hasiel och Haran, tillsammans tre. Dessa var huvudmän för Ladans familjer. ¹⁰ Simeis söner var Jahat, Sina, Jeus och Beria. Dessa var Simeis söner, tillsammans fyra. ¹¹ Jahat var huvudmannen, och Sisa var den andre. Men Jeus och Beria hade inte många söner. Därför fick de utgöra endast en familj, en ordning.

¹² Kehats söner var Amram, Jishar, Hebron och Ussiel, tillsammans fyra.

¹³ Amrams söner var Aron och Mose. Aron blev tillsammans med sina söner för evigt avskild och helgad till det allra heligaste, till att för evigt tända rökelse inför Herren och tjäna och välsigna i hans namn för evigt.

¹⁴ Men gudsmannen Moses söner räknades till Levi stam. ¹⁵ Moses söner var Gersom och Elieser. ¹⁶ Gersoms son var Sebuel, huvudmannen.

¹⁷ Eliesers son var Rehabja, huvudmannen. Elieser hade inga andra söner men Rehabjas söner var mycket talrika.

¹⁸ Jishars son var Selomit, huvudmannen. ¹⁹ Hebrons söner var Jeria, huvudmannen, den andre Amarja, den tredje Jahasiel, och den fjärde Jekameam. ²⁰ Ussiels söner var Mika, huvudmannen, och den andre Jissia.

²¹ Meraris söner var Mahli och Musi. Mahlis söner var Eleasar och Kish.

²² När Eleasar dog lämnade han inga söner efter sig utan endast döttrar.

Söner till Kish, deras kusiner, tog dem till hustrur. ²³ Musis söner var Mahli, Eder och Jeremot, tillsammans tre.

²⁴ Dessa var Levi barn efter deras familjer, huvudmännen för familjerna, så många av dem som inmönstrades, varje namn räknat särskilt och varje person för sig, de som kunde förrätta sysslor vid tjänstgöringen i Herrens hus, nämligen de som var tjugo år eller äldre.

²⁵ David sade: " Herren, Israels Gud, har låtit sitt folk komma till ro, och han har nu sin boning i Jerusalem till evig tid. ²⁶ Därför behöver inte heller leviterna längre bära tabernaklet och alla redskap till tjänstgöringen i Herrens hus." ²⁷ – Enligt berättelsen om Davids sista tid räknades nämligen av Levi barn de som var tjugo år eller äldre. – ²⁸ Deras uppgift var att stå till förfogande för Arons söner vid tjänstgöringen i Herrens hus. De skulle ta hand om förgårdarna och kamrarna och reningen av allt heligt och sysslorna vid tjänstgöringen i Guds hus, ²⁹ vare sig det gällde skådebröden, det fina mjölet till matoffret, de osyrade tunnkakorna, plåtarna, det hopknådade mjölet eller alla rymdmått och längdmått. ³⁰ Varje morgon skulle de tacka och lova Herren och likaså varje kväll. ³¹ De skulle hjälpa till vid alla brännoffer åt Herren på sabbaten, vid nymånaderna och vid högtiderna, så många som det var bestämt och som det var föreskrivet för dem – alltid inför Herrens ansikte. ³² De skulle ta ansvar för uppenbarelsetältet och det heliga och sina bröder, Arons söner, i tjänsten vid Herrens hus.

1 Krönikeboken 24

Prästernas och leviternas avdelningar

24 Arons söner hade följande avdelningar: Arons söner var Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. ² Men Nadab och Abihu dog före sin far, och de hade inga söner. Så blev endast Eleasar och Itamar präster. ³ David tillsammans med Sadok, av Eleasars söner, och Ahimelek, av Itamars söner, indelade dem i grupper enligt den ordning de skulle tjänstgöra i. ⁴ Då Eleasars söner visade sig ha fler huvudmän än Itamars söner, indelade man dem så att Eleasars söner fick sexton huvudmän för sina familjer och Itamars söner åtta huvudmän för sina familjer. ⁵ Man indelade dem genom lottkastning, de förra liksom de senare, ty helgedomens ledare och Guds ledare var både av Eleasars söner och Itamars söner. ⁶ Semaja, Netanels son, skrivaren, av Levi stam,

antecknade dem i närvaro av kungen, ledarna, prästen Sadok och Ahimelek, Ebjatars son, och i närvaro av huvudmännen för prästerna och leviternas familjer. Lotterna drogs växelvis för Eleasars och för Itamars familjer.

⁷ Den första lotten föll på Jojarib, den andra på Jedaja, ⁸ den tredje på Harim, den fjärde på Seorim, ⁹ den femte på Malkia, den sjätte på Mijamin, ¹⁰ den sjunde på Hackos, den åttonde på Abia, ¹¹ den nionde på Jesua, den tionde på Sekanja, ¹² den elfte på Eljasib, den tolfte på Jakim, ¹³ den trettonde på Huppa, den fjortonde på Jesebab, ¹⁴ den femtonde på Bilga, den sextonde på Immer, ¹⁵ den sjuttonde på Hesir, den artonde på Happisses, ¹⁶ den nittonde på Petaja, den tjugonde på Hesekiel, ¹⁷ den tjugoförsta på Jakin, den tjugoundra på Gamul, ¹⁸ den tjugotredje på Delaja, den tjugofjärde på Maasja.

¹⁹ Detta blev den ordning, i vilken de skulle tjänstgöra, när de gick in i Herrens hus, som det var föreskrivet för dem genom deras fader Aron efter den befallning Herren, Israels Gud, hade gett honom.

²⁰ Beträffande de övriga Levi barn, så hörde till Amrams barn Subael, till Subaels barn Jedeja, ²¹ till Rehabja, det är till Rehabjas barn, huvudmannen Jissia, ²² till jishariterna Selomot, till Selomots barn Jahat.

²³ Benajiterna var Jeria, Amarja den andre, Jahasiel den tredje, och Jekameam den fjärde.

²⁴ Ussiels barn var Mika, till Mikas barn hörde Samir.

²⁵ Mikas bror var Jissia. Sakarja var Jissias son.

²⁶ Meraris barn var Mahli och Musi. Jaasjas son var Beno. ²⁷ Meraris barn var dessa: Av Jaasia Beno, vidare Soham, Sackur och Ibri. ²⁸ Mahlis son var Eleasar, men denne hade inga söner. ²⁹ Till Kish, det är Kish barn, hörde Jerameel. ³⁰ Men Musis barn var Mahli, Eder och Jerimot.

Dessa var leviternas barn, efter deras familjer.

³¹ Dessa kastade också lott, liksom deras bröder, Arons söner, i närvaro av kung David, Sadok, Ahimelek och huvudmännen för prästernas och leviternas familjer, huvudmännen för familjerna liksom deras yngsta bröder.

Matteus 13

Liknelsen om ogräset

²⁴ En annan liknelse framställde han för dem: "Himmelriket är likt en man som sådde god säd i sin åker. ²⁵ Men då folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg. ²⁶ När nu säden sköt upp och gick i ax, visade sig också ogräset. ²⁷ Då gick tjänarna till sin herre och sade: Herre, visst sådde du god säd i din åker? Varifrån har då ogräset kommit? ²⁸ Han svarade: En ovän har gjort det. Tjänarna frågade honom: Vill du att vi skall gå och samla ihop det? ²⁹ Nej, svarade han, om ni rensar bort ogräset, kan ni på samma gång rycka upp vetet. ³⁰ Låt båda växa tillsammans fram till skörden. Och när skördetiden är inne, skall jag säga till skördemännen: Samla först ihop ogräset och bind det i knippen som skall brännas upp, men vetet skall ni samla in i min loge."

Liknelsen om senapskornet

³¹ Han framställde också en annan liknelse för dem: "Himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tar och sår i sin åker. ³² Det är minst av alla frön, men när det har växt upp är det störst bland alla köksväxter och blir som ett träd, så att himlens fåglar kommer och bygger bo i grenarna."

Liknelsen om surdegen

³³ Ännu en liknelse framställde han för dem: "Himmelriket är likt en surdeg, som en kvinna tar och blandar in i tre mått ^(b) mjöl, till dess alltsammans blir syrat."

³⁴ Allt detta talade Jesus till folket i liknelser. Han talade endast i liknelser till dem, ³⁵ för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten: Jag vill öppna min mun för att tala i liknelser. Jag skall förkunna vad som har varit dolt sedan världens skapelse. ^(c)

Jesus förklarar liknelsen om ogräset

³⁶ Sedan lämnade Jesus folkskaran och gick hem. Hans lärjungar kom då fram till honom och sade: "Förklara för oss liknelsen om ogräset i åkern."

³⁷ Han svarade: "Den som sår den goda säden är Människosonen.
³⁸ Åkern är världen. Den goda säden är rikets barn, ogräset är den ondes barn. ³⁹ Ovännen som sådde det är djävulen. Skördetiden är tidsålderns slut, och skördemännen är änglar. ⁴⁰ Som när ogräset samlas ihop och bränns upp i eld, skall det vara vid tidsålderns slut. ⁴¹ Människosonen skall sända ut sina änglar, och de skall samla ihop och föra bort ur hans rike alla som blir andra till fall och lever i laglöshet, ⁴² och de skall kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall man gråta och skära tänder. ⁴³ Då skall de rättfärdiga lysa som solen, i sin Faders rike. Hör, du som har öron att höra med!

8 januari

St. Johannes Chrysostomos: "Just så som evangeliet växer sig stort såsom ett senapsfrö och genomtränger som jästen i brödet, är det också värdefullt som en pärla och ger oss ett överflöd av liv som en skatt i himlen. Herrens liknelser undervisar oss alltså om att ge bort allting och hålla oss intill Evangeliet, men inte bara det utan framför allt att göra detta med glädje."

1 Krönikeboken 25

Tempelsångarnas avdelningar

25 David tillsammans med befälhavarna avskilde Asafs, Hemans och Jedutuns söner, som skulle tjänstgöra som profeter med harpor, psaltare och cymbaler. Detta är förteckningen på dem, de män som fick utföra denna tjänst:

² Av Asafs söner: Sackur, Josef, Netanja och Asarela, Asafs söner, under ledning av Asaf som profeterade på kungens uppdrag.

³ Av Jedutun: Jedutuns söner Gedalja, Seri, Jesaja, Hasabja och Mattitja, sex till antalet, med harpor, under ledning av sin fader Jedutun som profeterade med tacksägelsesånger och lovsånger till Herren.

⁴ Av Heman: Hemans söner Buckia, Mattanja, Ussiel, Sebuel och Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti och Romamti-Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir, Mahasiot. ⁵ Alla dessa var söner till Heman, som var kungens siare, enligt det löfte Gud hade gett att han skulle upphöja hans horn. Därför gav Gud Heman fjorton söner och tre döttrar.

⁶ Alla dessa stod var och en under sin fars ledning, när de utförde sången i Herrens hus till cymbaler, psaltare och harpor vid tjänsten i Guds hus. De stod under kungens, Asafs, Jedutuns och Hemans ledning.

⁷ Antalet av dem och deras bröder som undervisats i att sjunga till Herrens ära, alla kunniga i det, utgjorde 288.

⁸ De kastade lott om tjänstgöringen, den minste såväl som den störste, den kunnige såväl som lärjungen.

⁹ Den första lotten kom ut för Asaf och föll på Josef. Den andre blev Gedalja, han själv med sina bröder och söner, tillsammans tolv; ¹⁰ den tredje blev Sackur med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ¹¹ den fjärde lotten kom ut för Jisri med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ¹² den femte blev Netanja med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ¹³ den sjätte blev Buckia med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ¹⁴ den sjunde blev Jesarela med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ¹⁵ den åttonde blev Jesaja med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ¹⁶ den nionde blev Mattanja med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ¹⁷ den tionde blev Simei med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ¹⁸ den elfte blev Asarel med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ¹⁹ den tolfte lotten kom ut för Hasabja med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ²⁰ den trettonde blev Subael med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ²¹ den fjortonde blev Mattitja med sina söner och bröder, tillsammans tolv; ²² den femtonde lotten kom ut för Jeremot med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ²³ den sextonde för Hananja med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ²⁴ den sjuttonde för Josbekasa med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ²⁵ den artonde för Hanani med hans söner och bröder, tillsammans

tolv; ²⁶ den nittonde för Malloti med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ²⁷ den tjugonde för Elijata med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ²⁸ den tjugoförsta för Hotir med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ²⁹ den tjugoandra för Giddalti med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ³⁰ den tjugotredje för Mahasiot med hans söner och bröder, tillsammans tolv; ³¹ den tjugofjärde för Romamti-Eser med hans söner och bröder, tillsammans tolv.

1 Krönikeboken 26

Tempelvaktarna

26 Beträffande dörrvaktarnas avdelningar, så hörde Meselemja, Kores son, av Asafs barn till koraiterna. ² Meselemja hade söner: Sakarja var den förstfödde, Jediael den andre, Sebadja den tredje, Jatniel den fjärde, ³ Elam den femte, Johanan den sjätte, Eljoenaj den sjunde.

⁴ Obed-Edom hade söner: Semaja var den förstfödde, Josabad den andre, Joa den tredje, Sakar den fjärde, ⁵ Netanel den femte, Ammiel den sjätte, Isaskar den sjunde, Peulletaj den åttonde. Ty Gud hade välsignat honom.

⁶ Åt hans son Semaja föddes också söner, som blev ledare inom sin familj, ty de var dugliga män. ⁷ Semajas söner var Otni, Refael och Obed, Elsabad och hans bröder, dugliga män, Elihu och Semakja.

⁸ Alla dessa hörde till Obed-Edoms ättlingar, de själva och deras söner och bröder, dugliga och kraftfulla män i tjänsten, tillsammans sextiotvå ättlingar till Obed-Edom.

⁹ Meselemja hade också söner och bröder, dugliga män, tillsammans arton.

¹⁰ Hosa av Meraris barn hade söner: Simri var huvudmannen. Visserligen var han inte förstfödd, men hans far insatte honom till huvudman.

¹¹ Hilkia var den andre, Tebalja den tredje, Sakarja den fjärde. Hosas söner och bröder var tillsammans tretton.

¹² I dessa avdelningar av dörrvaktarna ålåg det huvudmännen att tillsammans med sina bröder göra tjänst i Herrens hus. ¹³ Om varje port kastade de lott, den minste såväl som den störste, efter sina familjer.

¹⁴ Den lott som angav öster föll då på Selemja. För hans son Sakarja, som var en klok rådgivare, kastade man lott, och för honom föll den lott ut som angav norr; ¹⁵ för Obed-Edom den lott som angav söder, medan hans söner fick förrådshuset på sin del; ¹⁶ för Suppim och för Hosa den lott som angav platsen västerut, vid Salleketporten, där vägen höjer sig uppåt, det ena vaktstället invid det andra. ¹⁷ Österut stod sex leviter, norrut fyra för varje dag, söderut fyra för varje dag och vid förrådshuset två åt gången. ¹⁸ Vid Parbar västerut stod fyra vid vägen och två vid själva Parbar. ¹⁹ Dessa var dörrvaktarnas avdelningar av koraiternas barn och av Meraris barn.

Övriga sysslor i templet

²⁰ Av leviterna hade Ahia uppsikt över skatterna i Guds hus och över förråden av det som helgats åt Herren. ²¹ Ladans barn, nämligen gersoniternas barn av Ladans släkt, huvudmännen för gersoniten Ladans familj, jehieliterna, ²² det vill säga jehieliternas söner, Setam och hans bror Joel, hade uppsikt över skatterna i Herrens hus.

²³ Beträffande amramiterna, jishariterna, hebroniterna och ossieliterna, ²⁴ var Sebucl, son till Gersom, son till Mose, överuppsyningsman över skatterna. ²⁵ Hans bröder av Eliesers släkt var dennes son Rehabja, dennes son Jesaja, dennes son Joram, dennes son Sikri och dennes son Selomit. ²⁶ Denne Selomit och hans bröder hade uppsikt över alla förråd av det som helgats åt Herren av kung David, av huvudmännen för familjerna, av överbefäl och underbefäl. ²⁷ Från krigen och av bytet hade de helgat detta för att hålla Herrens hus i stånd. ²⁸ Och likaså allt som siaren Samuel och Saul, son till Kish och Abner, Ners son, och Joab, Serujas son, hade helgat. Var och en som helgade något lämnade det i Selomits och hans bröders vård.

Övriga leviters sysslor

²⁹ Av jishariterna togs Kenanja och hans söner till de världsliga sysslorna i Israel, till att vara tillsyningsmän och domare.

³⁰ Av hebroniterna togs Hasabja och hans bröder, 1 700 dugliga män, till ämbetsförvaltningen i Israel på andra sidan Jordan, på västra sidan, till alla slags sysslor åt Herren och till kungens tjänst. ³¹ För hebroniterna var Jeria huvudman, för hebroniterna efter deras ättföljd och familjer. – I Davids fyrtionde regeringsår gjordes undersökning beträffande dem och bland dem fanns då dugliga män i Jaser i Gilead. – ³² Hans bröder var

dugliga män, 2 700 till antalet och familjeöverhuvuden. Dem satte kung David över rubeniterna, gaditerna och ena hälften av Manasse stam för att ombesörja alla Guds och alla kungens angelägenheter.

1 Krönikeboken 27

De tolv häravdelningarna

27 Detta är förteckningen på Israels barn, efter deras antal, med huvudmännen för deras familjer och med överbefäl och underbefäl och med deras tillsyningsmän, vilka tjänade kungen i allt som rörde krigsfolkets avdelningar, som kom och gick växelvis för var och en av årets alla månader. Varje avdelning bestod av 24 000 man.

² Över den första avdelningen, den som tjänstgjorde under första månaden, hade Jasobam, Sabdiels son, befälet. I hans avdelning fanns 24 000. ³ Han hörde till Peres barn och var huvudansvarig för alla befäl som tjänstgjorde under första månaden. ⁴ Över den andra månadens avdelning hade ahoaiten Dodaj befälet, det var hans avdelning. Där fanns också fursten Miklot, och i hans avdelning fanns 24 000. ⁵ Den tredje befälhavaren, som tjänstgjorde under tredje månaden, var Benaja, översteprästen Jojadas son. I hans avdelning fanns 24 000. ⁶ Denne Benaja var en hjälte bland de trettio och hade befälet över de trettio. Vid hans avdelning fanns hans son Ammisabad. ⁷ Den fjärde, som tjänstgjorde under fjärde månaden, var Asael, Joabs bror, och efter honom hans son Sebadja. I hans avdelning fanns 24 000. ⁸ Den femte, som tjänstgjorde under femte månaden, var befälhavaren Samhut, jisraiten. I hans avdelning fanns 24 000. ⁹ Den sjätte, som tjänstgjorde under sjätte månaden, var tekoaiten Ira, Ickes son. I hans avdelning fanns 24 000. ¹⁰ Den sjunde, som tjänstgjorde under sjunde månaden, var peloniten Heles av Efraims barn. I hans avdelning fanns 24 000. ¹¹ Den åttonde, som tjänstgjorde under åttonde månaden, var husatiten Sibbekaj, som hörde till seraiterna. I hans avdelning fanns 24 000. ¹² Den nionde, som tjänstgjorde under nionde månaden, var anatotiten Abieser, som hörde till benjaminiterna. I hans avdelning fanns 24 000. ¹³ Den tionde, som tjänstgjorde under tionde månaden, var netofatiten Mahraj, som hörde till seraiterna. I hans avdelning fanns 24 000. ¹⁴ Den elfte, som tjänstgjorde under elfte månaden, var pirgatoniten Benaja av Efraims barn. I hans avdelning fanns 24 000. ¹⁵ Den tolfte, som

tjänstgjorde under tolfte månaden, var netofatiten Heldaj, som hörde till Otniels släkt. I hans avdelning fanns 24 000.

Israels stamhövdingar

¹⁶ Israels stamhövdingar var dessa: Furste för rubeniterna var Elieser, Sikris son; för simeoniterna Sefatja, Maakas son; ¹⁷ för Levi Hasabja, Kemuels son; för Arons släkt Sadok; ¹⁸ för Juda Elihu, en av Davids bröder; för Isaskar Omri, Mikaelson; ¹⁹ för Sebulon Jismaja, Obadjas son; för Naftali Jerimot, Asriels son; ²⁰ för Efraims barn Hosea, Asasjas son; för ena hälften av Manasse stam Joel, Pedajas son; ²¹ för andra hälften av Manasse, den i Gilead, Jiddo, Sakarjas son; för Benjamin Jaasiel, Abners son; ²² för Dan Asarel, Jerohams son. Dessa var Israels stamhövdingar.

²³ Men David tog i förteckningen inte upp dem som var under tjugo år, ty Herren hade lovat att han skulle föröka Israel som stjärnorna på himlen.

²⁴ Joab, Serujas son, började räkningen men fullbordade den inte, ty genom den kom vrede över Israel. Antalet togs inte upp i någon förteckning i kung Davids krönika.

Tillsyningsmännen över kungens ägodelar

²⁵ Uppsikt över kungens skatter hade Asmavet, Adiels son; över förråden på fälten, i städerna och byarna och fästningstornen Jonatan, Ussias son; ²⁶ över dem som arbetade på fälten med jordbruket Esri, Kelubs son; ²⁷ över vingårdarna ramatiten Simej; över de vinförråd som man hade samlat i vingårdarna sifmiten Sabdi; ²⁸ över olivplanteringarna och mullbärsfikonträden i Låglandet gaderiten Baal-Hanan; över oljeförråden Joas; ²⁹ över den nötboskap som betade i Saron saroniten Sitraj och över nötboskapen i dalarna Safat, Adlajs son; ³⁰ över kamelerna ismaeliten Obil; över åsninnorna meronotiten Jedeja; ³¹ över småboskapen hagariten Jasis. Alla dessa var tillsyningsmän över kung Davids ägodelar.

Davids personliga rådgivare

³² Jonatan, Davids farbror, var rådgivare. Han var en förständig och skriftlärdd man. Jehiel, Hakmonis son, var anställd hos kungens söner.

³³ Ahitofel var kungens rådgivare och arkiten Husaj var kungens vän.

³⁴ Efter Ahitofel kom Jojada, Benajas son, och Ebjatar. Joab var kungens överbefälhavare.

1 Krönikeboken 28

David ger anvisningar om tempelbygget

28 David samlade till Jerusalem alla Israels hövdingar, stamhövdingar och häravdelningarnas befälhavare, dem som var i kungens tjänst, överbefäl och underbefäl och tillsyningsmännen över alla kungens och hans söners ägodelar och boskap, samt hovmännen, hjältarna och alla tappra stridsmän.

² Kung David steg upp från sin plats och sade: "Hör mig, mina bröder och mitt folk. Jag hade själv i sinnet att bygga ett hus till viloplats för Herrens förbundsark och för vår Guds fotapall, och jag skaffade förråd till byggnadsverket. ³ Men Gud sade till mig: Du skall inte bygga ett hus åt mitt namn, ty du är en stridsman och har utgjutit blod. ⁴ Ändå utvalde Herren, Israels Gud, mig ur hela min fars hus till att vara kung över Israel för alltid. Ty Juda utvalde han till furste och i Juda hus min fars hus, och bland min fars söner hade han behag till mig, så att han gjorde mig till kung över hela Israel. ⁵ Bland alla mina söner – för Herren har gett mig många söner – utvalde han min son Salomo till att sitta på Herrens kungatron och regera över Israel. ⁶ Han sade till mig: Din son Salomo är den som skall bygga mitt hus och mina förgårdar. Ty honom har jag utvalt till min son, och jag skall vara hans fader. ⁷ Jag skall befästa hans kungamakt för evigt, om han står fast vid att följa mina bud och föreskrifter, som han nu gör.

⁸ Nu säger jag inför hela Israel, Herrens församling, och inför vår Gud som hör det: Håll fast vid alla Herrens, er Guds, bud, och iaktta dem noga så att ni får besitta det goda landet och lämna det som arv till era barn efter er till evig tid.

⁹ Du, min son Salomo, må lära känna din fars Gud och tjäna honom med hängivet hjärta och med villig själ, ty Herren rannsakar alla hjärtan och förstår alla uppsåt och tankar. Om du söker honom, låter han sig finnas av dig, men om du överger honom, då förkastar han dig för evigt. ¹⁰ Var nu uppmärksam, ty Herren har utvalt dig att bygga ett hus till helgedom. Var stark och gå till verket."

¹¹ David gav sin son Salomo en mönsterbild av förhuset och tempelbyggnaderna och av förrådskamrarna, de övre salarna och de inre

rummen och rummet för nådastolen. ¹² Han gav honom en mönsterbild av allt som han hade fått genom Anden beträffande förgårdarna till Herrens hus och beträffande alla kamrarna runt omkring för skatterna i Guds hus och för förråden av det som helgats åt Herren. ¹³ Han gav också föreskrifter beträffande prästernas och leviternas avdelningar och alla sysslor som skulle förekomma vid tjänstgöringen i Herrens hus och beträffande alla kärl som skulle användas vid tjänstgöringen i Herrens hus, ¹⁴ rörande guld, med uppgift på den vikt i guld som kom på varje särskilt kärl till tjänstgöringen, och beträffande alla kärl av silver, med uppgift på den vikt som kom på varje särskilt kärl till tjänstgöringen. ¹⁵ Han angav vikten på de gyllene ljusstakarna med tillhörande lampor av guld, med uppgift på varje ljusstakes vikt med dess lampor, så även beträffande silverljusstakarna, med uppgift på varje ljusstakes vikt med dess lampor, beroende på hur varje ljusstake skulle användas. ¹⁶ Likaså angav han vikten på guld till skådebrödsborden, varje bord för sig, och på silvret till silverborden. ¹⁷ Han gav föreskrifter om gafflarna, skålarna och kannorna av rent guld och rörande guldbägarna, med uppgift på vikten av varje särskild bägare, och om silverbägarna, med uppgift på varje bägares vikt; ¹⁸ likaså om rökelsealtaret av renat guld, med uppgift på vikten; vidare en mönsterbild av vagnen, de gyllene keruberna, som skulle breda ut sina vingar och täcka över Herrens förbundsark. ¹⁹ Han sade: "Genom en skrift av sin hand har Herren undervisat mig om alltsammans, ja, om allt som skall utföras enligt mönsterbilden."

²⁰ David sade till sin son Salomo: "Var stark och frimodig och gå till verket. Frukta inte och var inte förfärad! Ty Herren Gud, min Gud, skall vara med dig. Han skall inte lämna dig och inte överge dig, till dess att allt arbete för tjänstgöringen i Herrens hus är avslutat. ²¹ Och se, här är prästernas och leviternas avdelningar, som skall förrätta allt slags tjänst i Guds hus. Till allt som skall utföras har du folk hos dig som alla är villiga och kunniga till allt slags arbete. Dessutom är hövdingarna och hela folket redo att göra allt vad du befäller."

1 Krönikeboken 29

Gåvor till tempelbygget

29 Kung David sade till hela församlingen: "Min son Salomo, den ende som Gud har utvalt, är ung och vek och arbetet är stort, ty detta palats är inte för en människa utan för Herren Gud. ² Därför har jag, så långt jag förmått, skaffat guld till det som skall vara av guld i min Guds hus, silver till det som skall vara av silver, koppar till det som skall vara av koppar, järn till det som skall vara av järn och trä till det som skall vara av trä. Dessutom har jag skaffat onyxstenar och andra infattningsstenar, svartglänsande och brokiga stenar, ja, alla slags dyrbara stenar liksom marmor i mängd. ³ Eftersom jag har min Guds hus kärt, ger jag också vad jag själv äger i guld och silver till min Guds hus, utöver allt vad jag förut har skaffat till det heliga huset: ⁴ 3 000 talenter guld, guld från Ofir, och 7 000 talenter renat silver till att överdra byggnadernas väggar med, ⁵ för att göra av guld det som skall vara av guld och för att göra av silver det som skall vara av silver, ja, till allt slags arbete som utförs av konstnärer. Vem vill i dag bära fram sina frivilliga gåvor åt Herren?"

⁶ Familjehövdingarna och Israels stamhövdingar, överbefälen och underbefälen liksom tillsyningsmännen över kungens arbeten bar fram sina frivilliga gåvor. ⁷ De gav till arbetet på Guds hus 5 000 talenter guld, 10 000 dariker, 10 000 talenter silver, 18 000 talenter koppar och 100 000 talenter järn. ⁸ Var och en som hade ädla stenar gav dem till skatten i Herrens hus under gersoniten Jehiels vård. ⁹ Då gladde sig folket över deras frivilliga gåvor, ty av hängivet hjärta bar de fram sina frivilliga gåvor åt Herren. Också kung David gladde sig mycket.

Davids bön och tacksägelse

¹⁰ David lovade Herren inför hela församlingen. David sade:

"Lovad vare du, Herre, vår fader Israels Gud,
från evighet till evighet!

¹¹ Dig, Herre, tillhör storhet och makt,
härlighet och glans och majestät,
ja, allt vad i himlen och på jorden är.

Ditt, o Herre, är riket,
och du har upphöjt dig till ett huvud över allt.

¹² Rikedom och ära kommer från dig,
du råder över allt,
och i din hand är kraft och makt.

Det står i din hand att göra vad som helst,
stort och starkt.

¹³ Så tackar vi dig nu, vår Gud,
och lovar ditt härliga namn.

¹⁴ Ty vad är väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att ge sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand har vi gett det åt dig. ¹⁵ Ty vi är främlingar hos dig och gäster som alla våra fäder. Som en skugga är våra dagar på jorden, och utan hopp. ¹⁶ Herre, vår Gud, alla dessa gåvor som vi har skaffat för att bygga dig ett hus åt ditt heliga namn – från din hand har de kommit, och ditt är alltsammans. ¹⁷ Jag vet, min Gud, att du prövar hjärtat och har behag till vad som är rätt. Med rättsinnigt hjärta har jag burit fram alla dessa frivilliga gåvor. Och nu har jag också sett med glädje hur ditt folk som står här har burit fram åt dig sina frivilliga gåvor. ¹⁸ Herre, Abrahams, Isaks och Israels, våra fäders Gud, låt ditt folks hjärtas håg och tankar för evigt vara redo till sådant och vänd deras hjärtan till dig. ¹⁹ Ge min son Salomo ett hängivet hjärta, så att han håller dina bud, dina vittnesbörd och dina stadgar och utför allt detta och bygger detta tempel, som jag har skaffat förråd till."

²⁰ Därefter sade David till hela församlingen: "Lova Herren, er Gud." Då lovade hela församlingen Herren, sina fäders Gud, och de bugade sig och föll ner för Herren och för kungen. ²¹ Dagen därefter slaktade de slaktoffer åt Herren och offrade brännoffer åt Herren: 1 000 tjurar, 1 000 baggar och 1 000 lamm med tillhörande drickoffer, dessutom slaktoffer i mängd för hela Israel. ²² De åt och drack med stor glädje inför Herrens ansikte den dagen, och för andra gången gjorde de Salomo, Davids son, till kung. De smorde honom till en Herrens furste och Sadok till präst. ²³ Så satt Salomo på Herrens tron som kung efter sin fader David, och han blev framgångsrik. Hela Israel lydde honom. ²⁴ Alla hövdingarna och hjältarna och dessutom alla kung Davids söner underordnade sig kung Salomo. ²⁵ Och Herren gjorde Salomo mycket stor inför hela Israel och lät hans kungliga härlighet bli större än någon annans som före honom hade varit kung över Israel.

David dör

²⁶ David, Isaïs son, hade regerat över hela Israel. ²⁷ Den tid han regerade över Israel var fyrtio år. I Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i trettio år. ²⁸ Han dog i en god ålder, mätt på att leva och mätt på rikedom och ära. Hans son Salomo blev kung efter honom. ²⁹ Vad som mer finns att säga om kung David, om hans första tid såväl

som om hans sista, det finns skrivet i siaren Samuels krönika, i profeten Natans krönika och i siaren Gads krönika. ³⁰ Där står också om hela hans regering och hans bedrifter och de händelser som kom över honom och Israel och alla andra länder och riken.

Matteus 13

Liknelsen om skatten och pärlan

⁴⁴ Himmelriket är likt en skatt som är gömd i en åker. En man finner den och gömmer den, och i sin glädje går han och säljer allt vad han äger och köper den åkern. ⁴⁵ Himmelriket är också likt en köpman som söker efter vackra pärlor. ⁴⁶ Och när han har funnit en mycket dyrbar pärla, går han och säljer allt vad han äger och köper den.

Liknelsen om fisknoten

⁴⁷ Himmelriket är vidare likt en not som kastas i sjön och fångar fisk av alla slag. ⁴⁸ När den blir full, drar man upp den på stranden och sätter sig ner och samlar de goda fiskarna i kärl, men de dåliga kastar man bort. ⁴⁹ Så skall det vara vid tids- ålderns slut. Änglarna skall gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga ⁵⁰ och kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall man gråta och skära tänder. ⁵¹ Har ni förstått allt detta?" De svarade honom: "Ja". ⁵² Då sade han till dem: "Därför är varje skriftlärd, som har blivit en himmelrikets lärjunge, lik en man som ur sitt förråd hämtar fram både nytt och gammalt."

Jesus avvisas i Nasaret

⁵³ När Jesus hade avslutat dessa liknelser, lämnade han platsen.

9 januari

St.Pachomio: "Säg till dina händer: Kära händer, tids nog kommer ni inte kunna röra er och inte att kunna knäppa händerna i bön. Så skynda nu att sträcka ut er i bön till Herren !"

2 Krönikeboken 1

Salomo ber om vishet

¹ Salomo, Davids son, stärkte sin kungamakt, och Herren, hans Gud, var med honom och gjorde honom mycket stor.

² Salomo talade till hela Israel, till överbefälen och underbefälen, till domarna och till alla furstarna i hela Israel, huvudmännen för familjerna.

³ Sedan begav han sig med hela församlingen till offerhöjden i Gibeon, ty där stod Guds uppenbarelsetält som Herrens tjänare Mose hade gjort i öknen. ⁴ Men David hade hämtat Guds ark från Kirjat-Jearim upp till den plats som han hade ställt i ordning åt den, ty han hade rest ett tält åt den i Jerusalem. ⁵ Och kopparaltaret som Besalel, son till Uri, son till Hur, hade gjort, stod där framför Herrens tabernakel, och Salomo och församlingen sökte sig dit. ⁶ Där gick Salomo upp inför Herrens ansikte till kopparaltaret som stod vid uppenbarelsetältet och han offrade på det tusen brännoffer.

⁷ Den natten uppenbarade sig Gud för Salomo och sade till honom: "Bed mig om det du vill att jag skall ge dig." ⁸ Salomo svarade Gud: "Du har visat min fader David stor nåd och gjort mig till kung efter honom. ⁹ Låt nu, Herre och Gud, ditt ord till min fader David visa sig vara sant, ty du har själv gjort mig till kung över ett folk lika talrikt som stoftet på marken. ¹⁰ Ge mig nu vishet och förstånd till att vara detta folks ledare och anförare, för vem kan annars vara domare för detta ditt stora folk?"

¹¹ Då sade Gud till Salomo: "Eftersom du har ett sådant hjärta att du inte har bett om rikedom, skatter och ära eller om dina fienders liv och inte heller har bett om långt liv, utan för din egen del bett om vishet och

förstånd, så att du kan vara domare för mitt folk, som jag har gjort dig till kung över, ¹² därför skall du få vishet och förstånd. Jag vill också ge dig rikedom, skatter och ära, sådana som varken kungarna före dig har haft eller någon kung efter dig kommer att ha."

Salomos makt och rikedom

¹³ Sedan Salomo hade varit vid offerhöjden i Gibeon, begav han sig från uppenbarelsetältet till Jerusalem, och han regerade över Israel. ¹⁴ Och Salomo samlade vagnar och ridhästar, så att han hade 1 400 vagnar och 12 000 ridhästar. Dem inrymde han dels i vagnstäderna, dels i Jerusalem hos kungen själv. ¹⁵ Kungen styrde så att silver och guld blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt som mullbärsfikonträ i Låglandet. ¹⁶ De hästar som Salomo köpte kom från Egypten. En del av kungens uppköpare hämtade ett visst antal av dem till bestämt pris. ¹⁷ Varje vagn som de hämtade och förde in från Egypten kostade 600 siklar silver och varje häst 150. Likaså infördes genom deras försorg sådana till hetiternas alla kungar och till kungarna i Aram.

2 Krönikeboken 2

Tempelbygget förbereds

2 Salomo planerade nu att bygga ett hus åt Herrens namn och ett hus åt sig själv till kunglig bostad. ² Därför avdelade Salomo 70 000 män till bärare och 80 000 till stenhuggare i bergen och 3 600 till arbetsledare över dem. ³ Och Salomo sände bud till Hiram, kungen i Tyrus, och lät säga: "Gör mot mig som mot min fader David, när du sände honom cederträ för att han skulle bygga sig ett hus att bo i. ⁴ Se, nu vill jag bygga ett hus åt Herrens, min Guds, namn och helga det åt honom, för att man där skall tända väldoftande rökelse inför hans ansikte och alltid ha skådebröden upplagda och offra brännoffer morgon och kväll, på sabbaterna, vid nymåne och vid Herrens, vår Guds, högtider. Detta är för all framtid stadgat för Israel. ⁵ Och det hus som jag vill bygga skall vara stort, för vår Gud är större än alla gudar. ⁶ Men vem kan bygga ett hus åt honom? Himlarna och himlarnas himmel rymmer honom inte. Vem är jag att jag skulle kunna bygga ett hus åt honom, det skulle då vara en plats där man kan tända rökelse inför hans ansikte? ⁷ Sänd mig nu en konstnärligt begåvad man, som tillsammans med de skickliga

hantverkare som jag har hos mig här i Juda och Jerusalem och som min fader David har anställt, kan arbeta i guld, silver, koppar och järn och i purpurrött, karmosinrött och mörkblått garn och dessutom är en duktig träsnidare. ⁸ Sänd mig också cederträ, cypressträ och algumträ från Libanon, för jag vet att dina tjänare är skickliga i att hugga virke på Libanon. Och mina tjänare kommer att vara tillsammans med dina tjänare ⁹ för att skaffa mig en stor mängd virke, eftersom huset jag tänker bygga skall vara stort och underbart. ¹⁰ För dina tjänares räkning, åt timmermännen som hugger virket, skall jag ge 20 000 korer tröskat vete, 20 000 korer korn, 20 000 bat vin och 20 000 bat olja."

¹¹ Huram, kungen i Tyrus, svarade med en skrivelse som han sände till Salomo: "Därför att Herren älskar sitt folk har han satt dig till konung över dem." ¹² Och Huram tillade: "Lovad vare Herren, Israels Gud, himmelens och jordens Skapare, han som har gett kung David en vis son, som är så utrustad med klokhets och förstånd att han kan bygga ett hus åt Herren och ett hus åt sig själv till kunglig bostad. ¹³ Därför sänder jag nu en konstnärligt begåvad och kunnig man, Huram-Abi. ¹⁴ Han är son till en av Dans döttrar, och hans far är en tyrisk man. Han är skicklig att arbeta i guld och silver, i koppar, järn, sten och trä, liksom i purpurrött, mörkblått och karmosinrött garn och fint lingarn, och han kan utföra alla slags sniderier och väva alla slags konstvävnader. Honom må du låta utföra arbetet tillsammans med dina och min herres, din fader Davids, män som är konstnärligt begåvade. ¹⁵ Min herre må nu sända till sina tjänare vetet och kornet, oljan och vinet som han har talat om. ¹⁶ Vi skall då hugga virke på Libanon, så mycket du behöver, och forsla det till dig på en flotte på havet till Jafo. Därifrån må du själv låta föra det upp till Jerusalem."

¹⁷ Salomo räknade alla främlingar i Israels land, liksom hans fader David tidigare hade anställt en räkning av dem. Det visade sig då att de var 153 600. ¹⁸ Av dem utsåg han 70 000 till bärare, 80 000 till stenhuggare i bergen och 3 600 till att ha uppsikt över folket och att hålla dem i arbete.

2 Krönikeboken 3

Templet byggs

3 Salomo började bygga Herrens hus i Jerusalem på Moria berg, där Herren hade uppenbarat sig för hans fader David, på den plats som David hade ställt i ordning, jebusiten Ornans tröskplats. ² Han började bygga på andra dagen i andra månaden i sitt fjärde regeringsår.

³ När Salomo byggde Guds hus, lade han grunden så att det blev sextio alnar långt och tjugo alnar brett efter det gamla alnmåttet. ⁴ Förhuset som låg framför långhuset, framför husets kortsida, mätte tjugo alnar, och dess höjd var etthundratjugo. På insidan överdrog han det med rent guld. ⁵ Det stora huset klädde han med cypressträ. Detta i sin tur överdrog han med fint guld och prydde det med palmer och kedjor.

⁶ Dessutom smyckade han huset med dyrbara stenar. Guldet han använde var från Parvajim. ⁷ Han klädde huset, bjälkarna, trösklarna liksom väggarna och dörrarna i huset med guld och skar ut keruber på väggarna.

⁸ Vidare ställde han i ordning det rum som skulle vara det allra heligaste. Det låg utefter husets kortsida och var tjugo alnar långt och tjugo alnar brett. Han klädde det med fint guld, sexhundra talenter i vikt. ⁹ Spikarna vägde femtio siklar i guld. De övre salarna klädde han också med guld.

¹⁰ Till det rum som var det allra heligaste lät han skulptera två keruber, och man överdrog dem med guld. ¹¹ Längden på kerubernas vingar var tillsammans tjugo alnar. Den enas ena vinge, fem alnar lång, rörde vid husets ena vägg, och hans andra vinge, fem alnar lång, rörde vid den andra kerubens vinge. ¹² Den andra kerubens ena vinge, fem alnar lång, rörde vid husets andra vägg, och hans andra vinge, fem alnar lång, nådde intill den första kerubens vinge. ¹³ Tillsammans breddade alltså keruberna ut sina vingar tjugo alnar, där de stod på sina fötter med ansiktena vända inåt. ¹⁴ Förlåten gjorde han av mörkblått, purpurrött och karmosinrött garn och fint lingarn och prydde den med keruber.

Jakin och Boas

¹⁵ Framför huset gjorde han två pelare, trettiofem alnar höga.

Pelarthuvudet ovanpå var och en av dem var fem alnar. ¹⁶ Han gjorde kedjor till koret och satte också kedjor upptill på pelarna. Vidare gjorde han etthundra granatäpplen och satte dem på kedjorna. ¹⁷ Och pelarna ställde han upp framför tempelsalen, den ena på högra sidan och den andra på vänstra. Åt den högra gav han namnet Jakin och åt den vänstra namnet Boas.

2 Krönikeboken 4

Templet inreds

⁴ Salomo gjorde ett altare av koppar, tjugo alnar långt, tjugo alnar brett och tio alnar högt. ² Han gjorde också havet i gjutet arbete. Det var tio alnar från den ena kanten till den andra, helt runt och fem alnar högt. Ett snöre som var trettio alnar långt mätte omkretsen. ³ Runt omkring nertill fanns bilder som föreställde oxar, tio på varje aln, så att de omslöt havet runtom. Oxarna bildade två rader och var gjutna i ett stycke med det övriga. ⁴ Havet stod på tolv oxar. Tre var vända mot norr, tre mot väster, tre mot söder och tre mot öster. Havet stod ovanpå oxarna, och deras bakdelar var alla vända inåt. ⁵ Havets tjocklek var en handsbredd, och kanten var gjord som kanten på en bägare, och liknade en utslagen lilja. Det rymde tretusen bat.

⁶ Vidare gjorde han tio tvättkar och ställde fem på högra sidan och fem på vänstra. De skulle användas vid tvättning. I dem skulle man skölja det som hörde till brännoffret. Men havet var för prästerna att tvätta sig i.

⁷ Vidare gjorde han ljusstakarna av guld, tio stycken, sådana de skulle vara och ställde dem i tempelsalen, fem på högra sidan och fem på vänstra.

⁸ Vidare gjorde han tio bord och satte dem i tempelsalen, fem på högra sidan och fem på vänstra. Han gjorde också etthundra skålar av guld.

⁹ Och han byggde prästernas förgård och den stora yttre förgården och dörrarna till denna förgård. Dörrarna överdrog han med koppar. ¹⁰ Havet ställde han på högra sidan, åt sydost. ¹¹ Dessutom gjorde Huram askkärlen, skovlarna och skålarna.

Så slutförde Huram det arbete han skulle göra åt kung Salomo i Guds hus. ¹² Han gjorde två pelare och två klotformiga pelarhuvuden ovanpå pelarna samt de två flätverk som skulle täcka de båda klotformiga pelarhuvuden som satt ovanpå pelarna.

¹³ Vidare gjorde han de fyrahundra granatäpplena till de båda flätverken, två rader granatäpplen till varje flätverk, för att de båda klotformiga pelarhuvuden som satt ovanpå pelarna, skulle bli täckta.

¹⁴ Vidare gjorde han faten och underredena att ställa faten på. ¹⁵ Han gjorde också havet – det var bara ett – och de tolv oxarna under det. ¹⁶ Askkärlen, skovlarna och gafflarna och alla de föremål som hörde dit gjorde Hiram–Abib åt kung Salomo till Herrens hus. Allt var av blank koppar. ¹⁷ På Jordanslätten, mellan Suckot och Sereda, lät kungen gjuta det i lerformar. ¹⁸ Och Salomo lät göra alla dessa föremål i så stort antal att koppars vikt inte kunde fastställas.

¹⁹ Salomo gjorde alla de föremål som skulle finnas i Guds hus: det gyllene altaret, borden där skådebröden skulle ligga, ²⁰ liksom ljusstakarna av fint guld med sina lampor som skulle tändas framför koret på föreskrivet sätt, ²¹ vidare blomverket, lamporna och lamptängerna av guld – allt av finaste guld. ²² Vidare lät han göra knivarna, de båda slagen av skålar och eldfaten av dyrbart guld. Beträffande ingångarna i huset, så var både de dörrar i det innersta som ledde till det allra heligaste, och de dörrar som ledde till tempelsalen, gjorda av guld.

Matteus 13

Jesus avvisas i Nasaret

⁵⁴ Han kom till sin hemstad och undervisade dem i deras synagoga, och de blev mycket förvånade och sade: "Varifrån har han fått denna vishet och dessa kraftgärningar?" ⁵⁵ Är det inte snickarens son? Heter inte hans mor Maria och hans bröder Jakob och Josef och Simon och Judas? ⁵⁶ Och bor inte alla hans systrar här hos oss? Varifrån har han fått allt detta?" ⁵⁷ Och de tog anstöt av honom. Men Jesus sade till dem: "En profet är alltid föraktad i sin hemstad och i sin egen familj." ⁵⁸ Och han gjorde inte många kraftgärningar där, eftersom de inte trodde på honom.

10 maj

St. Johannes av Avila: "En tacksägelse till Gud när det går illa för oss, är värd tusen när det går oss väl för oss."

2 Krönikeboken 5

5 Sedan allt det arbete som Salomo lät utföra för Herrens hus var färdigt, förde Salomo dit in vad hans fader David hade helgat åt Herren: silvret, guldets och alla kärlen. Detta lade han in i skattkamrarna i Guds hus.

Herrens ark förs in i templet

² Därefter samlade Salomo de äldste i Israel och alla huvudmännen för stammarna, Israels barns familjeöverhuvuden, till Jerusalem för att hämta Herrens förbundsark upp från Davids stad, det vill säga Sion.

³ Alla Israels män samlades då hos kungen under den högtid som firades i sjunde månaden. ⁴ När alla de äldste i Israel hade kommit, lyfte leviterna upp arken. ⁵ De hämtade arken dit upp tillsammans med uppenbarelsetältet och alla heliga föremål som fanns i tältet. De levitiska prästerna hämtade det dit upp. ⁶ Och kung Salomo stod framför arken tillsammans med Israels hela menighet som hade samlats hos honom. Man offrade småboskap och nötboskap i sådan mängd att de inte kunde räknas eller uppskattas. ⁷ Och prästerna bar in Herrens förbundsark till dess plats i husets kor, i det allra heligaste, till platsen under kerubernas vingar. ⁸ Keruberna höll nämligen sina vingar utbredda över den plats där arken stod, så att arken och dess stänger upptill övertäcktes av keruberna. ⁹ Stängerna var så långa att deras ändar som sköt ut från arken kunde ses framför koret, men de var inte synliga längre ut. Arken har blivit kvar där ända till denna dag. ¹⁰ I arken fanns ingenting annat än de två tavlor som Mose hade lagt dit vid Horeb, när Herren slöt förbund med Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egypten.

¹¹ Och det hände att när prästerna gick ut ur helgedomen – ty alla präster som fanns där hade helgat sig, oavsett vilken avdelning de tillhörde –

¹² och när leviterna, samtliga sångare, Asaf, Heman och Jedutun med sina söner och bröder, stod klädda i vitt linne med cymbaler, psaltare och harpor öster om altaret och tillsammans med dem etthundratjugo präster som blåste i trumpeter, ¹³ och trumpetblåsarna och sångarna på

en gång och samstämmigt stämde upp Herrens lov och pris, och när man lät trumpeter, cymbaler och andra instrument ljuda och man började lova Herren, därför att han är god och därför att hans nåd varar i evighet – då blev huset, Herrens hus, uppfyllt av ett moln,¹⁴ så att prästerna för molnets skull inte kunde stå där och göra tjänst. Ty Herrens härlighet uppfyllde Guds hus.

2 Krönikeboken 6

Salomo talar till folket

6 Då sade Salomo:

" Herren har sagt att han vill bo i dunklet.

² Jag har nu byggt ett hus till boning åt dig, en plats där du kan bo till evig tid."

³ Sedan vände kungen sig om och välsignade Israels hela församling, medan allt folket stod. ⁴ Han sade: "Välsignad vare Herren, Israels Gud, som med sina händer har fullbordat vad han med sin mun lovade min fader David, när han sade: ⁵ Från den dag då jag förde mitt folk ut ur Egyptens land har jag inte i någon av Israels stammar utvalt en stad för att i den bygga ett hus där mitt namn skulle vara, och jag har inte heller utvalt någon man till att vara furste över mitt folk Israel. ⁶ Men Jerusalem har jag utvalt för att mitt namn skall vara där, och David har jag utvalt till att råda över mitt folk Israel. ⁷ Min fader David hade i sinnet att bygga ett hus åt Herrens, Israels Guds, namn. ⁸ Men Herren sade till min fader David: Då du nu har i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så gör du rätt i att ha detta i sinnet. ⁹ Men det är inte du som skall bygga detta hus, utan din son, han som skall utgå från dig, han skall bygga huset åt mitt namn. ¹⁰ Och Herren har hållit det löfte han gav, för jag har kommit i min fader Davids ställe och sitter nu på Israels tron, så som Herren lovade, och jag har byggt huset åt Herrens, Israels Guds, namn. ¹¹ Där har jag ställt arken, och i den förvaras det förbund som Herren har slutit med Israels barn."

Salomos bön vid templets invigning

¹² Därefter ställde Salomo sig framför Herrens altare inför Israels hela församling och räckte ut sina händer. ¹³ Han hade gjort en talarstol av

koppar, fem alnar lång, fem alnar bred och tre alnar hög, och ställt den mitt på den yttre förgården, och han stod nu i talarstolen. Sedan föll han ner på knä inför Israels hela församling, räckte ut sina händer mot himlen ¹⁴ och sade:

" Herre, Israels Gud, det finns ingen Gud som du, varken i himlen eller på jorden, du som håller förbundet och bevarar nåden mot dina tjänare när de vandrar inför dig av hela sitt hjärta, ¹⁵ du som har hållit vad du lovade din tjänare, min fader David. Ty vad du med din mun lovade, det fullbordade du med din hand, så som nu har skett. ¹⁶ Håll nu, Herre, Israels Gud, vad du lovade din tjänare, min fader David, när du sade till honom: Det skall aldrig saknas en avkomling av dig inför mig på Israels tron, om dina barn ger akt på sin väg och vandrar efter min lag, så som du har vandrat inför mig. ¹⁷ Och nu, Herre, Israels Gud, låt det ord bli sant som du har talat till din tjänare David.

¹⁸ Men kan då Gud verkligen bo bland människorna på jorden? Se, himlarna och himlarnas himmel rymmer dig inte. Hur mycket mindre då detta hus som jag har byggt! ¹⁹ Men vänd dig ändå till din tjänares bön och åkallan, Herre, min Gud, så att du hör det rop och den bön som din tjänare sänder upp till dig ²⁰ och låter dina ögon dag och natt vara öppna mot detta hus, den plats om vilken du har sagt att du där vill fästa ditt namn, så att du hör den bön som din tjänare ber, när han vänder sig mot denna plats. ²¹ Ja, hör de böner som din tjänare och ditt folk Israel sänder upp, när de vänder sig mot denna plats. Må du höra dem från den plats där du bor, från himlen. Och när du hör, må du förlåta.

²² Om någon syndar mot sin nästa och man föreskriver honom en ed och låter honom svära den, och han kommer och svär eden inför ditt altare i detta hus, ²³ må du då höra det från himlen och utföra ditt verk och skaffa dina tjänare rätt. Du skall straffa den skyldige och låta hans gärningar komma över hans huvud men förklara den rättfärdige rättfärdig och låta honom få efter hans rättfärdighet.

²⁴ Om ditt folk Israel blir slaget inför en fiende, därför att de har syndat mot dig, men de vänder om och prisar ditt namn och ber och åkallar inför ditt ansikte i detta hus, ²⁵ må du då höra det från himlen och förlåta ditt folk Israels synd och låta dem komma tillbaka till det land som du har givit åt dem och deras fäder.

²⁶ Om himlen stängs till och inget regn faller, därför att de har syndat mot dig, men de då ber, vända mot denna plats, och prisar ditt namn

och vänder om från sin synd, eftersom du har ödmjukat dem, ²⁷ må du då höra det i himlen och förlåta dina tjänares och ditt folk Israels synd och undervisa dem om den goda väg de skall vandra. Låt det då också regna över ditt land, det som du har givit åt ditt folk till arvedel.

²⁸ Om det blir hungersnöd i landet, om det blir pest, om det blir sot och rost, om gräshoppor och gräsmaskar kommer, om fienderna tränger in i deras land och belägrar deras städer, ja, vilken plåga och sjukdom som än kommer, ²⁹ om då någon, vem det vara må, eller hela ditt folk Israel, ber och ropar till dig när de var för sig känner plågan och smärtan som har drabbat dem och de så räcker ut sina händer mot detta hus, ³⁰ må du då höra det från himlen där du bor, och förlåta och ge var och en efter alla hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta. Ty endast du känner människornas hjärtan. ³¹ Så skall de frukta dig och vandra på dina vägar, så länge de lever i det land som du har givit åt våra fäder.

³² Också om en främling, en som inte är av ditt folk Israel, kommer från något land långt borta för ditt stora namns och din starka hands och din uträckta arms skull, ja, om han kommer och ber, vänd mot detta hus, ³³ må du då höra det från himlen där du bor och göra allt vad främlingen ropar till dig om. Så skall alla folk på jorden lära känna ditt namn och frukta dig, som ditt folk Israel gör, och förstå att detta hus, som jag har byggt, är uppkallat efter ditt namn.

³⁴ Om ditt folk drar ut till strid mot sina fiender på den väg du sänder dem och de ber till dig, vända i riktning mot denna stad som du har utvalt och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn, ³⁵ må du då från himlen höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt.

³⁶ Om de syndar mot dig – och det finns ingen människa som inte syndar – och du blir vred på dem och ger dem i fiendens våld, och man tar dem till fånga och för bort dem till något land, långt borta eller nära, ³⁷ men de då kommer till besinning i det land där de är i fångenskap och vänder om och ropar till dig om nåd i fångenskapens land och säger: Vi har syndat, vi har gjort illa och varit ogudaktiga, ³⁸ om de då vänder om till dig av hela sitt hjärta och av hela sin själ i det land dit man fört dem som fångar, och de ber, vända i riktning mot sitt land, det som du har givit åt deras fäder, och mot den stad som du har utvalt och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn, ³⁹ må du då från himlen där du bor, höra deras bön och deras rop om nåd och skaffa dem rätt och förlåta ditt folk, som har syndat mot dig. ⁴⁰ Därför, min Gud, låt dina ögon vara öppna och dina öron lyssna till vad som beds på denna plats.

⁴¹ Och nu:

Stå upp, Herre, Gud, och kom till din vilostad,
du och din makts ark.

Må dina präster, Herre, Gud, vara klädda i frälsning,
och må dina fromma glädja sig över ditt goda.

⁴² Herre, Gud, visa inte tillbaka din smorde.
Tänk på den nåd du har lovat din tjänare David."

2 Krönikeboken 7

Eld från himlen vid templets invigning

7 När Salomo hade slutat sin bön kom eld ner från himlen och förtärde brännoffret och slaktoffren, och Herrens härlighet uppfyllde huset.

² Prästerna kunde inte gå in i Herrens hus, eftersom Herrens härlighet uppfyllde Herrens hus. ³ Då alla Israels barn såg hur elden kom ner och såg Herrens härlighet över huset, föll de ner på den stenlagda gården med ansiktena mot marken och tillbad Herren och tackade Herren, därför att han är god och därför att hans nåd varar i evighet.

⁴ Och kungen och hela folket offrade slaktoffer inför Herrens ansikte.

⁵ Kung Salomo offrade som slaktoffer 22 000 tjurar och 120 000 av småboskapen. Så invigdes Guds hus av kungen och hela folket.

⁶ Prästerna stod på sina platser, och leviterna stod med Herrens musikinstrument, de som kung David hade låtit göra, för att de med dem skulle tacka Herren, därför att hans nåd varar i evighet. David lät nämligen leviterna utföra lovsången. Prästerna stod mitt emot dem och blåste i trumpeter, medan hela Israel förblev stående. ⁷ Och Salomo invigde den mellersta delen av förgården framför Herrens hus. Där offrade han brännoffren och fettstyckena av gemenskapsoffret, eftersom kopparaltaret som Salomo hade låtit göra inte kunde rymma brännoffret, matoffret och fettstyckena.

⁸ Vid detta tillfälle firade Salomo högtiden i sju dagar och med honom hela Israel. Det var en mycket stor församling, alltför det ställe där vägen går mot Hamat, ända till Egyptens bäck. ⁹ På åttonde dagen firade de en högtidsförsamling, ty altarets invigning firades i sju dagar och högtiden i sju dagar. ¹⁰ Men på tjugotredje dagen i sjunde månaden lät

han folket gå hem till sina tält, och de var fyllda av glädje och fröjd över det goda som Herren hade gjort mot David och Salomo och mot sitt folk Israel.

Herren uppenbarar sig på nytt för Salomo

¹¹ Så färdigställde Salomo Herrens hus och kungshuset. Allt vad Salomo hade föresatt sig att utföra i Herrens hus och i sitt eget hus lyckades väl.

¹² Och Herren uppenbarade sig för Salomo om natten och sade till honom: "Jag har hört din bön och utvalt denna plats åt mig till offerplats.

¹³ Om jag tillsluter himlen så att regn inte faller, om jag bjuder gräshoppor att fördärva landet eller om jag sänder pest bland mitt folk,

¹⁴ men mitt folk, som är uppkallat efter mitt namn, ödmjukar sig och ber och söker mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar, då vill jag höra det från himlen och förlåta deras synd och skaffa läkedom åt deras land. ¹⁵ Mina ögon skall nu vara öppna och mina öron lyssna till vad som beds på denna plats. ¹⁶ Jag har nu utvalt och helgat detta hus för att mitt namn skall vara där till evig tid. Och mina ögon och mitt hjärta skall alltid vara där. ¹⁷ Om du vandrar inför mig så som din fader David vandrade, så att du följer allt vad jag har befallt dig och håller fast vid mina stadgar och föreskrifter, ¹⁸ då skall jag låta din kungatron bestå för evigt som jag lovade din fader David, när jag sade: Aldrig skall det saknas en avkomling av dig som råder över Israel.

¹⁹ Men om ni vänder om och överger de stadgar och bud som jag har förelagt er och går bort och tjänar andra gudar och tillber dem, ²⁰ då skall jag rycka upp dem ur mitt land, det som jag har givit dem, och detta hus som jag har helgat åt mitt namn skall jag förkasta ifrån mitt ansikte. Jag skall göra det till ett ordspråk och en nidvisa bland alla folk.

²¹ Hur storslaget detta hus än är, skall var och en som går förbi häpna över det och fråga: Varför har Herren gjort så mot detta land och mot detta hus? ²² Då skall man svara: Därför att de övergav Herren, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land, och höll sig till andra gudar och tillbad och tjänade dem, därför har han låtit allt detta onda komma över dem."

Matteus 14

Johannes Döparens död

14 Vid den tiden fick landsfursten Herodes^(a) höra ryktet om Jesus,² och han sade till sina tjänare: "Det är Johannes Döparen som har uppstått från de döda, och därför verkar dessa krafter i honom."

³ Herodes hade nämligen låtit gripa Johannes och slå honom i bojar och sätta honom i fängelse för Herodias skull, som var gift med hans bror Filippus. ⁴ Ty Johannes hade sagt till Herodes: "Det är inte tillåtet^(b) för dig att ha henne." ⁵ Herodes ville döda honom, men han var rädd för folket, eftersom man ansåg att Johannes var en profet. ⁶ Så kom Herodes födelsedag, och Herodias dotter dansade inför gästerna. Herodes blev mycket förtjust ⁷ och svor på att han skulle ge henne vad hon än begärde. ⁸ Hon intalades då av sin mor att säga: "Ge mig här på ett fat Johannes Döparens huvud!" ⁹ Fastän kungen var bedrövad över sin ed inför gästerna, befallde han att hon skulle få det. ¹⁰ Och han lät halshugga Johannes i fängelset. ¹¹ Man bar in Johannes huvud på ett fat och gav det åt den lilla flickan, och hon bar det till sin mamma. ¹² Johannes lärjungar kom och tog den döda kroppen och begravde den. Sedan gick de och berättade alltsammans för Jesus.

11 maj

St. Fransisco av Girolamo: "Skaffa dig ett krigsskepp med gott om kanoner i slgat mot synden och skapa terror in i hevetets makter."

2 Krönikeboken 8

Salomos övriga verksamhet

8 Sedan Salomo i tjugo år hade byggt på Herrens hus och på sitt eget hus, ² byggde han upp de städer som Hiram hade givit honom, och han lät Israels barn bosätta sig i dem. ³ Och Salomo drog till Hamat-Soba och lade det under sig. ⁴ Och han byggde upp Tadmor i öknen och alla de förrådsstäder som han byggde i Hamat. ⁵ Han byggde upp Övre Bet-Horon och Nedre Bet-Horon och gjorde dem till befästa städer med murar, portar och bommar, ⁶ vidare Baalat och alla de städer där han hade sina förråd, vagnar och hästar, och allt det andra som han önskade bygga i Jerusalem, på Libanon och i övrigt i hela det land som lydde under hans välde.

⁷ Allt det folk som fanns kvar av hetiterna, amoreerna, periseerna, hiveerna och jebusiterna, alltså de som inte var israeliter ⁸ – deras avkomlingar så många som fanns kvar i landet efter alla dem som Israels barn inte hade utrotat – dem gjorde Salomo arbetspliktiga, så som de är än i dag. ⁹ Men av Israels barn gjorde Salomo inte några till slavar vid sina arbeten, utan de blev krigsmän och befälhavare för hans krigsfolk eller tillsyningsmän för hans vagnar och ridhästar. ¹⁰ Och kung Salomo hade tvåhundrafemtio överfogdar som hade befälet över folket.

¹¹ Och Salomo förde faraos dotter från Davids stad till det hus han hade byggt åt henne, ty han sade: "Min hustru skall inte bo i Davids, Israels kungs, hus. Det är en helig plats, eftersom Herrens ark har kommit dit."

¹² Sedan offrade Salomo brännoffer åt Herren på Herrens altare, som han hade byggt framför förhuset. ¹³ Varje dag offrade han enligt Moses befallning de för den dagen bestämda offren, på sabbaterna, vid nymånaderna och vid högtiderna tre gånger om året: vid det osyrade brödets högtid, vid veckohögtiden och vid lövhyddohögtiden. ¹⁴ Efter sin fader Davids förordning fastställde han de avdelningar där prästerna skulle tjänstgöra. Han uppdrog också åt leviterna att sjunga lovsången och betjäna prästerna, varje dag de för den dagen bestämda göromålen. Han uppdrog också åt dörrvaktarna efter sina avdelningar att hålla vakt vid de särskilda portarna, ty så hade gudsmannen David befallt. ¹⁵ Man vek inte av från kungens beslut om prästerna och leviterna, varken när det gällde skatterna eller någon annan sak. ¹⁶ Så utfördes allt Salomos arbete, först fram till den dag då grunden lades till Herrens hus och sedan till dess att det blev slutfört. Så blev Herrens hus färdigt.

¹⁷ Vid denna tid begav sig Salomo till Esjon-Geber och till Eilat på havsstranden i Edoms land. ¹⁸ Och Hiram sände till honom genom sina tjänare skepp och sjökunnigt manskap. De for tillsammans med

Salomos tjänare till Ofir och hämtade därifrån fyrahundra femtio talenter guld som de förde till kung Salomo.

2 Krönikeboken 9

Drottningen av Saba besöker Salomo

9 När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo, kom hon till Jerusalem för att sätta honom på prov med svåra frågor. Hon kom med ett mycket stort följe och med kameler som bar väldoftande kryddor och guld i stor mängd och dyrbara stenar. När hon kom inför Salomo, talade hon med honom om allt som låg på hennes hjärta. ² Salomo svarade på alla hennes frågor. Ingenting var dolt för Salomo, utan han kunde ge henne svar på allt. ³ När drottningen av Saba såg Salomos vishet och såg huset han hade byggt, ⁴ rätterna på hans bord och hur hans tjänare satt där och hur de som betjänade honom skötte sina sysslor och hur de var klädda, och hans hovmän och hur de var klädda, och när hon såg den trappa på vilken han gick upp till Herrens hus, då blev hon utom sig av förundran. ⁵ Och hon sade till kungen: "Så var det då sant det jag i mitt land hörde om dina ord och om din vishet. ⁶ Jag trodde inte vad man sade, förrän jag själv kom och fick se det med egna ögon. Men se, vidden av din vishet har inte ens till hälften blivit omtalad för mig. Du överträffar det rykte jag hade hört. ⁷ Lyckliga är dina män och lyckliga dessa dina tjänare som ständigt får stå inför dig och höra din vishet. ⁸ Välsignad vare Herren, din Gud, som har funnit sådant behag i dig att han har satt dig på sin tron till att vara konung inför Herren, din Gud! Eftersom din Gud älskar Israel och vill hålla det vid makt till evig tid, därför har han satt dig till konung över dem, för att du skall skipa lag och rätt."

⁹ Hon gav kungen etthundratjugo talenter guld samt väldoftande kryddor i stor mängd samt dyrbara stenar. Väldoftande kryddor av det slag som drottningen av Saba gav åt kung Salomo har aldrig mer funnits.

¹⁰ När Hiram's folk och Salomos folk hämtade guld från Ofir, förde de också hem algumträ och dyrbara stenar. ¹¹ Av algumträet lät kungen göra tillbehör till Herrens hus och till kungshuset, samt harpor och psaltare för sångarna. Sådant hade man aldrig tidigare sett i Juda land.

¹² Kung Salomo gav drottningen av Saba allt vad hon önskade och begärde, förutom gengåvor för det som hon hade fört med sig till

kungen. Sedan vände hon om och for med sina tjänare hem till sitt land igen.

Kung Salomos rikedom och storhet

¹³ Det guld som årligen kom in till Salomo vägde sexhundrasextiosex talenter, ¹⁴ förutom det som kringresande handelsmän och andra köpmän förde in. Också Arabiens alla kungar och ståthållarna i landet förde guld och silver till Salomo. ¹⁵ Kung Salomo lät göra tvåhundra stora sköldar av uthamrat guld och använde till varje sådan sköld sexhundra siklar uthamrat guld ¹⁶ samt trehundra mindre sköldar av uthamrat guld och använde till varje sådan sköld trehundra siklar guld. Kungen satte upp dem i Libanonskogshuset.^(a)

¹⁷ Vidare lät kungen göra en stor tron av elfenben och överdrog den med rent guld. ¹⁸ Tronen hade sex trappsteg och en pall av guld, fastsatta vid tronen. På båda sidor om sätet fanns armstöd, och två lejon stod utmed armstöden, ¹⁹ och tolv lejon stod där, ett på varje sida om de sex trappstegen. Något sådant hade aldrig tillverkats i något annat rike.

²⁰ Alla kung Salomos dryckeskärl var av guld, och alla kärl i Libanonskogshuset var av rent guld. Ingenting var av silver, det hade inget värde på Salomos tid. ²¹ Ty kungen hade skepp som gick till Tarsis med Hurams folk och en gång vart tredje år kom Tarsisskeppen hem och förde med sig guld och silver, elfenben, apor och påfåglar.

²² Kung Salomo blev större än någon annan kung på jorden, både i rikedom och i vishet. ²³ Alla kungar på jorden kom för att besöka Salomo och höra den vishet som Gud hade lagt ner i hans hjärta. ²⁴ Var och en av dem förde med sig gåvor: föremål av silver och guld, kläder, vapen, väldoftande kryddor, hästar och mulåsnor. Detta hände år efter år.

²⁵ Salomo hade 4 000 spann hästar med vagnar och 12 000 ridhästar, som han inrymde dels i vagnstäderna, dels i Jerusalem hos kungen själv.

²⁶ Han härskade över alla kungarna från floden^(b) till filisternas land och vidare ner till Egyptens gräns. ²⁷ Kungen styrde så att silver blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt som mullbärsfikonträ i Låglandet. ²⁸ Och hästar fördes in till Salomo från Egypten och från alla andra länder.

Salomo dör och efterträds av sonen Rehabeam

²⁹ Vad som mer finns att säga om Salomo, om hans första tid såväl som om hans sista, det är skrivet i profeten Natans krönika, i siloniten Ahias profetia och i siaren Jedajs syner om Jerobeam, Nebats son. ³⁰ Salomo regerade i Jerusalem över hela Israel i fyrtio år. ³¹ Och Salomo gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom i hans fader Davids stad. Hans son Rehabeam blev kung efter honom.

2 Krönikeboken 10

De norra stammarna avfaller från Davids kungahus

¹ Rehabeam begav sig till Sikem, ty hela Israel hade kommit till Sikem för att göra honom till kung. ² När Jerobeam, Nebats son, hörde detta där han var i Egypten – han hade flytt dit undan kung Salomo – återvände han från Egypten. ³ Och de sände bud och kallade honom tillbaka. Då kom Jerobeam tillsammans med hela Israel och sade till Rehabeam: ⁴ "Din far gjorde vårt ok tungt, men lätta nu det svåra arbete och det tunga ok som din far lade på oss, så vill vi tjäna dig." ⁵ Han svarade dem: "Vänta ännu tre dagar och kom sedan tillbaka till mig." Och folket gick.

⁶ Då rådgjorde kung Rehabeam med de gamla som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu levde, och han sade: "Vilket svar råder ni mig att ge detta folk?" ⁷ De svarade honom: "Om du visar dig god mot detta folk, är vänlig mot dem och talar goda ord till dem, kommer de för alltid att bli dina tjänare." ⁸ Men han brydde sig inte om det råd som de gamla hade givit honom, utan rådgjorde med de unga män som hade växt upp med honom och som nu var i hans tjänst. ⁹ Han sade till dem: "Vilket svar råder ni oss att ge detta folk som har sagt till mig: Lätta det ok som din far har lagt på oss?" ¹⁰ De unga männen, som hade växt upp med honom svarade: "Så här bör du säga till detta folk som har sagt till dig: 'Din far gjorde vårt ok tungt, men lätta du det för oss' – så här bör du säga till dem: Mitt minsta finger är tjockare än min fars midja. ¹¹ Har min far lagt på er ett tungt ok, så skall jag göra ert ok ännu tyngre. Har min far tuktat er med ris, så skall jag göra det med skorpiongissel."

¹² På tredje dagen kom Jerobeam med allt folket till Rehabeam, så som kungen hade befallt när han sade: "Kom tillbaka till mig om tre dagar."

¹³ Då gav kungen dem ett hårt svar, ty kung Rehabeam brydde sig inte om de gamlas råd. ¹⁴ Han talade till dem efter de unga männens råd och sade: "Har min far gjort ert ok tungt, så skall jag göra det ännu tyngre."

Har min far tuktat er med ris, så skall jag göra det med skorpiongissel."

¹⁵ Kungen lyssnade alltså inte till folket. Gud ledde det så för att Herrens ord skulle uppfyllas, det som han hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från Silo.

¹⁶ När hela Israel förstod att kungen inte ville höra på dem, gav folket honom detta svar:

"Vilken del har vi i David?

Ingen arvslott har vi i Isais son.

Israel må dra hem, var och en till sitt.

Se nu själv om ditt hus, du David."

Därefter gick hela Israel hem igen. ¹⁷ Och Rehabeam förblev kung endast över de israeliter som bodde i Juda städer.

¹⁸ När kung Rehabeam sände ut Hadoram, som hade uppsikten över tvångsarbetena, stenade Israels barn honom till döds. Själv måste kung Rehabeam skyndsamt stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem. ¹⁹ Så avföll Israel från Davids hus och har varit skilt från det ända till denna dag.

Matteus 14

Jesus mättar fem tusen män

¹³ När Jesus hörde detta, for han med båt därifrån till en enslig plats, där de kunde vara för sig själva. Men folket fick höra det och följde efter honom till fots från städerna. ¹⁴ När han steg ur båten, fick han se en stor folkskara, och han förbarmade sig över dem och botade de sjuka bland dem. ¹⁵ På kvällen kom lärjungarna fram till honom och sade:

"Platsen här ligger ensligt till, och det är redan sent. Sänd i väg folket, så att de kan gå in i byarna och köpa sig mat." ¹⁶ Jesus sade till dem: "De behöver inte gå härifrån. Ge ni dem att äta." ¹⁷ De svarade: "Vi har bara fem bröd och två fiskar här." ¹⁸ Han sade: "Hämta hit dem till mig."

¹⁹ Sedan befallde han folket att slå sig ner i gräset. Och han tog de fem bröden och de två fiskarna, såg upp mot himlen, tackade Gud,^[c] bröt bröden och gav dem till lärjungarna, och de gav dem till folket. ²⁰ Alla åt

och blev mätta, och lärjungarna plockade upp de överblivna styckena, tolv korgar fulla. ²¹ De som hade ätit var omkring fem tusen män, förutom kvinnor och barn.

12 maj

Beat. Candida Maria de Jesús : "Där det inte finns plats för de fattiga finns det heller ingen plats för mig."

2 Krönikeboken 11

Semajas profetia

11 När Rehabeam kom till Jerusalem, kallade han samman Juda hus och Benjamin, 180 000 utvalda krigare, för att de skulle strida mot Israel och vinna tillbaka kungadömet åt Rehabeam. ² Men Herrens ord kom till gudsmannen Semaja. Han sade: ³ "Säg till Rehabeam, Salomos son, Juda kung, och till alla israeliter i Juda och Benjamin: ⁴ "Så säger Herren: Ni skall inte dra upp för att strida mot era bröder. Vänd tillbaka hem, var och en till sitt, ty det som har skett har kommit från mig." Och de lyssnade till Herrens ord och vände om och drog inte ut mot Jerobeam.

Rehabeam befäster städerna

⁵ Rehabeam bodde i Jerusalem, och han byggde om städer i Juda till befästa platser. ⁶ Han byggde om Betlehem, Etam, Tekoa, ⁷ Bet-Sur, Soko, Adullam, ⁸ Gat, Maresa, Sif, ⁹ Adorajim, Lakish, Aseka, ¹⁰ Sorga, Ajalon och Hebron, befästa städer, som låg i Juda och Benjamin. ¹¹ Han gjorde deras befästningar starka och tillsatte befälhavare i dem och lade in förråd av mat, olja och vin. ¹² Var och en av dessa städer försåg han

med sköldar och spjut. Han befäste dem mycket starkt. Och Juda och Benjamin blev kvar under hans välde.

Prästerna och leviterna går till Juda

¹³ Prästerna och leviterna i hela Israel gick över till Rehabeam från alla sina områden. ¹⁴ Leviterna övergav sina utmarker och sina andra besittningar och begav sig till Juda och Jerusalem, eftersom Jerobeam med sina söner drev bort dem från deras tjänst som Herrens präster ¹⁵ och anställde åt sig andra präster för offerhöjderna och för de onda andarna och för kalvarna som han hade gjort. ¹⁶ Och de från alla Israels stammar som vände sina hjärtan till att söka Herren, Israels Gud, följde leviterna, och de kom till Jerusalem för att offra åt Herren, sina fäders Gud. ¹⁷ I tre år stärkte de så kungamakten i Juda och gjorde Rehabeams, Salomos sons, välde starkt, ty i tre år vandrade de på Davids och Salomos väg.

Rehabeams hus

¹⁸ Rehabeam tog Mahalat till hustru åt sig. Hon var dotter till Jerimot, Davids son, och till Abihajil, Eliabs, Isaïs sons, dotter. ¹⁹ Hon födde åt honom sönerna Jeus, Semarja, och Saham. ²⁰ Efter henne tog han Maaka, Absaloms dotter, till hustru. Hon födde Abia, Attaj, Sisa och Selomit åt honom. ²¹ Och Rehabeam hade Maaka, Absaloms dotter, kärare än alla sina andra hustrur och bihustrur. Han hade tagit arton hustrur och sextio bihustrur, och han blev far till tjugoåtta söner och sextio döttrar. ²² Rehabeam satte Abia, Maakas son, till huvud och ledare bland sina bröder, ty han tänkte göra honom till kung. ²³ Han handlade klokt och lät alla sina söner bo runt om i hela Juda och Benjamins land i alla befästa städer och gav dem rikligt underhåll. Han skaffade dem också många hustrur.

2 Krönikeboken 12

Egypten anfaller Juda

12 När Rehabeams kungamakt hade blivit stärkt och han hade blivit mäktig, övergav han Herrens undervisning. Så gjorde också hela Israel.

² Men i kung Rehabeams femte regeringsår drog Sisak, kungen i Egypten, upp mot Jerusalem, därför att de hade varit otrogna mot

Herren. ³ Han kom med 1 200 vagnar och 60 000 ryttare, och ingen kunde räkna det folk som följde honom från Egypten: libyer, suckeer och etiopier. ⁴ Han intog de befästa städerna i Juda och kom ända till Jerusalem.

⁵ Profeten Semaja hade kommit till Rehabeam och till Juda furstar, som av fruktan för Sisak hade samlats i Jerusalem. Och han sade till dem: "Så säger Herren: Ni har övergivit mig, och därför har också jag övergivit er och givit er i Sisaks hand." ⁶ Både Israels furstar och kungen ödmjukade sig då och sade: " Herren är rättfärdig." ⁷ När Herren såg att de ödmjukade sig, kom Herrens ord till Semaja. Han sade: "Eftersom de har ödmjukat sig vill jag inte fördärva dem. Jag skall låta dem med knapp nöd komma undan, och min vrede skall inte bli utgjuten över Jerusalem genom Sisaks hand. ⁸ Dock skall de bli hans tjänare, och de skall förstå vad det är att tjäna mig och att tjäna främmande kungadömen."

⁹ Sisak, kungen i Egypten, drog alltså upp mot Jerusalem. Han tog skatterna i Herrens hus och skatterna i kungshuset. Alltsammans tog han. Han tog också de sköldar av guld som Salomo hade låtit göra. ¹⁰ I deras ställe lät kung Rehabeam göra sköldar av koppar, och dem lämnade han i förvar åt befälet för drabanterna som höll vakt vid ingången till kungshuset. ¹¹ Så ofta kungen gick till Herrens hus, gick också drabanterna och bar dem. Sedan förde de dem tillbaka till drabantsalen.

¹² Eftersom Rehabeam ödmjukade sig, vände sig Herrens vrede ifrån honom, så att han inte alldeles fördärvade honom. Det fanns ännu sådant som var gott i Juda.

Rehabeams regering

¹³ Kung Rehabeam stärkte alltså sitt välde i Jerusalem och fortsatte att regera. Han var fyrtioett år gammal när han blev kung, och han regerade sjutton år i Jerusalem, den stad som Herren hade utvalt ur alla Israels stammar för att där fästa sitt namn. Hans mor hette Naama och var ammonitiska. ¹⁴ Han gjorde det som var ont, ty han vände inte sitt hjärta till att söka Herren.

¹⁵ Vad som mer finns att säga om Rehabeam, om hans första tid såväl som om hans sista, det är skrivet i profeten Semajas och siaren Iddos krönikor, enligt släktregistrens sätt. Rehabeam och Jerobeam låg i krig med varandra så länge de levde. ¹⁶ Och Rehabeam gick till vila hos sina

fäder och blev begravd i Davids stad. Hans son Abia blev kung efter honom.

2 Krönikeboken 13

Abia blir kung i Juda

13 I kung Jerobeams artonde regeringsår blev Abia kung över Juda,
² och han regerade tre år i Jerusalem. Hans mor hette Mikaja, Uriels dotter, från Gibeå. Abia och Jerobeam låg i krig med varandra. ³ Abia började kriget med en här av tappra krigsmän, 400 000 utvalda män. Men Jerobeam ställde upp till strid mot honom med 800 000 utvalda tappra stridsmän.

⁴ Abia steg upp på berget Semarajim i Efraims bergsbygd och sade: "Hör mig, du Jerobeam, och ni, hela Israel. ⁵ Skulle ni inte veta att det är Herren, Israels Gud, som har gett kungadömet över Israel åt David för evig tid, åt honom själv och hans söner, genom ett saltförbund? ⁶ Men Jerobeam, Nebats son, Davids son Salomos tjänare, reste sig och gjorde uppror mot sin herre. ⁷ En skara löst folk slöt sig till honom, onda människor, som blev för starka för Rehabeam, Salomos son. Rehabeam var ung och ängslig och kunde därför inte stå emot dem. ⁸ Och nu menar ni er kunna stå emot Herrens kungadöme som tillhör Davids söner, eftersom ni är en stor skara och har hos er de guldkalvar som Jerobeam gjorde till gudar åt er. ⁹ Har ni inte drivit bort Herrens präster, Arons söner, och leviterna och själva gjort er präster, så som andra folk gör? Vem som än kommer med en ungtjur och sju baggar för att bli prästvigd får bli präst åt de gudar som inte är gudar. ¹⁰ Men vi har Herren till vår Gud, och vi har inte övergett honom. De präster som gör tjänst inför Herren är Arons söner, och leviterna sköter tempeltjänsten. ¹¹ De offrar åt Herren varje morgon och varje kväll brännoffer och väldoftande rökelse. Och de ordnar med bröd på bordet av rent guld och med den gyllene ljusstaken, så att lamporna på den lyser varje kväll, för vi håller vad Herren, vår Gud, har befallt oss att hålla. Men ni har övergett honom. ¹² Och se, Gud är med oss, i spetsen för oss, och vi har hans präster med larmtrumpeterna för att blåsa till strid mot er. Ni Israels barn, strid inte mot Herren, era fäders Gud, för ni kommer inte att vara framgångsrika."

¹³ Men Jerobeam hade låtit omringa dem och lagt ett bakhåll för att falla dem i ryggen. Så stod de nu mitt emot Juda män och hade sitt bakhåll bakom dem. ¹⁴ När Juda vände sig om och såg att de hade fiender både framför sig och bakom sig ropade de till Herren och prästerna blåste i trumpeterna. ¹⁵ Därefter hävde Juda män upp ett härskri, och när de gjorde så lät Gud Jerobeam och hela Israel bli slagna av Abia och Juda. ¹⁶ Israels barn flydde för Juda, och Gud gav dem i deras hand. ¹⁷ Sedan vållade Abia och hans folk ett stort manfall bland dem, så att 500 000 av Israels unga män blev slagna. ¹⁸ Alltså blev Israels barn kuvade vid den tiden, men Juda barn var starka, ty de stödde sig på Herren, sina fäders Gud. ¹⁹ Abia förföljde Jerobeam och erövrade dessa städer från honom: Betel med underlydande orter, Jesana med underlydande orter och Efron med underlydande orter. ²⁰ Sedan förmådde Jerobeam ingenting mer så länge Abia levde. Och Herren slog honom, så att han dog.

²¹ Men Abia stärkte sin makt. Han tog sig fjorton hustrur och blev far till tjugotvå söner och sexton döttrar. ²² Vad som mer finns att säga om Abia, om hans bedrifter och annat som rör honom, det är skrivet i profeten Iddos utläggning.

2 Krönikeboken 14

14 Abia gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom i Davids stad. Hans son Asa blev kung efter honom. Under hans tid hade landet ro i tio år.

Asa blir kung i Juda

² Asa gjorde det som var gott och rätt i Herrens, sin Guds, ögon. ³ Han avlägsnade de främmande altarna och offerhöjderna, slog sönder stoderna och högg ner aserorna. ⁴ Han uppmanade Juda att söka Herren, sina fäders Gud, och att hålla lagen och budorden. ⁵ Ur alla Juda städer tog han bort offerhöjderna och solstoderna. Och riket hade lugn under hans tid. ⁶ Han byggde befästa städer i Juda eftersom landet hade ro. Och han förde under dessa år inte något krig, ty Herren hade givit honom ro. ⁷ Han sade därför till Juda: "Låt oss bygga dessa städer och runt omkring förse dem med murar och torn, med portar och bommar. Landet är ännu vårt, därför att vi har sökt Herren, vår Gud. Vi har sökt honom, och han har gett oss ro på alla sidor." Så byggde de och hade framgång. ⁸ Asa hade en här som utgjordes av 300 000 man från Juda

och som bar stora sköldar och spjut. Utöver dessa kom från Benjamin 280 000 man som bar små sköldar och som spände båge. Alla dessa var tappra stridsmän.

⁹ Men Sera från Etiopien drog ut mot dem med en här på tusen gånger tusen man och trehundra vagnar, och han kom ända till Maresa. ¹⁰ Asa drog ut mot honom, och de ställde upp sig till strid i Sefatas dal vid Maresa. ¹¹ Då ropade Asa till Herren, sin Gud: "Herre, utom dig finns ingen som kan hjälpa i striden mellan den starke och den svage. Så hjälp oss, Herre, vår Gud, för på dig stöder vi oss, och i ditt namn har vi kommit hit mot denna skara. Herre, du är vår Gud. Låt ingen människa stå dig emot."

¹² Och Herren lät nubierna bli slagna av Asa och Juda, så att de flydde.

¹³ Asa och folket som var med honom förföljde dem ända till Gerar. Av nubierna föll så många att ingen av dem kom undan med livet, ty de blev nergjorda av Herren och hans här. Och folket tog ett stort byte. ¹⁴ Sedan intog de alla städer runt omkring Gerar, ty fruktan för Herren hade kommit över dem. Och de plundrade alla städerna, eftersom det fanns mycket att plundra i dem. ¹⁵ Till och med boskapsskjulen bröt de ner, och de förde bort kameler och småboskap i mängd. De vände sedan tillbaka till Jerusalem.

Matteus 14

Jesus går på vattnet

²² Strax därefter befallde han sina lärjungar att stiga i båten och före honom fara över till andra sidan sjön, medan han själv sände i väg folket. ²³ Sedan gick han upp på berget för att få vara för sig själv och be. När det blev kväll, var han ensam där. ²⁴ Båten befann sig redan många stadier^(d) från land och var hårt ansatt av vågorna, eftersom vinden låg emot. ²⁵ Vid fjärde nattvakten^(e) kom Jesus till dem, gående på sjön. ²⁶ När lärjungarna fick se honom gå på sjön, blev de förskräckta och sade: "Det är en vålnad." Och de skrek, så rädda var de. ²⁷ Men genast sade Jesus till dem: "Var lugna. Det är jag. Var inte rädda."

²⁸ Petrus sade: "Herre, om det är du, så befall att jag skall komma till dig på vattnet." ²⁹ Jesus sade: "Kom!" Petrus steg ur båten och gick på vattnet fram till honom. ³⁰ Men när han såg hur häftigt vinden låg på, blev han

rädd och började sjunka. Då ropade han: "Herre, hjälp mig!" ³¹ Genast räckte Jesus ut handen och grep tag i honom och sade: "Så lite tro du har! Varför tvivlade du?" ³² De steg i båten och vinden lade sig. ³³ Och de som var i båten tillbad honom och sade: "Du är verkligen Guds Son."

Sjuka förs till Jesus

³⁴ När de hade farit över sjön, lade de till vid Gennesaret. ³⁵ Männen på platsen kände igen honom och skickade ut bud i hela trakten, och man förde till honom alla som var sjuka ³⁶ och bad honom att de åtminstone skulle få röra vid hörntofsen på hans mantel. Och alla som rörde vid den blev friska.

13 maj

Bernard av Clairvaux: "När du ser hur frestelsernas virvelvindar kommer emot dig och när du förliser på en naken klippa i havet – se upp mot stjärnan och ropa på Maria!"

2 Krönikeboken 15

Asas reformer

15 Guds Ande kom över Asarja, Odeds son. ² Han gick ut mot Asa och sade till honom: "Hör mig, du Asa, och ni hela Juda och Benjamin. Herren är med er när ni är med honom, och om ni söker honom låter han sig finnas av er. Men om ni överger honom kommer han att överge er. ³ En lång tid levde Israel utan den sanne Guden, utan präster som undervisade dem och utan någon lag. ⁴ Men i sin nöd omvände de sig till

Herren, Israels Gud, och när de sökte honom lät han sig finnas av dem.

⁵ Under de tiderna fanns det ingen trygghet när man gick ut eller in, utan stor förvirring rådde bland alla som bodde här i länderna. ⁶ Folk drabbade samman med folk och stad med stad, ty Gud förvirrade dem med all slags nöd. ⁷ Men var nu starka och låt inte modet falla, ty ert arbete skall få sin lön."

⁸ När Asa hörde dessa ord och denna profetia av profeten Oded, tog han mod till sig och avlägsnade de eländiga avgudabilderna ur Juda och Benjamins hela land och ur de städer som han hade erövrat i Efraims bergsbygd. Han upprättade på nytt Herrens altare, det som stod framför Herrens förhus. ⁹ Och han samlade hela Juda och Benjamin, liksom de främlingar från Efraim, Manasse och Simeon som bodde ibland dem, ty många från Israel hade slutit sig till honom, när de såg att Herren, hans Gud, var med honom. ¹⁰ De samlades i Jerusalem i tredje månaden av Asas femtonde regeringsår. ¹¹ Av det byte de hade fört med sig offrade de på den dagen åt Herren 700 tjurar och 7 000 djur av småboskapen. ¹² Och de slöt det förbundet att de skulle söka Herren, sina fäders Gud, av hela sitt hjärta och av hela sin själ. ¹³ Var och en som inte sökte Herren, Israels Gud, skulle bli dödad, liten eller stor, man eller kvinna. ¹⁴ Och de svor eden inför Herren med hög röst, under jubel och till ljudet av trumpeter och horn. ¹⁵ Hela Juda glädde sig över eden, för de hade svurit den av hela sitt hjärta, och de sökte Herren med hela sin vilja. Han lät sig finnas av dem, och han lät dem få ro på alla sidor.

¹⁶ Kung Asa avsatte också sin moder Maaka från hennes drottningvärdighet, därför att hon hade satt upp en avgudabild åt Aseran. Asa högg ner hennes avgudabild, krossade den och brände upp den i Kidrons dal. ¹⁷ Men offerhöjderna blev inte avlägsnade ur Israel. Asas hjärta var dock hängivet Gud så länge han levde. ¹⁸ Han förde in i Guds hus både det hans far och det han själv hade helgat åt Herren: silver, guld och kärl.

¹⁹ Och det blev inget krig förrän i Asas trettiofemte regeringsår.

2 Krönikeboken 16

Juda hotas av Israel

16 I Asas trettiosjätte regeringsår drog Basha, Israels kung, upp mot Juda och började befästa Rama för att hindra att någon kom vare sig från eller till Asa, Juda kung. ² Då tog Asa silver och guld ur skattkamrarna i Herrens hus och i kungshuset och sände det till Ben-Hadad, kungen i Aram, som bodde i Damaskus, och lät säga: ³ "Låt oss ingå förbund, du och jag, liksom det var mellan min far och din far. Här sänder jag dig silver och guld. Bryt därför ditt förbund med Basha, Israels kung, så att han lämnar mig i fred." ⁴ Ben-Hadad lyssnade till kung Asa och sände sina befälhavare mot Israels städer och erövrade Ijon, Dan och Abel-Majim samt alla förrådshus i Naftalis städer. ⁵ När Basha hörde detta, avstod han från att befästa Rama och upphörde med sitt arbete där. ⁶ Men kung Asa tog med sig hela Juda, och de förde bort ifrån Rama stenar och trävirke som Basha hade använt till att befästa Rama. Med detta befäste Asa Geba och Mispa.

Hananis budskap till Asa

⁷ Vid den här tiden kom siaren Hanani till Asa, Juda kung, och sade till honom: "Eftersom du stödde dig på kungen i Aram och inte stödde dig på Herren, din Gud, därför har den arameiske kungens här sluppit undan din hand. ⁸ Var inte nubierna och libyerna en stor här med vagnar och ryttare i mängd? Men därför att du stödde dig på Herren, gav han dem i din hand. ⁹ Ty Herrens ögon överfar hela jorden, för att han med sin kraft skall hjälpa dem som med sina hjärtan ger sig hän åt honom. I detta har du handlat dåraktigt. Därför skall du från och med nu alltid ha krig." ¹⁰ Men Asa blev vred på siaren och satte honom i stockhuset. Så förbittrad var han på honom för detta. Vid samma tid for Asa våldsamt fram också mot andra av folket.

Slutet på Asas regering

¹¹ Vad som mer finns att säga om Asa, om hans första tid och om hans sista, det är skrivet i boken om Juda och Israels kungar. ¹² I sitt trettionionde regeringsår fick Asa en mycket allvarlig sjukdom i sina fötter. Men trots sin sjukdom sökte han inte Herren, utan endast läkare. ¹³ Och Asa gick till vila hos sina fäder och dog i sitt fyrtioförsta regeringsår. ¹⁴ Man begravde honom i den grav han hade låtit hugga ut åt sig i Davids stad. Man lade honom på en bädd som man hade fyllt med väldoftande kryddor av olika slag, konstmässigt beredda, och anordnade ett väldigt bål till hans ära.

2 Krönikeboken 17

Josafat blir kung i Juda

17 Hans son Josafat blev kung efter honom. Han stärkte sitt välde mot Israel ² och förlade krigsfolk i alla befästa städer i Juda och trupper i Juda land och i de städer i Efraim som hans fader Asa hade intagit. ³ Herren var med Josafat, ty han vandrade de vägar som hans fader David hade gått under sin första tid. Han sökte inte baalerna, ⁴ utan sin fars Gud sökte han. Han lydde Guds bud och gjorde inte som Israel. ⁵ Herren stärkte kungadömet i hans hand. Hela Juda gav gåvor åt Josafat, och han fick stor rikedom och ära. ⁶ Han var stolt över att gå Herrens vägar och avlägsnade offerhöjderna och aserorna i Juda.

⁷ I sitt tredje regeringsår sände Josafat ut sina hövdingar Ben-Hajil, Obadja, Sakarja, Netanel och Mikaja för att undervisa i Juda städer. ⁸ Tillsammans med dem sände han leviterna Semaja, Netanja, Sebadja, Asael, Semiramot, Jonatan, Adonia, Tobia och Tob-Adonia, och de hade med sig prästerna Elisama och Joram. ⁹ Dessa undervisade i Juda och hade Herrens lagbok med sig. De for omkring till alla Juda städer och undervisade folket.

¹⁰ Frukten för Herren kom över alla kungadömen i de länder som låg omkring Juda, så att de inte vågade föra krig mot Josafat. ¹¹ Några av filisteerna förde gåvor till Josafat och gav silver i skatt. Och araberna förde småboskap till honom, 7 700 baggar och 7 700 bockar.

¹² Josafat blev mäktigare och mäktigare och byggde borgar och förrådsstäder i Juda. ¹³ Han hade stora förråd i Juda städer, och krigsfolk, tappra stridsmän, i Jerusalem. ¹⁴ Och detta var ordningen bland dem efter deras familjer. Till Juda hörde följande höga befäl: befälhavaren Adna och med honom 300 000 tappra stridsmän, ¹⁵ därefter befälhavaren Johanan och med honom 280 000 man ¹⁶ och efter honom Amasja, Sikris son, som frivilligt hade givit sig i Herrens tjänst, och med honom 200 000 tappra stridsmän. ¹⁷ Från Benjamin kom Eljada, en tapper stridsman, och med honom 200 000 man, beväpnade med båge och sköld. ¹⁸ Därefter kom Josabad och med honom 180 000 man, rustade till strid. ¹⁹ Det var dessa som gjorde tjänst hos kungen, och därtill kom de som kungen hade förlagt i de befästa städerna i hela Juda.

2 Krönikeboken 18

Mika profeterar mot Ahab

18 Josafat hade vunnit stor rikedom och ära, och genom giftermål blev han släkt med Ahab. ² Efter några år for han ner till Ahab i Samaria, och Ahab lät för honom och för folket han hade med sig slakta en stor mängd får och nötboskap, och han försökte förmå honom att dra upp mot Ramot i Gilead. ³ Ahab, Israels kung, frågade Josafat, Juda kung: "Vill du dra ut med mig mot Ramot i Gilead?" Han svarade honom: "Jag som du och mitt folk som ditt folk. Jag vill vara med dig i striden." ⁴ Men Josafat sade till Israels kung: "Fråga dock först Herren om detta."

⁵ Då samlade Israels kung profeterna, fyra hundra män, och frågade dem: "Skall vi dra ut mot Ramot i Gilead för att belägra det eller skall jag låta bli?" De svarade: "Drag dit upp! Gud skall ge det i konungens hand." ⁶ Men Josafat sade: "Finns det inte längre någon Herrens profet här, så att vi kan fråga genom honom?" ⁷ Israels kung svarade Josafat: "Här finns ännu en man, Mika, Jimlas son. Genom honom kan vi fråga Herren. Men jag hatar honom, för han profeterar aldrig lycka åt mig utan alltid bara olycka." Josafat sade: "Konungen skall inte säga så." ⁸ Då kallade Israels kung till sig en hovman och sade: "Hämta genast hit Mika, Jimlas son."

⁹ Israels kung och Josafat, Juda kung, satt nu var och en på sin tron, klädda i sina skrudar. De satt på en tröskplats vid ingången till Samarias port medan alla profeterna profeterade inför dem. ¹⁰ Sidkia, Kenaanas son, gjorde sig då horn av järn och sade: "Så säger Herren: Med dessa skall du stänga arameerna, så att de förgörs." ¹¹ Och alla profeterna profeterade på samma sätt och sade: "Drag upp mot Ramot i Gilead, så skall du ha framgång. Herren skall ge det i konungens hand."

¹² Budbäraren som hade gått för att hämta Mika sade till honom: "Hör på! Profeterna lovar med en mun lycka åt kungen. Låt därför dina ord stämma överens med deras och lova också du lycka." ¹³ Men Mika svarade: "Så sant Herren lever, det min Gud talar, skall jag säga honom." ¹⁴ När han kom till kungen frågade kungen honom: "Mika, skall vi dra ut mot Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall jag låta bli? Han svarade: "Drag dit upp, så skall ni ha framgång. De skall bli givna i er hand." ¹⁵ Men kungen sade till honom: "Hur många gånger skall jag behöva ta ed av dig att du bara skall tala sanning till mig i Herrens namn?" ¹⁶ Då sade han: "Jag såg hela Israel skingrat på bergen, som får

utan herde. Och Herren sade: Dessa har inte någon herre. Låt dem vända tillbaka hem i frid, var och en till sitt." ¹⁷ Då sade Israels kung till Josafat: "Sade jag inte till dig att han aldrig profeterar lycka åt mig utan bara olycka?"

¹⁸ Men Mika sade: "Hör alltså Herrens ord: Jag såg Herren sitta på sin tron och himlens hela härskara stod på hans högra sida och på hans vänstra.

¹⁹ Och Herren sade: Vem vill locka Ahab, Israels kung, att dra upp mot Ramot i Gilead, så att han stupar där? Den ene sade si och den andre så.

²⁰ Då kom en ande fram och ställde sig inför Herren och sade: Jag skall locka honom till det. Herren frågade honom: Hur då? ²¹ Han svarade: Jag skall gå ut och bli en lögnens ande i alla hans profeters mun. Då sade Herren: Försök locka honom till det, och du skall också lyckas. Gå ut och gör så! ²² Och se, nu har Herren lagt en lögnens ande i dessa dina profeters mun, och Herren har beslutat att olycka skall drabba dig."

²³ Då gick Sidkia, Kenaanas son, fram och gav Mika ett slag på kinden och sade: "På vilken väg har då Herrens Ande gått bort från mig för att tala till dig?" ²⁴ Mika svarade: "Du skall få se det den dag när du måste springa från rum till rum för att gömma dig." ²⁵ Men Israels kung sade: "Tag Mika och för honom tillbaka till Amon, stadens överste, och till Joas, konungasonen, ²⁶ och säg: Så säger konungen: Sätt honom i fängelse och låt honom leva på vatten och bröd tills jag kommer välbehållen tillbaka." ²⁷ Mika svarade: "Om du kommer välbehållen tillbaka, har Herren inte talat genom mig." Och han tillade: "Hör detta, ni alla folk."

Ahab dör

²⁸ Så drog Israels kung och Josafat, Juda kung, upp mot Ramot i Gilead.

²⁹ Och Israels kung sade till Josafat: "Jag skall dra ut i striden förklädd, men kläd dig du i dina egna kläder." Så förklädde sig Israels kung när de drog ut i striden. ³⁰ Men kungen i Aram hade givit en befallning åt befälen för vagnarna. Han hade sagt: "Ni skall inte ge er i strid med någon, vare sig liten eller stor, utan bara med Israels kung." ³¹ När befälen över vagnarna fick se Josafat, tänkte de: "Det där är Israels kung!" Och de omringade honom för att anfälla honom. Då gav Josafat upp ett rop, och Herren hjälpte honom. Gud drev bort dem ifrån honom. ³² Så snart befälen över vagnarna märkte att det inte var Israels kung, vände de om och lät honom vara.

³³ Men en man, som spände sin båge och sköt på måfå, träffade Israels kung i en fog på rustningen. Då sade kungen till föraren av vagnen: "Vänd vagnen och för mig ut ur striden, för jag är sårad." ³⁴ Striden blev den dagen allt häftigare, och Israels kung stod ända till kvällen upprätt i sin vagn, vänd mot arameerna. Men vid solnedgången dog han.

2 Krönikeboken 19

Profeten Jehu tillrättavisar Josafat

19 Josafat, Juda kung, vände välbehållen hem igen till Jerusalem. ² Då gick siaren Jehu, Hananis son, ut mot kung Josafat och sade till honom: "Skall man hjälpa den ogudaktige? Skall du älska dem som hatar Herren? På grund av detta vilar Herrens vrede över dig. ³ Dock har något gott blivit funnet hos dig, för du har utrotat aserorna ur landet och har vänt ditt hjärta till att söka Gud."

Josafats reformer

⁴ Josafat bodde nu i Jerusalem, men han begav sig åter ut bland folket, från Beer-Sheba till Efraims bergsbygd, och förde dem tillbaka till Herren, deras faders Gud. ⁵ Och han anställde domare i landet, i alla befästa städer i Juda, i stad efter stad. ⁶ Han sade till domarna: "Se upp med vad ni gör! Det är inte för människor ni dömer utan för Herren. Han är med er så ofta ni dömer. ⁷ Låt nu fruktan för Herren vara över er. Ge akt på vad ni gör, ty hos Herren, vår Gud, finns ingen orätt, och han är inte partisk och tar ej mutor."

⁸ Också i Jerusalem anställde Josafat några av leviterna och prästerna och några av huvudmännen för Israels familjer till att döma enligt Herrens lag och avgöra rättstvister. När de sedan vände tillbaka till Jerusalem, ⁹ befälde han dem: "Så skall ni göra i Herrens fruktan, uppriktigt och med hängivet hjärta. ¹⁰ Så ofta någon rättssak dras inför er av era bröder som bor i sina städer, det må gälla dom för dråp eller tillämpning av lag och bud, stadgar och förordningar, då skall ni varna dem, så att de inte ådrar sig skuld inför Herren och hans vrede drabbar er och era bröder. Så skall ni göra för att inte dra skuld över er. ¹¹ Och se, översteprästen Amasja skall vara er ledare i allt som angår Herren, och Sebadja, Ismaels son, fursten för Juda hus, i allt som rör kungen, och

leviterna skall vara tillsyningsmän under er. Var frimodiga i det ni gör, och Herren skall vara med den som är god."

Matteus 15

Guds ord eller de äldstes stadgar

15 Sedan kom några fariseer och skriftlärda från Jerusalem fram till Jesus och frågade: ² "Varför bryter dina lärjungar mot de äldstes stadgar? ³ ^[a] De tvättar inte händerna innan de äter." ⁴ Han svarade dem: "Varför bryter ni mot Guds bud för era stadgars skull? ⁵ Gud har sagt: Hedra din far och din mor och: Den som förbannar sin far eller mor skall straffas med döden. ⁶ ^[b] Men ni påstår: Om någon säger till sin far eller mor: Vad du kunde ha fått av mig, det ger jag som offergåva, ⁷ ^[c] då skall han inte hedra sin far eller mor. Ni upphäver Guds ord för era stadgars skull. ⁸ Ni hycklare, rätt profeterade Jesaja om er: ⁹ Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig. ¹⁰ ^[d] ¹¹ Förgäves dyrkar de mig, eftersom de läror de förkunnar är människors bud."

¹² Sedan kallade han till sig folket och sade till dem: "Lyssna och förstå! ¹³ Det som kommer in i munnen gör inte människan oren. Men det som går ut ur munnen, det orenar henne." ¹⁴ Lärjungarna gick då fram till honom och sade: "Vet du att fariseerna tog illa vid sig, när de hörde detta?" ¹⁵ Jesus svarade: "Varje planta, som min himmelske Fader inte har planterat, skall ryckas upp med roten. ¹⁶ Låt dem vara. De är blinda ledare för blinda. Och om en blind leder en blind, faller båda i gropen."

¹⁷ Petrus sade då till honom: "Förklara denna liknelse för oss." ¹⁸ Jesus sade: "Är ni också fortfarande lika oförståndiga? ¹⁹ Förstår ni inte att allt som kommer in i munnen går ner i magen och töms ut på avträdet? ²⁰ Men det som går ut ur munnen kommer från hjärtat, och det gör människan oren. ²¹ Ty från hjärtat kommer onda tankar, mord, äktenskapsbrott, otukt, stöld, falskt vittnesbörd och hädelser. ²² Sådant orenar människan. Men att äta utan att tvätta händerna gör inte människan oren."

14 maj

St. Maria Mazzarello: "Ofta när vi gör för mycket väsen av ingenting missar vi de stora sakerna."

2 Krönikeboken 20

Josafat besegrar Moab och Ammon

20 Sedan kom Moabs barn och Ammons barn och tillsammans med dem andra ammoniter för att strida mot Josafat. ² Man kom och berättade detta för Josafat och sade: "En stor skara kommer mot dig från landet på andra sidan havet, från Aram, och de är i Hasason–Tamar, det vill säga En–Gedi." ³ Då greps Josafat av fruktan och beslöt sig för att rådfråga Herren, och han utlyste en fasta över hela Juda. ⁴ Och Juda samlades för att söka hjälp hos Herren, och från alla Juda städer kom man för att söka Herren.

⁵ Josafat trädde upp i Juda mäns och Jerusalems församling i Herrens hus, framför den nya förgården. ⁶ Han sade: "Herre, våra fäders Gud, är inte du Gud i himmelen och den som råder över alla hednafolkens riken? I din hand är kraft och makt, och det finns ingen som kan stå dig emot. ⁷ Var det inte du, vår Gud, som fördrev detta lands invånare för ditt folk Israel och gav landet åt din vän Abrahams efterkommande för evig tid? ⁸ De bodde där, och de byggde där en helgedom åt ditt namn och sade: ⁹ Om något ont kommer över oss, svärd, straffdom eller pest eller hungersnöd, så vill vi träda fram inför detta hus och inför ditt ansikte, ty ditt namn är i detta hus, och vi vill ropa till dig ur djupet av vår bedrövelse, och du skall då höra och hjälpa. ¹⁰ Se nu, hur Ammons barn och Moab och folket i Seirs bergsbygd – det var deras område du inte tillät Israel att gå igenom, när de kom från Egyptens land, utan de tog en omväg bort ifrån dem och förgjorde dem inte – ¹¹ se hur de nu lönar oss.

De kommer för att driva bort oss från din besittning, som du har gett oss till arvedel. ¹² Skall inte du, vår Gud, hålla dom över dem? Vi förmår ingenting mot denna stora skara som kommer mot oss, och vi vet inte vad vi skall göra, utan till dig är våra ögon vända."

¹³ Hela Juda stod inför Herren med sina små barn, sina hustrur och söner. ¹⁴ Då kom Herrens Ande mitt i församlingen över Jahasiel, son till Sakarja, son till Benaja, son till Jegiel, son till Mattanja, en levit av Asafs söner. ¹⁵ Han sade: "Lyssna, alla ni av Juda och ni Jerusalems invånare och du konung Josafat! Så säger Herren till er: Frukta inte och var inte förskräckta för denna stora skara, ty striden är inte er utan Guds. ¹⁶ Gå i morgon ner mot dem. De drar då upp på Hassishöjden, och ni skall träffa på dem där dalen tar slut, framför Jeruels öken. ¹⁷ Men då är det inte ni som skall strida. Ni skall endast träda fram och stå stilla, och ni skall få se Herrens frälsning. Han är med er, ni från Juda och Jerusalem. Frukta inte och var inte förskräckta. Gå i morgon ut mot dem, och Herren är med er."

¹⁸ Då böjde Josafat sig ner med ansiktet mot marken, och alla Juda män och Jerusalems invånare föll ner för Herren och tillbad Herren. ¹⁹ Och de leviter som hörde till kehatiternas och koraiternas folk, stod upp och lovade Herren, Israels Gud, med hög och stark röst.

²⁰ Tidigt följande morgon gick de ut till Tekoas öken. Och när de drog ut, trädde Josafat fram och sade: "Hör mig, ni av Juda och ni Jerusalems invånare. Förtrösta på Herren, er Gud, så har ni ett säkert fäste. Lita på hans profeter, så skall det gå er väl." ²¹ Sedan han hade rådgjort med folket, ställde han upp sångare som skulle prisa Herren i helig skrud, medan de drog ut framför den beväpnade hären. De skulle sjunga:

"Tacka Herren,
ty hans nåd varar i evighet."

²² Och när de började att sjunga och lova, lät Herren ett angrepp komma bakifrån på Ammons barn och Moab och folket från Seirs bergsbygd, de som hade kommit mot Juda, och de blev slagna. ²³ Ammons barn och Moab reste sig upp mot folket från Seirs bergsbygd för att ge dem till spillo och förgöra dem, och när de hade gjort slut på folket från Seir, hjälptes de åt att förgöra varandra.

²⁴ När Juda män kom upp på höjden, varifrån man såg ut över öknen, vände de sig mot fiendeskaran, och se, där låg döda kroppar fallna på

marken. Ingen hade kommit undan. ²⁵ Och när Josafat kom med sitt folk för att plundra och ta byte från dem, fann de bland dem både gods och döda kroppar och värdesaker i stor mängd. De tog för sig så mycket att de inte kunde bära det, och de fortsatte plundringen i tre dagar, ty bytet var stort. ²⁶ Men på fjärde dagen samlades de i Berakadalen.^[a] Där välsignade de Herren, och därav fick platsen namnet Berakadalen, som den heter än i dag.

²⁷ Därefter vände alla Juda och Jerusalems män, med Josafat i spetsen, glada tillbaka till Jerusalem, eftersom Herren hade låtit dem glädja sig över sina fiender. ²⁸ De drog in i Jerusalem med psaltare, harpor och trumpeter och tågade till Herrens hus. ²⁹ Och fruktan för Gud kom över alla länders riken, när de hörde att Herren hade stridit mot Israels fiender. ³⁰ Josafats rike hade nu ro, ty hans Gud gav honom lugn på alla sidor.

Slutet av Josafats regering

³¹ Så regerade Josafat över Juda. Han var trettiofem år gammal när han blev kung, och han regerade tjugofem år i Jerusalem. Hans mor hette Asuba och var dotter till Silhi. ³² Han vandrade på sin fader Asas väg och vek inte av från den, ty han gjorde det som var rätt i Herrens ögon. ³³ Men offerhöjderna avskaffades inte, och folket hade ännu inte vänt sina hjärtan till sina fäders Gud.

³⁴ Vad som mer finns att säga om Josafat, om hans första tid och om hans sista, det är skrivet i Jehus, Hananis sons, krönika som är upptagen i boken om Israels kungar.

³⁵ Därefter ingick Josafat, Juda rikes kung, förbund med Ahasja, Israels kung, trots att denne levde ogudaktigt. ³⁶ Josafat kom överens med honom att bygga skepp som skulle gå till Tarsis. De byggde fartygen i Esjon-Geber. ³⁷ Då profeterade Elieser, Dodavahus son, från Maresa, mot Josafat och sade: "Eftersom du har ingått förbund med Ahasja, skall Herren låta ditt företag bli om intet." Och somliga av skeppen led skeppsbrott, så att de inte kunde gå till Tarsis.

2 Krönikeboken 21

21 Josafat gick till vila hos sina fäder och blev begravd hos sina fäder i Davids stad. Hans son Joram blev kung efter honom.

Joram blir kung i Juda

² Joram hade bröder, söner till Josafat: Asarja, Jehiel, Sakarja, Asarjahu, Mikael och Sefatja. Alla dessa var söner till Josafat, Israels kung. ³ Deras far gav dem många gåvor i silver och guld och andra dyrbarheter, dessutom befästa städer i Juda. Men kungadömet gav han åt Joram, eftersom han var den förstfödde. ⁴ När Joram hade tagit över sin fars kungadöme och stärkt sin ställning, dödade han alla sina bröder med svärd, liksom några av Israels furstar.

⁵ Joram var trettiotvå år när han blev kung, och han regerade åtta år i Jerusalem. ⁶ Men han vandrade på Israels kungars väg, så som Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans hustru. Han gjorde det som var ont i Herrens ögon. ⁷ Men Herren ville inte fördärva Davids hus, på grund av det förbund som han hade slutit med David. Han hade lovat att han och hans söner skulle ha en lampa för alltid.

⁸ I hans tid avföll Edom från Juda välde och satte en egen kung över sig. ⁹ Då drog Joram dit med sina befälhavare och alla sina vagnar. Han bröt upp om natten och slog edomiterna, som hade omringat honom, och dem som förde befälet över deras vagnar. ¹⁰ Så avföll Edom från Juda välde, och det har varit skilt därifrån ända till denna dag. Vid samma tid avföll också Libna från Jorams välde, därför att han hade övergivit Herren, sina fäders Gud. ¹¹ Också han uppförde offerhöjder på bergen i Juda och förledde så Jerusalems invånare till trolöshet och förförde Juda.

¹² Och ett brev kom till honom från profeten Elia, där det stod: "Så säger Herren, din fader Davids Gud: Du har inte vandrat på din fader Josafats vägar eller på Asas, Juda kungs, vägar, ¹³ utan du har vandrat på Israels kungars väg och förlett Juda och Jerusalems invånare till avgudadyrkan, på samma sätt som Ahabs hus har gjort. Du har dräpt dina bröder, dem som hörde till din fars hus och som var bättre än du. ¹⁴ Se, Herren skall straffa ditt folk, dina barn och dina hustrur, ja, allt vad du äger, med en stor olycka. ¹⁵ Och du skall själv drabbas av en sjukdom i dina inälvor, till dess att dina inälvor efter en tid faller ut till följd av sjukdomen."

¹⁶ Och Herren eggade upp mot Joram filisteerna och de araber som bodde närmast nubierna. ¹⁷ De drog upp mot Juda och bröt in där och förde bort alla dyrbarheter som fanns i kungshuset, dessutom hans

söner och hustrur, så att han inte hade kvar någon av sina söner utom Joahas, sin yngste son. ¹⁸ Efter detta slog Herren honom med en obotlig sjukdom i inälvorna. ¹⁹ Och efter en tid, när två år hade gått, föll hans inälvor ut till följd av sjukdomen, och han dog i svåra plågor. Hans folk tände inte något bål till hans ära, så som de hade gjort efter hans fäder. ²⁰ Han var trettiofyra år när han blev kung, och han regerade åtta år i Jerusalem. Han gick bort utan att någon saknade honom, och man begravde honom i Davids stad, men inte i kungagravarna.

2 Krönikeboken 22

Ahasja blir kung i Juda

22 Jerusalems invånare gjorde Ahasja, Jorams yngste son, till kung efter honom, ty alla de äldre sönerna hade blivit dräpta av den rövarskara som med araberna hade kommit till lägret. Så blev Ahasja, Jorams son, kung i Juda. ² Han var fyrtiotvå år^a när han blev kung och han regerade ett år i Jerusalem. Hans mor hette Atalja, Omris dotter. ³ Också han vandrade på samma väg som Ahabs hus, eftersom hans mor förledde honom till att leva ogudaktigt. ⁴ Han gjorde det som var ont i Herrens ögon liksom Ahabs hus hade gjort, ty efter hans fars död tog han sina rådgivare därifrån, till sitt eget fördärv. ⁵ Det var också deras råd han följde när han drog ut tillsammans med Joram, Ahabs son, Israels kung, och stred mot Hasael, kungen i Aram, vid Ramot i Gilead. Men Joram blev sårad av arameerna. ⁶ Då vände han tillbaka för att i Jisreel låta sig läkas från de sår han hade fått vid Rama i striden mot Hasael, kungen i Aram. Och Asarja,^b Jorams son, Juda kung, for ner för att besöka Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg sjuk.

⁷ Men det var till Ahasjas fördärv som Gud hade bestämt att han skulle komma till Joram. Ty när han väl hade kommit dit, for han med Joram för att möta Jehu, Nimsis son, som Herren hade smort till att utrota Ahabs hus. ⁸ Så hände det att Jehu, medan han utförde straffdomen över Ahabs hus, träffade på de Juda furstar och de brorsöner till Ahasja som var i Ahasjas tjänst, och han dödade dem. ⁹ Sedan sökte han efter Ahasja, och de grep honom där han höll sig gömd i Samaria. De förde honom till Jehu och dödade honom. Och de begravde honom, ty de sade: "Han var son till Josafat som sökte Herren av hela sitt hjärta." Av Ahasjas hus fanns det sedan ingen som kunde ta över kungadömet.

Atalja tar makten i Juda

¹⁰ När nu Atalja, Ahasjas mor, såg att hennes son var död, stod hon upp och förgjorde hela kungasläkten i Juda. ¹¹ Men just när kungabarnen skulle dödas, tog kungadottern Josabeat i hemlighet bort Joas, Ahasjas son, från kungasönerna och förde honom tillsammans med hans amma in i sovkammaren. Där höll Josabeat, kung Jorams dotter, prästen Jojadas hustru – som också var Ahasjas syster – honom gömd för Atalja, så att hon inte dödade honom. ¹² Sedan var han hos dem i Guds hus, där han hölls gömd i sex år medan Atalja regerade i landet.

2 Krönikeboken 23

Prästen Jojada gör uppror mot Atalja

23 I det sjunde året tog Jojada mod till sig och ingick förbund med befälen Asarja, Jerohams son, Ismael, Johanans son, Asarja, Obeds son, Maaseja, Adajas son, och Elisafat, Sikris son. ² Dessa for sedan igenom Juda och samlade leviterna ur alla Juda städer liksom huvudmännen för Israels familjer. När de kom till Jerusalem, ³ slöt hela församlingen i Guds hus ett förbund med kungen. Och Jojada sade till dem: "Kungens son skall nu vara kung, så som Herren har bestämt om Davids söner. ⁴ Detta är vad ni skall göra: En tredjedel av er, nämligen de präster och leviter som börjar vakten på sabbaten, skall stå på vakt vid trösklarna, ⁵ en tredjedel skall vara vid kungshuset och en tredjedel vid Jesodporten. Och allt folket skall vara på förgårdarna till Herrens hus. ⁶ Men ingen annan än prästerna och de tjänstgörande leviterna skall gå in i Herrens hus. Dessa får gå in, ty de är heliga. Men allt det övriga folket skall hålla vad Herren har befallt dem att hålla. ⁷ Leviterna skall ställa sig runt omkring kungen, var och en med sina vapen i handen. Om någon vill tränga sig in i huset skall han dödas. Ni skall följa kungen, både när han går in och går ut."

⁸ Leviterna och hela Juda gjorde allt vad prästen Jojada hade befallt dem. Var och en av dem tog sina män, både de som skulle gå på vakten på sabbaten och de som skulle gå av vakten på sabbaten, ty prästen Jojada lät ingen avdelning vara fri från tjänstgöring. ⁹ Och prästen Jojada gav befälen de spjut och de olika slag av sköldar som hade tillhört kung David och som fanns i Guds hus. ¹⁰ Han ställde upp folket, var och en

med sitt vapen i handen, från husets södra sida till husets norra sida, mot altaret och mot huset, runt omkring kungen. ¹¹ Sedan förde de ut kungasonen och satte på honom kronan och gav honom vittnesbördet och gjorde honom till kung. Jojada och hans söner smorde honom och ropade: "Leve konungen!"

¹² När Atalja hörde folkets rop, då de skyndade fram och hyllade kungen, gick hon in i Herrens hus till folket. ¹³ Hon såg sig omkring, och se, då stod kungen där vid sin pelare, nära ingången, och befälen och trumpetblåsarna stod bredvid kungen, och allt folket i landet jublade och stötte i trumpeterna, och sångarna med sina instrument ledde hyllningssången. Då rev Atalja sönder sina kläder och ropade: "Sammansvärjning! Sammansvärjning!" ¹⁴ Men prästen Jojada lät befälen som anförde skaran träda fram, och han sade till dem: "För ut henne mellan leden, och om någon följer henne skall han dödas med svärd." Prästen förbjöd dem nämligen att döda henne i Herrens hus. ¹⁵ Så grep de henne, och när hon hade kommit fram dit där Hästporten leder in i kungshuset dödade de henne där.

Jojudas reformer

¹⁶ Jojada slöt ett förbund mellan sig och allt folket och kungen, att de skulle vara ett Herrens folk. ¹⁷ Och allt folket begav sig till Baals tempel och rev ner det och slog sönder dess altaren och bilder, och Mattan, Baals präst, dödade de framför altarna. ¹⁸ Tillsynen av Herrens hus lade Jojada i händerna på de levitiska prästerna, som David hade indelat i klasser för tjänstgöringen i Herrens hus, till att offra brännoffer åt Herren, så som det var föreskrivet i Mose lag, med jubel och sång efter Davids föreskrifter. ¹⁹ Och han ställde dörrvaktarna vid portarna till Herrens hus, för att ingen skulle komma in som på något sätt var oren. ²⁰ Och han tog med sig befälen och de förnämsta och mäktigaste bland folket och allt folket i landet och förde kungen ner från Herrens hus, och de gick in i kungshuset genom Övre porten och satte kungen på kungatronen. ²¹ Allt folket i landet gladdes sig, och staden var lugn. Och Atalja hade de dödat med svärd.

2 Krönikeboken 24

Joas blir kung i Juda

24 Joas var sju år gammal när han blev kung, och han regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans mor hette Sibja och var från Beer-Sheba. ² Joas gjorde det som var rätt i Herrens ögon så länge prästen Jojada levde. ³ Och Jojada tog åt honom två hustrur, och han fick söner och döttrar.

⁴ Efter en tid ville Joas sätta Herrens hus i stånd. ⁵ Han samlade prästerna och leviterna och sade till dem: "Bege er varje år ut till Juda städer och samla in pengar från hela Israel för att sätta er Guds hus i stånd. Och skynda er med detta." Men leviterna gjorde sig ingen brådska. ⁶ Då kallade kungen till sig översteprästen Jojada och sade till honom: "Varför har du inte sett till att leviterna driver in från Juda och Jerusalem den avgift till vittnesbördets tabernakel som Mose, Herrens tjänare, har pålagt Israels församling? ⁷ Ty den ogudaktiga Ataljas söner har brutit ner Guds hus. Ja, allt som var helgat till Herrens hus har de använt till baalerna."

⁸ På kungens befallning gjorde man en kista och ställde den utanför porten till Herrens hus. ⁹ Och man lät utropa i Juda och Jerusalem att den skatt som Guds tjänare Mose hade ålagt Israel i öknen skulle erläggas åt Herren. ¹⁰ Alla furstarna och allt folket kom då glada med sina bidrag och kastade dem i kistan till dess att allt var insamlat.

¹¹ När det blev tid att genom leviternas försorg föra kistan till de granskningsmän som kungen hade tillsatt, märkte dessa att det fanns mycket pengar i den. Då kom kungens sekreterare och översteprästens tillsyningsman och tömde kistan och bar den sedan tillbaka till dess plats. De gjorde så dag efter dag och samlade in rikligt med pengar.

¹² Sedan lämnade kungen och Jojada pengarna åt de män som skulle utföra arbetet på Herrens hus. De lejde också stenhuggare och hantverkare för att sätta Herrens hus i stånd, och smeder som arbetade med järn och koppar. ¹³ De som fått i uppdrag att utföra arbetet gjorde det med framgång, och de återställde Guds hus i dess förra skick och förstärkte det. ¹⁴ När de var färdiga med arbetet bar de återstoden av pengarna till kungen och Jojada, och man gjorde av dem kärll till Herrens hus, kärll till gudstjänsten och offren, skålar och andra kärll av guld och silver. Och man offrade brännoffer i Herrens hus hela tiden så länge Jojada levde.

Andligt förfall i Juda

¹⁵ Men Jojada blev gammal och mätt på att leva, och han dog. Han var vid sin död etthundratrettio år. ¹⁶ Man begravde honom i Davids stad bland

kungarna, därför att han hade gjort det som var gott mot Israel och mot Gud och hans hus.

¹⁷ Men efter Jojadas död kom Juda furstar och föll ner för kungen, och han lyssnade till dem. ¹⁸ Och de övergav Herrens, sina fäders Guds, hus och tjänade aserorna och avgudarna. Då kom Guds vrede över Juda och Jerusalem på grund av dessa synder.

¹⁹ Och profeter blev sända till dem för att få dem att vända om till Herren, och dessa varnade dem, men de lyssnade inte till dem.

²⁰ Men Sakarja, prästen Jojadas son, hade blivit beklädd med Guds Andes kraft. Han trädde fram inför folket och sade till dem: "Så säger Gud: Varför överträder ni Herrens bud? Det kan inte sluta lyckligt. Eftersom ni har övergivit Herren, har han också övergivit er." ²¹ Då sammangaddade de sig mot honom och på kungens befallning stenade de honom på förgården till Herrens hus. ²² Kung Joas tänkte inte på den kärlek som Jojada, Sakarjas far, hade bevisat honom, utan dödade hans son. Och i sin dödstund sade Sakarja: " Herren skall se detta och utkräva hämnd."

Slutet av Joas regering

²³ Efter ett år drog arameernas här upp mot Joas. De kom till Juda och Jerusalem och utrotade ur folket alla dess furstar. Och allt byte som de tog sände de till kungen i Damaskus. ²⁴ Arameernas här kom med endast en liten skara, men Herren gav ändå en mycket stor här i deras hand, därför att folket hade övergivit Herren, sina fäders Gud. Så fick arameerna utföra straffdomen över Joas.

²⁵ När de drog bort från honom – de lämnade honom kvar svårt sjuk – sammangaddade sig hans tjänare mot honom, därför att han hade utgjutit prästen Jojadas söners blod, och de dödade honom på hans bädd. Detta blev hans död, och man begravde honom i Davids stad. Men man begravde honom inte i kungagravarna. ²⁶ De som sammangaddade sig mot honom var Sabad, son till ammonitiskan Simeat, och Josabad, son till moabitiskan Simrit. ²⁷ Vad beträffar Joas söner och de många profetior som förkunnades mot honom och hur Guds hus åter upprättades, det är skrivet i "Utläggning av Kungaboken". Hans son Amasja blev kung efter honom.

Matteus 15

En kanaaneisk kvinnas tro

²¹ Jesus lämnade platsen och drog sig undan till området kring Tyrus och Sidon. ²² Då kom en kanaaneisk kvinna^e från dessa trakter och ropade: "Herre, Davids Son, förbarma dig över mig! Min dotter är svårt besatt."
²³ Men han svarade henne inte med ett ord. Hans lärjungar gick då fram och bad honom: "Skicka i väg henne! Hon följer ju efter oss och ropar."
²⁴ Han svarade: "Jag är sänd endast till de förlorade fåren av Israels hus."
²⁵ Men hon kom och föll ner för honom och sade: "Herre, hjälp mig!"
²⁶ Han svarade: "Det är inte rätt att ta brödet från barnen och kasta det åt hundarna." ²⁷ Hon sade: "Jo, Herre, också hundarna äter smulorna som faller från deras herrars bord." ²⁸ Då svarade Jesus henne: "Kvinna, din tro är stor. Det skall bli som du vill." Och från det ögonblicket var hennes dotter botad.

Jesus botar sjuka

²⁹ Jesus begav sig därifrån och gick längs Galileiska sjön, och sedan gick han upp på berget och satte sig där. ³⁰ Mycket folk kom till honom, och de hade med sig lama, blinda, krymplingar, stumma och många andra, som de lade ner vid hans fötter, och han botade dem. ³¹ Och folket häpnade, när de såg stumma tala, krymplingar bli friska, lama gå och blinda se. Och de prisade Israels Gud.

15 maj

St. Johannes Chrysostomos: "Bonden njuter när stormen kommer med regn. Han oroar sig inte för det närvarande utan ser fram emot det kommande. Han bryr sig inte om dundret utan tänker på skörden som kommer. På samma sätt bör vi inte fokusera på det smärtsamma nuet utan på de välsignelser som kommer ur detta svåra – den frukt som kommer ur det."

2 Krönikeboken 25

Amasja kung i Juda

25 Amasja var tjugofem år när han blev kung, och han regerade tjugonio år i Jerusalem. Hans mor hette Joaddan och var från Jerusalem.

² Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon, dock inte med odelat hjärta. ³ Så snart hans kungadöme hade blivit befast lät han döda dem av sina tjänare som hade dräpt hans far, kung Joas. ⁴ Men deras barn dödade han inte, utan handlade enligt det som stod skrivet i Mose lagbok, där Herren hade befallt: "Föräldrar skall inte dö för sina barns skull, och barn skall inte dö för sina föräldrars skull. Var och en skall dö genom sin egen synd."

Krig mot edomiterna

⁵ Amasja samlade Juda och lät dem ställa upp efter sina familjer, efter sina överbefäl och underbefäl, hela Juda och Benjamin. Därefter inmönstrade han dem som var tjugo år eller däröver och fann att de var 300 000 utvalda män, som kunde bruka spjut och sköld. ⁶ Dessutom lejde han för hundra talenter silver 100 000 tappra stridsmän ur Israel. ⁷ Men en gudsmann kom till honom och sade: "O, konung, låt inte Israels här dra ut med dig, ty Herren är inte med Israel, inte med några av Efraims barn. ⁸ Men gå du åstad! Grip dig an verket och gå frimodigt ut i striden. Gud skall annars låta dig falla för fienden, ty hos Gud finns kraft både att hjälpa och att stjälpa."

⁹ Amasja sade till gudsmannen: "Men vad skall vi göra med de hundra talenterna som jag har gett åt skaran från Israel?" Gudsmannen svarade: "Herren kan ge dig mycket mer än det." ¹⁰ Då avskilde Amasja den skara som hade kommit till honom från Efraim och lät dem gå hem igen. Men de blev mycket förbittrade på Juda och vände tillbaka hem i stor vrede.

¹¹ Men Amasja fattade mod och förde sitt folk ut till Saltdalen och slog där 10 000 av Seirs män. ¹² Och Juda tog 10 000 till fånga levande. Dem förde de upp på toppen av en klippa och störtade ner dem från klippspetsen, så att de alla krossades. ¹³ Men den trupp som Amasja hade sänt tillbaka och som inte hade fått gå med honom ut i striden föll in i Juda städer, från Samaria ända till Bet-Horon. De slog 3 000 av invånarna och tog ett stort byte.

¹⁴ När sedan Amasja kom tillbaka från sin seger över edomiterna, förde han med sig de gudar som folket i Seir tillbad och ställde upp dem till gudar åt sig, och han tillbad inför dem och tände offereld åt dem. ¹⁵ Då upptändes Herrens vrede mot Amasja, och han sände till honom en profet som sade till honom: "Varför rådfrågar du detta folks gudar, som ju inte har kunnat rädda sitt eget folk ur din hand?" ¹⁶ När profeten talade så till honom, svarade han honom: "Har vi satt dig till kungens rådgivare? Sluta med det där! Varför vill du att vi skall slå ihjäl dig?" Profeten sade till sist: "Jag förstår nu att Gud har beslutat att förgöra dig, eftersom du gör på detta sätt och inte lyssnar på mitt råd."

Krig mot Israel

¹⁷ Sedan Amasja, Juda kung, hade hållit överläggningar, sände han bud till Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels kung, och lät säga: "Kom, låt oss drabba samman med varandra!" ¹⁸ Men Joas, Israels kung, sände då detta svar till Amasja, Juda kung: "Törnbusken på Libanon sände en gång bud till cedern på Libanon och lät säga: Ge din dotter till hustru åt min son. Men ett vilddjur på Libanon gick fram över törnbusken och trampade ner den. ¹⁹ Du säger till dig själv att du har slagit Edom, och ditt hjärta har blivit övermodigt och du vill vinna ära. Men stanna nu hemma. Varför utmanar du olyckan? Du kommer att falla och Juda med dig."

²⁰ Men Amasja lyssnade inte till detta, ty det kom från Gud att de skulle ges i fiendehand, eftersom de hade rådfrågat Edoms gudar. ²¹ Och Joas, Israels kung, drog upp, och de drabbade samman med varandra, han och Amasja, Juda kung, vid det Bet-Semes som hör till Juda. ²² Juda besegrades av Israel, och de flydde, var och en till sitt. ²³ Och Amasja, Juda kung, son till Joas, son till Joahas, blev tillfångatagen i Bet-Semes av Joas, Israels kung. När denne hade fört honom till Jerusalem, bröt han ner ett stycke av Jerusalems mur, från Efraimsporten till Poneporten, fyrahundra alnar. ²⁴ Han tog allt guld och silver och alla kärl som fanns i

Guds hus hos Obed-Edom, och skatterna i kungshuset. Han tog även gisslan och vände sedan tillbaka till Samaria.

²⁵ Men Amasja, Joas son, Juda kung, levde i femton år efter Joas, Joahas sons, Israels kungs, död. ²⁶ Vad som mer finns att säga om Amasja, om hans första tid såväl som om hans sista, det är skrivet i boken om Juda och Israels kungar. ²⁷ Från den tid då Amasja vek av från Herren började man anstifta en sammansvärjning mot honom i Jerusalem, och han måste fly till Lakish. De sände män efter honom till Lakish och dessa dödade honom där. ²⁸ Sedan förde man honom därifrån på hästar och begravde honom hos hans fäder i Juda stad.

2 Krönikeboken 26

Ussia (Asarja) kung i Juda

26 Allt folket i Juda tog Ussia, som då var sexton år, och gjorde honom till kung i hans fader Amasjas ställe. ² Det var han som byggde upp Elot och han lade det åter under Juda, sedan kungen hade gått till vila hos sina fäder.

³ Ussia var sexton år när han blev kung, och han regerade femtiotvå år i Jerusalem. Hans mor hette Jekolja och var från Jerusalem. ⁴ Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon, alldeles som hans fader Amasja hade gjort. ⁵ Han rådfrågade Gud så länge Sakarja levde, han som lärde honom förstå Guds syner.^[a] Så länge han sökte Herren, lät Gud det gå väl för honom. ⁶ Han drog ut i strid mot filisteerna och bröt ner Gats, Jabnes och Asdods murar, och han byggde städer i Asdods område, i filisteernas land. ⁷ Och Gud hjälpte honom mot filisteerna och mot de araber som bodde i Gur-Baal och mot maoniterna. ⁸ Och ammoniterna betalade skatt till Ussia, och ryktet om honom sträckte sig ända till Egypten, ty han blev mycket mäktig.

⁹ Ussia byggde torn i Jerusalem över Hörnporten, över Dalporten och över Vinkeln och befäste dem. ¹⁰ Han byggde också torn i öknen och högg ut många brunnar, eftersom han hade en mängd boskap både i låglandet och på slätten. I bergsbygden och på de bördiga fälten hade han jordbruksarbetare och vingårdsarbetare, ty han älskade åkerbruk.

¹¹ Ussia hade också en här som var stridsberedd och som drog ut i avdelningar som mönstrats och räknats av skrivaren Jeguel och tillsyningsmannen Maaseja under övervakning av Hananja, en av kungens befälhavare. ¹² Hela antalet av de tappra stridsmän som var huvudmän för familjerna var 2 600. ¹³ Under deras befäl stod en krigshär av 307 500 man, som stred med kraft och mod och var på kungens sida mot fienden. ¹⁴ Ussia försåg hela denna här med sköldar och spjut, hjälmar och pansar, bågar och slungstenar. ¹⁵ I Jerusalem lät han tillverka krigsmaskiner, konstruerade av uppfinnare, att sättas upp på tornen och på murarnas hörn för att skjuta i väg pilar och slunga stora stenar. Ryktet om honom spreds vida omkring, ty han fick hjälp att stärka sin makt på ett underbart sätt.

Ussia straffas för sitt högmod

¹⁶ Men när Ussia hade stärkt sin makt blev hans hjärta högmodigt, till hans eget fördärv. Han handlade trolöst mot Herren, sin Gud, genom att gå in i Herrens tempel för att tända rökelse på rökelsealtaret. ¹⁷ Då gick prästen Asarja dit in efter honom med åttio av Herrens präster, modiga män. ¹⁸ Dessa trädde fram mot kung Ussia och sade till honom: "Det är inte din sak, Ussia, att tända rökelse åt Herren, utan det tillhör prästerna, Arons söner. De är invigda till att tända rökelse. Gå ut ur helgedomen, för du har handlat trolöst, och detta skall inte ge dig ära från Herren Gud."

¹⁹ Då blev Ussia ursinnig, där han stod med ett rökelsekar i handen för att tända rökelse. Men just som han rasade mot prästerna, slog spetälska ut på hans panna, inför prästerna, inne i Herrens hus bredvid rökelsealtaret. ²⁰ Översteprästen Asarja och alla prästerna vände sig till honom, och se, han var spetälsk i pannan! De drev genast ut honom därifrån, och själv skyndade han också ut, eftersom Herren hade straffat honom så. ²¹ Kung Ussia var sedan spetälsk ända till sin dödsdag och bodde i ett särskilt hus. Eftersom han var spetälsk var han utesluten från Herrens hus. Hans son Jotam förestod kungens hus och dömde folket i landet.

²² Vad som mer finns att säga om Ussia, om hans första tid såväl som hans sista, det har profeten Jesaja, Amos son, skrivit ner. ²³ Ussia gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom hos hans fäder på den gravmark som tillhörde kungarna, detta med tanke på att han hade varit spetälsk. Hans son Jotam blev kung efter honom.

2 Krönikeboken 27

Jotam kung i Juda

27 Jotam var tjugofem år när han blev kung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Hans mor hette Jerusa och var dotter till Sadok. ² Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon, alldeles som hans fader Ussia hade gjort, och till detta kom att han inte trängde in i Herrens tempel. Men folket gjorde ännu det som var ont.

³ Jotam byggde Övre porten till Herrens hus, och på Ofelmuren utförde han stora byggnadsarbeten. ⁴ Dessutom byggde han städer i Juda bergsbygd, och i skogarna uppförde han borgar och torn. ⁵ Han förde krig mot ammoniternas kung och besegrade dem, så att Ammons barn det året måste ge honom 100 talenter silver, 10 000 korer vete och 10 000 korer korn. Lika mycket betalade Ammons barn åt honom också andra och tredje året. ⁶ Jotam blev mäktig, eftersom han vandrade med fasta steg inför Herren, sin Gud.

⁷ Vad som mer finns att säga om Jotam, om alla hans krig och annat han företog sig, det är skrivet i boken om Israels och Juda kungar. ⁸ Han var tjugofem år när han blev kung, och han regerade sexton år i Jerusalem. ⁹ Jotam gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom i Davids stad. Hans son Ahas blev kung efter honom.

2 Krönikeboken 28

Ahas kung i Juda

28 Ahas var tjugo år när han blev kung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Han gjorde inte det som var rätt i Herrens ögon så som hans fader David, ² utan vandrade på samma väg som Israels kungar. Han gjorde också gjutna avgudabilder åt baalerna. ³ Själv tände han offereld i Hinnoms sons dal och brände upp sina barn i eld efter den avskyvärda seden hos de folk som Herren hade fördrivit för Israels barn. ⁴ Och han bar fram offer och tände offereld på höjderna och kullarna och under alla gröna träd.

Krig mot Aram och Israel

⁵ Därför gav Herren, hans Gud, honom i den arameiske kungens hand. De besegrade honom och tog många av hans folk till fånga och förde dem till Damaskus. Ahas blev överlämnad i den israeliske kungens hand, och denne tillfogade honom ett stort nederlag. ⁶ Ty Peka, Remaljas son, dödade 120 000 man av Juda på en enda dag, alla stridsdugliga män. Detta skedde därför att de hade övergivit Herren, sina fäders Gud. ⁷ Och Sikri, en tapper man från Efraim, dödade kungasonen Maaseja, slottsfursten Asrikam och Elkana, kungens närmaste man. ⁸ Och Israels barn tog bland sina bröder 200 000 fångar, nämligen deras hustrur, söner och döttrar. Dessutom tog de ett stort byte från dem, och bytet förde de till Samaria.

Profeten Oded

⁹ Men där fanns en Herrens profet som hette Oded. Han gick ut mot hären när den kom till Samaria och sade till dem: "Se, i sin vrede över Juda har Herren, era fäders Gud, givit dem i er hand, men ni har dödat dem med ett raseri som har nått upp till himlen. ¹⁰ Och nu tänker ni underkuva Juda och Jerusalems folk för att göra dem till slavar och slavinnor åt er. Har ni då inte hos er nog med skuld mot Herren, er Gud? ¹¹ Hör därför på mig: Sänd tillbaka fångarna som ni har tagit från era bröder, ty Herrens vrede är över er."

¹² Några av huvudmännen bland Efraims barn, nämligen Asarja, Johanans son, Berekja, Mesillemots son, Hiskia, Sallums son, och Amasa, Hadlajs son, stod då upp och gick emot dem som kom från kriget ¹³ och sade till dem: "Ni skall inte föra dessa fångar hit in, ty ni drar skuld över oss inför Herren, och ni förökar ytterligare våra synder och vår skuld. Vår skuld är ju redan stor nog, och brinnande vrede är över Israel." ¹⁴ Då lämnade krigsfolket ifrån sig fångarna och bytet inför furstarna och hela församlingen. ¹⁵ Männen som nämnts vid namn stod upp och tog sig an fångarna. Alla som var utan kläder ibland dem klädde de upp med vad de hade tagit som byte. De gav dem kläder och skor, mat och dryck, och smorde dem med olja, och alla som inte orkade gå lät de sätta sig upp på åsnor och förde dem så till Jeriko, Palmstaden, till deras bröder där. Sedan vände de tillbaka till Samaria.

¹⁶ Vid samma tid sände kung Ahas bud till kungarna i Assyrien med begäran om hjälp. ¹⁷ Ty förutom allt annat hade edomiterna återigen

kommit och slagit Juda och tagit fångar. ¹⁸ Och filisteerna hade fallit in i städerna i Juda lågland och Negev och hade tagit Bet-Semes, Ajalon, Gederot, Soko med underlydande orter, Timna med underlydande orter och Gimso med underlydande orter och bosatt sig i dem. ¹⁹ Ty Herren ville förödmjuka Juda för Ahas, den israelitiska kungens, skull, därför att han var orsak till lössläpphet i Juda och var trolös mot Herren. ²⁰ Men Tiglat-Pileser, kungen i Assyrien drog emot honom och ansatte honom i stället för att ge honom stöd. ²¹ Ty trots att Ahas plundrade Herrens hus, kungshuset och furstarna och gav det åt kungen i Assyrien, hjälpte det honom inte.

Ahas försyndelser

²² I sin nöd syndade denne kung Ahas ännu mer genom trolöshet mot Herren. ²³ Han offrade nämligen åt gudarna i Damaskus, de som hade besegrat honom, ty han tänkte: "Eftersom de arameiska kungarnas gudar har hjälpt dem, vill jag offra åt dem, så att de hjälper mig." Men det var i stället dessa som kom honom och hela Israel på fall. ²⁴ Och Ahas samlade ihop de kärl som fanns i Guds hus och bröt sönder kärlen i Guds hus, stängde igen dörrarna till Herrens hus och gjorde sig altaren i varje gathörn i Jerusalem. ²⁵ I var och en av Juda städer uppförde han offerhöjder för att tända offereld åt andra gudar. På detta sätt väckte han Herrens, sina fäders Guds, vrede.

²⁶ Vad som mer finns att säga om honom och om allt som han företog sig, om hans första tid såväl som om hans sista, det är skrivet i boken om Juda och Israels kungar. ²⁷ Ahas gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom i Jerusalem, inne i staden, ty de lade honom inte i Israels kungars gravar. Hans son Hiskia blev kung efter honom.

Matteus 15

Jesus mättar fyra tusen män

³² Jesus kallade till sig sina lärjungar och sade: "Det gör mig ont om dessa människor. De har redan varit hos mig i tre dagar och har inget att

äta. Jag vill inte låta dem ge sig i väg hungriga. De kan duka under på vägen." ³³ Lärjungarna frågade honom: "Var skall vi här i ödemarken få så mycket bröd, att vi kan mätta så många?" ³⁴ Jesus sade till dem: "Hur många bröd har ni?" De svarade: "Sju bröd och några små fiskar." ³⁵ Då befallde han folket att slå sig ner på marken. ³⁶ Och han tog de sju bröden och fiskarna, tackade Gud, bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, och lärjungarna gav åt folket. ³⁷ Alla åt och blev mätta, och man plockade upp de överblivna styckena, sju korgar fulla. ³⁸ De som hade ätit var fyra tusen män, förutom kvinnor och barn. ³⁹ Och sedan han sänt i väg folket, steg han i båten och kom över till Magadans område.

16 maj

St. Jan Nepomucký Neumann: "Bara den som regerar gott förtjänar att kallas kung."

2 Krönikeboken 29

Hiskia blir kung i Juda

29 Hiskia var tjugofem år när han blev kung, och han regerade tjugonio år i Jerusalem. Hans mor hette Abia och hon var dotter till Sakarja. ² Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon, alldeles som hans fader David hade gjort.

Templet renas och återinvigs

³ I sitt första regeringsår, i första månaden, öppnade han dörrarna till Herrens hus och satte dem i stand. ⁴ Han lät hämta prästerna och

leviterna och samlade dem på den öppna platsen mot öster ⁵ och sade till dem: "Hör på mig, ni leviter: Helga nu er själva och helga Herrens, era fäders Guds, hus och för bort orenheten ur helgedomen. ⁶ Ty våra fäder var trolösa och gjorde vad ont var i Herrens, vår Guds, ögon och övergav honom. De vände sitt ansikte bort ifrån Herrens boning och vände honom ryggen. ⁷ De stängde också igen dörrarna till förhuset och släckte lamporna, och de tände ingen rökelse och offrade inga brännoffer i helgedomen åt Israels Gud. ⁸ Därför har Herrens vrede kommit över Juda och Jerusalem, och han har gjort dem till ett avskräckande exempel, till häpnad och förakt, som ni ser med egna ögon. ⁹ Ja, därför har också våra fäder fallit för svärd, och våra söner och döttrar och hustrur har kommit i fångenskap. ¹⁰ Men nu har jag i sinnet att sluta ett förbund med Herren, Israels Gud, för att hans vredes glöd skall vända sig ifrån oss. ¹¹ Så var nu inte försumliga, mina barn, för Herren har utvalt er att stå inför hans ansikte och göra tjänst inför honom till att vara hans tjänare och tända rökelse inför honom."

¹² Då stod leviterna upp: Mahat, Amasajs son, och Joel, Asarjas son, av kehatiternas släkt; av Meraris släkt Kish, Abdis son, och Asarja, Jehallels son; av gersoniterna Joa, Simmas son, och Eden, Joas son; ¹³ av Elisafans släkt Simri och Jeguel; av Asafs släkt Sakarja och Mattanja; ¹⁴ av Hemans släkt Jehuel och Simei samt av Jedutuns släkt Semaja och Ussiel. ¹⁵ Dessa samlade sina bröder och helgade sig och gick sedan för att rena Herrens hus, så som kungen hade befallt i kraft av Herrens ord.

¹⁶ Men prästerna gick in i det inre av Herrens hus för att rena det, och all orenhet som de fann i Herrens tempel bar de ut på förgården till Herrens hus. Där tog leviterna emot den och bar ut den i Kidrons dal. ¹⁷ De började att helga templet på första dagen i första månaden, och på åttonde dagen i månaden hade de hunnit till Herrens förhus. De helgade sedan Herrens hus under åtta dagar. På sextonde dagen i första månaden var de färdiga. ¹⁸ Då gick de in till kung Hiskia och sade: "Vi har renat hela Herrens hus och brännoffersaltaret med tillbehör och skådebrödsbordet med tillbehör. ¹⁹ Alla de kärl som kung Ahas under sin regering i trolöshet förkastade har vi återställt och helgat, och de står nu framför Herrens altare."

²⁰ Tidigt på morgonen samlade kung Hiskia furstarna i staden och gick upp i Herrens hus. ²¹ Man förde fram sju tjurar, sju baggar, sju lamm och sju bockar till syndoffer för landet och helgedomen och för Juda. Och kungen befallde Arons söner, prästerna, att offra detta på Herrens

altare. ²² De slaktade då nötboskapen, och prästerna tog blodet och stänkte det på altaret. Därefter slaktade de baggarna och stänkte blodet på altaret. Sedan slaktade de lammen och stänkte blodet på altaret. ²³ Så förde de fram syndoffersbockarna inför kungen och församlingen, och de lade händerna på dem. ²⁴ Och prästerna slaktade dem och lät deras blod som syndoffer komma på altaret till försoning för hela Israel. Kungen hade nämligen befallt att dessa brännoffer och syndoffer skulle offras för hela Israel.

²⁵ Han lät leviterna ställa upp sig till tjänstgöring i Herrens hus med cymbaler, psaltare och harpor, så som David och Gad, kungens siare, och profeten Natan hade befallt. Ty Herren hade genom sina profeter givit befallning om detta. ²⁶ Och leviterna ställde upp sig med Davids instrument och prästerna med trumpeterna. ²⁷ Hiskia befallde att man skulle offra brännoffret på altaret. Samtidigt som offret bars fram började Herrens sång att ljuda tillsammans med trumpeterna under ledning av Davids, Israels kungs, instrument. ²⁸ Hela församlingen tillbad medan sången sjöngs och trumpeterna ljöd, och detta pågick till dess att brännoffret var fullbordat. ²⁹ När de hade offrat brännoffret böjde kungen knä, och alla som var tillsammans med honom tillbad. ³⁰ Och kung Hiskia och furstarna befallde leviterna att lova Herren med Davids och siaren Asafs ord, och de lovsjüng med glädje, de böjde sig ner och tillbad.

³¹ Hiskia tog då till orda och sade: "Ni har nu blivit vigda åt Herren. Kom därför hit och för fram slaktoffer och gemenskapsoffer till Herrens hus." Då förde församlingen fram slaktoffer och gemenskapsoffer, och var och en som i sitt hjärta manades att offra brännoffer gjorde så.

³² Antalet av de brännoffersdjur som församlingen förde fram var 70 tjurar, 100 baggar och 200 lamm – alla dessa var till brännoffer åt Herren. ³³ Och gemenskapsoffren utgjordes av 600 tjurar och 3 000 djur av småboskapen. ³⁴ Men prästerna var för få och kunde inte flå alla brännoffersdjuren. Därför hjälpte deras bröder leviterna dem, till dess att detta arbete var fullgjort och till dess att prästerna hade helgat sig. Leviterna var nämligen mer angelägna än prästerna att helga sig. ³⁵ Antalet brännoffer var också stort, och därtill kom fettstyckena av gemenskapsoffren liksom de drickoffer som hörde till brännoffren. På detta sätt blev det ordnat med tjänstgöringen i Herrens hus. ³⁶ Och Hiskia och allt folket glädde sig över vad Gud hade berett åt folket, för plötsligt hade detta hänt.

2 Krönikeboken 30

Hiskias påskhögtid

30 Hiskia sände ut bud till hela Israel och Juda och skrev också brev till Efraim och Manasse att de skulle komma till Herrens hus i Jerusalem för att fira Herrens, Israels Guds, påsk. ² Kungen och hans furstar och hela församlingen i Jerusalem enades om att hålla påskhögtiden i andra månaden. ³ De kunde nämligen inte fira den genast, eftersom prästerna ännu inte hade helgat sig i tillräckligt antal och folket inte var samlat i Jerusalem. ⁴ Därför tycktes det kungen och hela församlingen rätt att göra på detta sätt. ⁵ Och de beslöt att ropa ut i hela Israel, från Beer-Sheba ända till Dan, att man skulle komma och fira Herrens, Israels Guds, påsk i Jerusalem. Ty de flesta hade inte firat den, så som det var skrivet.

⁶ Ilbuden begav sig av med breven från kungen och hans furstar, och de drog genom hela Israel och Juda enligt kungens befallning. De sade: "Ni Israels barn, vänd om till Herren, Abrahams, Isaks och Israels Gud. Då skall han vända om till den kvarleva av er som har räddats undan de assyriska kungarnas hand. ⁷ Och var inte som era fäder och bröder, som var trolösa mot Herren, sina fäders Gud, så att han utlämnade dem åt ödeläggelse, som ni själva har sett. ⁸ Var alltså nu inte hårdnackade som era fäder, utan räck Herren er hand och kom till hans helgedom, som han har helgat för evig tid, och tjäna Herren, er Gud, så skall hans brinnande vrede vändas från er. ⁹ Ty om ni vänder om till Herren, skall era bröder och era barn finna barmhärtighet hos dem som håller dem fångna, så att de får vända tillbaka till detta land. Ty Herren, er Gud, är nådig och barmhärtig, och han skall inte vända sitt ansikte från er, när ni vänder om till honom."

¹⁰ Ilbuden for från stad till stad i Efraims och Manasses land och ända till Sebulon. Men man skrattade åt dem och hånade dem. ¹¹ Dock fanns det några i Aser, Manasse och Sebulon som ödmjukade sig och kom till Jerusalem. ¹² Också i Juda verkade Guds hand, så att han gav dem alla ett endräktigt hjärta till att göra vad kungen och furstarna hade befallt i kraft av Herrens ord.

¹³ Mycket folk, en stor församling, kom samman i Jerusalem för att fira det osyrade brödets högtid i andra månaden. ¹⁴ De stod upp och

avlägsnade de altaren som fanns i Jerusalem. De tog också bort alla rökelsealtaren och kastade dem i Kidrons dal. ¹⁵ Och på fjortonde dagen i andra månaden slaktade de påskalammet. Prästerna och leviterna, som nu skändes och därför hade helgat sig, förde vid högtiden fram brännoffer till Herrens hus. ¹⁶ De inställde sig till tjänstgöring på sina platser, så som det var föreskrivet för dem i gudsmannen Moses lag. Prästerna stänkte med blodet, som de hade tagit emot av leviterna.

¹⁷ Det fanns nämligen många i församlingen som inte hade helgat sig. Därför måste leviterna slakta påskalammen för alla som inte var rena så att de kunde helga dem åt Herren. ¹⁸ Det var en stor del av folket, många från Efraim och Manasse, Isaskar och Sebulon, som inte hade renat sig utan åt påskalammet på annat sätt än som var föreskrivet. Men Hiskia hade bett för dem och sagt: " Herren, den gode, må förlåta var och en ¹⁹ som har vänt sitt hjärta till att söka Gud, Herren, sina fäders Gud, även om han inte är ren efter helgedomens ordning." ²⁰ Och Herren hörde Hiskia och helade folket.

²¹ De av Israels barn som befann sig i Jerusalem firade så det osyrade brödets högtid med stor glädje i sju dagar. Varje dag prisade leviterna och prästerna Herren med mäktigt ljudande instrument, Herren till ära.

²² Hiskia talade vänligt till alla de leviter som hade god insikt i Herrens tjänst. Och de åt av högtidsoffren under de sju dagarna, samtidigt som de offrade gemenskapsoffer och tackade Herren, sina fäders Gud.

²³ Hela församlingen enades om att fira högtid i ytterligare sju dagar, och man firade högtid med glädje också under de sju dagarna.

²⁴ Hiskia, Juda kung, hade som offergåva givit församlingen 1 000 tjurar och 7 000 djur av småboskapen, och furstarna hade som offergåva givit 1 000 tjurar och 10 000 djur av småboskapen. Och ett stort antal präster helgade sig. ²⁵ Hela Juda församling gladde sig med prästerna och leviterna, och det gjorde också hela den församling som hade kommit från Israel, liksom de främlingar som hade kommit från Israels land eller som bodde i Juda. ²⁶ Glädjen var stor i Jerusalem, ty alltsedan Israels kung Salomos, Davids sons, tid hade inte något sådant som detta skett i Jerusalem. ²⁷ Prästerna och leviterna stod upp och välsignade folket, och deras röst blev hörd, och deras bön kom till hans heliga boning, till himlen.

2 Krönikeboken 31

Reformarbetet fortsätter

31 När allt detta var över, drog alla israeliter som hade varit där ut till Juda städer och slog sönder stoderna, högg ner aserorna och bröt ner offerhöjderna och altarna i hela Juda, Benjamin, Efraim och Manasse, till dess att de hade gjort slut på dem. Sedan vände alla Israels barn tillbaka till sina städer, var och en till sin besittning.

² Hiskia gav befallning om prästernas och leviternas avdelningar, allteftersom de tillhörde den ena eller den andra avdelningen, så att både präster och leviter fick sina bestämda uppgifter, antingen det gällde att bära fram brännoffer eller gemenskapsoffer eller att förrätta gudstjänst och tacka och lovsjunga i portarna till Herrens boning.

³ Kungen gav en del av det han ägde till brännoffren, nämligen till brännoffer morgon och kväll och till brännoffer på sabbaterna, vid nymånaderna och högtiderna, så som det var skrivet i Herrens lag. ⁴ Och han befälde folket som bodde i Jerusalem att ge prästerna och leviterna deras del, för att de skulle kunna hålla fast vid Herrens undervisning.

⁵ När denna befallning blev känd, gav Israels barn en riklig förstlingsgåva av säd, vin, olja och honung och av all gröda på marken. De förde fram tionde av allt i riklig mängd. ⁶ Och de av Israel och Juda som bodde i Juda städer förde också fram tionde av nötboskap och småboskap, liksom tionde av de heliga gåvor som helgades åt Herren, deras Gud, och lade dem i högar. ⁷ I tredje månaden började de att lägga upp högarna, och i sjunde månaden var de färdiga med det. ⁸ När Hiskia och hans furstar kom för att se högarna, välsignade de Herren och hans folk Israel. ⁹ Och Hiskia frågade prästerna och leviterna angående högarna. ¹⁰ Då svarade översteprästen Asarja, av Sadoks hus, och sade: "Sedan man började föra fram offergåvan till Herrens hus, har vi ätit och blivit mätta och ändå fått mycket över, för Herren har välsignat sitt folk. Det som är kvar är denna stora rikedom."

¹¹ Hiskia befälde då att man skulle inreda förrådsrum i Herrens hus, och man inredde sådana. ¹² I dem förde man noggrant in offergåvan och tiondet och de heliga gåvorna. Leviten Konanja hade huvudansvaret för arbetet, och hans närmaste man var hans bror Simei. ¹³ Jehiel, Asasja, Nahat, Asael, Jerimot, Josabad, Eliel, Jismakja, Mahat och Benaja var tillsyningsmän under Konanja och hans bror Simei enligt beslut av kung

Hiskia och Asarja, fursten i Guds hus. ¹⁴ Leviten Kore, Jimnas son, som var dörrvaktare på östra sidan, hade uppsikten över de frivilliga gåvorna åt Gud och skulle fördela Herrens offergåvor och det högheliga av offren. ¹⁵ Vid hans sida i präststäderna fanns Eden, Minjamin, Jesua, Semaja, Amarja och Sekanja, och de ombesörjde noggrant utdelningen till sina bröder efter deras avdelningar, lika för gammal som ung.

¹⁶ Undantagna var alla av mankön som var tre år eller äldre, de som var upptecknade i sina släktregister och som skulle infinna sig i Herrens hus för att varje dag utföra de för den dagen bestämda sysslorna, enligt de åligganden de hade efter sina avdelningar. ¹⁷ Prästernas släktregister var uppgjort efter deras familjer. Av leviterna var de upptagna som var tjugo år eller äldre enligt deras särskilda åligganden och avdelningar. ¹⁸ I släktregistret skulle de vara upptecknade med alla sina små barn, hustrur, söner och döttrar, så många de var, ty de skulle noggrant förvalta det heliga som heligt. ¹⁹ För dem av Arons söner, prästerna, som bodde på utmarkerna till sina städer, fanns i var särskild stad namngivna män tillsatta som skulle dela ut till alla av mankön bland prästerna och till alla de leviter som var upptecknade i släktregistret vad de hade rätt till.

²⁰ Detta genomförde Hiskia i hela Juda, och han gjorde inför Herren, sin Gud, vad som var gott, rätt och sant. ²¹ Allt han företog sig när han sökte sin Gud, vare sig det gällde tjänstgöringen i Guds hus eller lagen och budorden, gjorde han av hela sitt hjärta, och han var framgångsrik.

2 Krönikeboken 32

Sanherib hotar Jerusalem

32 Sedan Hiskia i trohet hade utfört detta kom Sanherib, kungen i Assyrien, och drog in i Juda och belägrade de befästa städerna och tänkte erövra dem åt sig. ² När Hiskia såg att Sanherib kom för att anfälla Jerusalem, ³ rådgjorde han med sina furstar och sina tappra män om att täppa till vattnet i de källor som låg utanför staden, och de hjälpte honom med detta. ⁴ Mycket folk samlades, och man täppte till alla källorna och dämde för bäcken som flöt genom trakten, ty de sade: "Varför skall de assyriska kungarna komma och finna mängder av vatten?" ⁵ Han tog också mod till sig och byggde upp muren överallt där den hade raserats, byggde tornen högre och uppförde en annan mur

längre ut, befäste Millo i Davids stad och tillverkade skjutvapen och sköldar i stor mängd. ⁶ Och han tillsatte krigsbefäl över folket och kallade dem samman till sig på den öppna platsen vid stadporten, uppmuntrade dem och sade: ⁷ "Var frimodiga och starka! Frukta inte och var inte förfärade för kungen i Assyrien och för hela den skara han har med sig, ty med oss är en som är större än den som är med honom. ⁸ Med honom är en arm av kött, men med oss är Herren, vår Gud, och han skall hjälpa oss och föra våra krig." Och folket fick nytt mod genom det som Hiskia, Juda kung, hade talat.

⁹ Den assyriske kungen Sanherib, som med hela sin krigshär låg framför Lakish, sände sina tjänare till Jerusalem, till Hiskia, Juda kung, och till alla dem av Juda som fanns i Jerusalem och lät säga:

¹⁰ "Så säger Sanherib, kungen i Assyrien: Vad är det ni förtröstar på, eftersom ni stannar kvar i det belägrade Jerusalem? ¹¹ Är det inte Hiskia som bedrar er, så att ni kommer att dö genom hunger och törst? Han säger ju: Herren, vår Gud, skall rädda oss undan den assyriske kungens hand. ¹² Är det inte Hiskia som har avskaffat hans offerhöjder och altaren och sagt till Juda och Jerusalem: Inför ett enda altare skall ni tillbe, och på detta skall ni tända offereld? ¹³ Vet ni inte vad jag och mina fäder har gjort med folken i andra länder? Har väl de gudar som dyrkas av folken i dessa länder någonsin kunnat befria sina länder ur min hand? ¹⁴ Ja, vilket bland alla dessa folk, som mina fäder har gett till spillo, har haft någon gud som förmått rädda sitt folk ur min hand? Men ni menar att er Gud förmår rädda er ur min hand. ¹⁵ Nej, låt inte Hiskia lura och bedra er och tro inte på honom, för ingen gud hos något folk eller i något rike har förmått befria sitt folk ur min hand eller ur mina fäders hand. Hur mycket mindre skall då er Gud kunna befria er ur min hand!"

¹⁶ Sanheribs tjänare talade ännu mer mot Herren Gud och mot hans tjänare Hiskia. ¹⁷ Han skrev också ett brev för att håna Herren, Israels Gud, och sade om honom: "Lika lite som de gudar som dyrkas av folken i de andra länderna har kunnat rädda sina folk ur min hand, lika lite skall Hiskias Gud kunna rädda sitt folk ur min hand." ¹⁸ Och till Jerusalems folk, till dem som stod på muren, ropade de med hög röst på judiska för att skrämma dem och göra dem modlösa, så att de sedan skulle kunna inta staden. ¹⁹ Och de talade om Jerusalems Gud på samma sätt som om de främmande folkens gudar, som är verk av människohänder.

²⁰ Under tiden bad kung Hiskia och profeten Jesaja, Amos son, och ropade till himlen. ²¹ Då sände Herren en ängel som förgjorde hela hären

och furstarna och befälhavarna i den assyriske kungens läger, så att han med skam vände tillbaka till sitt land. När han gick in i sin guds hus blev han där nerhuggen med svärd av sina egna söner. ²² Och Herren räddade Hiskia och Jerusalems invånare ur den assyriske kungen Sanheribs hand och ur alla andras hand, och han beskyddade dem på alla sidor.

²³ Många förde gåvor till Herren i Jerusalem och dyrbara gåvor till Hiskia, Juda kung, och Hiskias anseende växte efter detta hos alla hednafolk.

Hiskias sjukdom och högmod, hans rikedom och härlighet

²⁴ Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk. Han bad då till Herren, och Herren svarade honom och gav honom ett tecken. ²⁵ Men Hiskia återgäldade inte det goda som han hade fått, utan hans hjärta blev högmodigt, och därför kom vrede över honom och över Juda och Jerusalem. ²⁶ Men när Hiskia ödmjukade sig mitt i sitt hjärtas högmod och Jerusalems invånare med honom, drabbade Herrens vrede dem inte i Hiskias dagar.

²⁷ Hiskias rikedom och härlighet var mycket stor. Han byggde sig skattkamrar för silver och guld och ädla stenar, för väldoftande kryddor och för sköldar och alla slags dyrbara gåvor. ²⁸ Han uppförde också förrådshus för säd, vin och olja samt stall för allt slags boskap, och han skaffade hjordar för sina fållor. ²⁹ Vidare byggde han städer och förvärvade en mängd får och nötboskap. Gud hade givit honom mycket stora rikedomar. ³⁰ Det var också Hiskia som täppte till Gihonvattnets övre källa och ledde vattnet neråt, väster om Davids stad. Hiskia lyckades i allt han företog sig. ³¹ Och när sändebuden kom från Babels furstar, de som var utsända till honom för att höra sig för om det under som hade skett i landet, lämnade Gud honom för att pröva honom och få veta allt som var i hans hjärta.

Hiskia dör

³² Vad som mer finns att säga om Hiskia och om hans gudfruktiga gärningar, det är skrivet i "Profeten Jesajas, Amos sons, syner", i boken om Judas och Israels kungar. ³³ Hiskia gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom på den plats där man går upp till Davids hus gravar. Hela Juda och Jerusalems invånare bevisade honom ära vid hans död. Hans son Manasse blev kung efter honom.

Matteus 16

Jonas tecken

16 Fariseerna och sadduceerna kom fram och ville snärja Jesus och begärde att han skulle visa dem ett tecken från himlen. ² Men han svarade dem: "På kvällen säger ni: Det blir vackert väder, för himlen är röd, ³ och på morgonen: I dag blir det oväder, för himlen är röd och mulen. Himlens utseende förstår ni att tyda, men tidernas tecken kan ni inte tyda. ⁴ Ett ont och trolöst släkte begär ett tecken, men det skall inte få något annat tecken än Jonas tecken." Och han lämnade dem och gick sin väg.

Fariseernas och sadduceernas surdeg

⁵ När lärjungarna kom över till andra sidan sjön, märkte de att de hade glömt att ta med bröd. ⁶ Jesus sade till dem: "Akta er för fariseernas och sadduceernas surdeg!" ⁷ De sade till varandra: "Varför har vi inte tagit bröd med oss?" ⁸ Jesus märkte det och sade: "Varför samtalar ni med varandra om att ni inte har bröd? Så lite tro ni har! ⁹ Förstår ni ännu ingenting? Kommer ni inte ihåg de fem bröden till de fem tusen och hur många korgar ni fick? ¹⁰ Eller de sju bröden till de fyra tusen och hur många korgar ni fick? ¹¹ Hur kunde ni tro att jag talade till er om bröd? Jag sade ju att ni skulle akta er för fariseernas och sadduceernas surdeg." ¹² Då förstod de att han inte hade talat om att akta sig för surdeg i bröd, utan för fariseernas och sadduceernas lära.

17 maj

St. Augustinus av Hippo: "Ta reda på prästerna som verkade när Petrus satt på stolen och se efter vem som följde på vem; det är nämligen Klippan som inte ens helvetets portar ska övervinna."

2 Krönikeboken 33

Manasse kung i Juda

³³ Manasse var tolv år när han blev kung, och han regerade femtiofem år i Jerusalem. ² Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, efter den avskyvärda seden hos de folk som Herren hade fördrivit för Israels barn. ³ Han byggde på nytt upp de offerhöjder som hans fader Hiskia hade brutit ner. Och han reste altaren åt baalerna och gjorde aseror, och han tillbad och tjänade himlens hela härskara. ⁴ Han byggde altaren i Herrens hus. Det var om detta hus som Herren hade sagt: "I Jerusalem skall mitt namn vara för evig tid." ⁵ Han byggde altaren åt himlens hela härskara på de båda förgårdarna till Herrens hus. ⁶ Han lät sina barn gå genom eld i Hinnoms sons dal och utövade teckentyderi, svartkonst och trolldom, skaffade sig andebesvärjare och spåmän och gjorde mycket som var ont i Herrens ögon, så att han väckte hans vrede.

⁷ Avgudabilden som han gjort ställde han in i Guds hus om vilket Gud hade sagt till David och hans son Salomo: "I detta hus och i Jerusalem som jag har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag fästa mitt namn för evig tid. ⁸ Jag skall inte mer låta Israel vandra bort från det land som jag har bestämt åt era fäder, om de endast håller fast vid och följer allt vad jag har befallt dem, efter den lag, de stadgar och föreskrifter som de har fått genom Mose." ⁹ Men Manasse förledde Juda och Jerusalems invånare, så att de gjorde mer ont än de folk som Herren hade utrotat för Israels barn.

¹⁰ Herren talade till Manasse och hans folk, men de gav inte akt på hans ord. ¹¹ Då lät Herren den assyriske kungens arméer komma över dem. De slog Manasse i bojar och fängslade honom med kopparbojar och förde honom till Babel. ¹² Men när han nu var i nöd, bönföll han inför Herren, sin Gud, och ödmjukade sig djupt för sina fäders Gud. ¹³ Och när han på detta sätt bad till honom, bönhörde Herren honom och lyssnade till hans bön och lät honom komma tillbaka till Jerusalem som kung. Då insåg Manasse att det är Herren som är Gud.

¹⁴ Han byggde en yttermur till Davids stad väster om Gihon i dalen, fram till ingången till Fiskporten och runt omkring Ofel och gjorde den mycket hög. Sedan tillsatte han befälhavare i alla befästa städer i Juda.

¹⁵ Han avlägsnade de främmande gudarna och avgudabilden från Herrens hus, liksom alla de altaren som han hade byggt på det berg där

Herrens hus stod, och i Jerusalem, och han kastade ut dem utanför staden. ¹⁶ Vidare upprättade han Herrens altare och offrade gemenskapsoffer och tackoffer på det och uppmanade Juda att tjäna Herren, Israels Gud. ¹⁷ Folket offrade ändå på höjderna, men endast åt Herren, sin Gud.

¹⁸ Vad som mer finns att säga om Manasse och om hans bön till sin Gud och om de ord som siarna talade till honom i Herrens, Israels Guds, namn, det står i Israels kungars krönika. ¹⁹ Om hans bön och hur han blev bönhörd, om all hans synd och trolöshet och om de platser där han byggde offerhöjder och ställde upp aseror och gjutna bilder, innan han ödmjukade sig, är skrivet i Hosajs krönika. ²⁰ Manasse gick till vila hos sina fäder, och man begravde honom där han bodde. Hans son Amon blev kung efter honom.

Amon kung i Juda

²¹ Amon var tjugotvå år när han blev kung, och han regerade två år i Jerusalem. ²² Han gjorde det som var ont i Herrens ögon, så som hans fader Manasse hade gjort. Han offrade åt alla de avgudabilder som han fader Manasse hade tillverkat, och han dyrkade dem. ²³ Men han ödmjukade sig inte inför Herren, så som hans fader Manasse hade gjort, utan han hopade skuld på skuld. ²⁴ Och hans tjänare sammansvor sig mot honom och dödade honom hemma i hans hus. ²⁵ Men folket i landet dödade alla som hade sammansvurit sig mot kung Amon Därefter gjorde folket i landet hans son Josia till kung efter honom.

2 Krönikeboken 34

Josia kung i Juda

34 Josia var åtta år när han blev kung, och han regerade trettioett år i Jerusalem. ² Han gjorde det som var rätt i Herrens ögon och vandrade på sin fader Davids vägar och vek inte av vare sig till höger eller till vänster.

Början av Josias reform

³ I sitt åttonde regeringsår, medan han ännu var ung, började Josia söka sin fader Davids Gud, och i det tolfte året började han rena Juda och

Jerusalem från offerhöjderna och aserorna och från de utskurna och gjutna avgudabilderna. ⁴ Baalsaltarna bröts ner inför honom, solstoderna som stod på dem högg han ner, och aserorna och de utskurna och gjutna avgudabilderna slog han sönder och krossade till stoft, som han strödde ut på de mäns gravar som hade offrat åt dem. ⁵ Och prästernas ben brände han upp på deras altaren. Så renade han Juda och Jerusalem. ⁶ I Manasse, Efraims och Simeons städer ända till Naftali genomsökte han överallt husen. ⁷ Och sedan han hade brutit ner altarna, krossat aserorna och avgudabilderna till stoft och huggit ner alla solstoder i hela Israels land återvände han till Jerusalem.

Översteprästen Hilkia finner lagboken

⁸ I sitt artonde regeringsår, medan han höll på att rena landet och templet, sände kung Josia i väg Safan, Asaljas son, och Maaseja, stadens ledare, och kanslern Joa, Joahas son, för att sätta i stånd Herrens, sin Guds, hus. ⁹ De gick till översteprästen Hilkia och lämnade de pengar som hade förts in till Guds hus och som de leviter som höll vakt vid tröskeln hade samlat in från Manasse, Efraim och hela det övriga Israel, liksom från hela Juda och Benjamin och från Jerusalems invånare. ¹⁰ De överlämnade dem till de män som tjänstgjorde som tillsyningsmän i Herrens hus. Dessa gav sedan pengarna till de arbetare som var sysselsatta vid Herrens hus med att reparera byggnaden och sätta den i stånd. ¹¹ Timmermännen och byggnadsarbetarna fick pengarna för att köpa in huggen sten samt trävirke till stockar, som skulle användas för att timra upp de hus som Juda kungar hade förstört. ¹² Männen utförde sitt arbete med plikttrohet. Tillsyningsmän över dem och arbetsledare var Jahat och Obadja, leviter av Meraris släkt, och Sakarja och Mesullam av kehatiternas släkt. Alla dessa leviter var skickliga musiker. ¹³ De hade också tillsynen över bärarna och över dem som arbetade vid de olika göromålen. Några av leviterna var också skrivare, tillsyningsmän och dörrvaktare.

¹⁴ När de tog ut pengarna som hade flutit in till Herrens hus, fann prästen Hilkia Herrens lagbok, som hade blivit given genom Mose. ¹⁵ Då sade Hilkia till skrivaren Safan: "Jag har funnit lagboken i Herrens hus." Hilkia gav boken åt Safan. ¹⁶ Safan bar boken till kungen och lämnade sin redogörelse till honom. Han sade: "Dina tjänare har gjort allt som de har fått i uppdrag att göra. ¹⁷ De har tömt ut de pengar som fanns i Herrens hus och har överlämnat dem åt tillsyningsmännen och åt arbetarna."

¹⁸ Skrivaren Safan sade också till kungen: "Prästen Hilkia har gett mig en bok." Och Safan läste ur den inför kungen.

¹⁹ När kungen hörde lagens ord, rev han sönder sina kläder. ²⁰ Och kungen befallde Hilkia och Ahikam, Safans son, och Abdon, Mikas son, och skrivaren Safan och Asaja, kungens tjänare och sade: ²¹ "Gå och fråga Herren för mig och för dem som är kvar av Israel och Juda om det som står i den bok som man nu har funnit. Ty Herrens vrede är stor, och den är utgjuten över oss, därför att våra fäder inte har hållit Herrens ord och inte har gjort allt som är föreskrivet i denna bok."

²² Och Hilkia och de som kungen hade utsett gick till profetissan Hulda, hustru till Sallum, klädkammarvaktaren, som var son till Tokehat, Hasras son. Hon bodde i Jerusalem, i Nya staden. Och de talade med henne så som de hade blivit tillsagda. ²³ Då svarade hon dem: "Så säger Herren, Israels Gud: Säg till den man som har sänt er till mig: ²⁴ Så säger Herren: Se, över denna plats och över dem som bor här skall jag låta olycka komma, alla de förbannelser som är skrivna i den bok som man har läst för Juda kung. ²⁵ De har övergivit mig och tänt offereld åt andra gudar och väckt min vrede genom alla sina händers verk, därför skall min vrede utgjas över denna plats och skall inte utsläckas. ²⁶ Men till Juda kung, som har sänt er för att fråga Herren, till honom skall ni säga: Så säger Herren, Israels Gud, om de ord du har hört: ²⁷ Eftersom ditt hjärta veknade och du ödmjukade dig inför Gud när du hörde hans ord mot denna plats och mot dem som bor här, ja, eftersom du ödmjukade dig inför mig och rev sönder dina kläder och grät inför mig, därför har jag också hört dig, säger Herren. ²⁸ Jag skall samla dig till dina fäder, och du skall samlas till dem i din grav med frid. Dina ögon skall slippa se all den olycka som jag skall låta komma över denna plats och över dem som bor här." Och de vände tillbaka till kungen med detta svar.

Josia upprättar ett förbund att lyda Herren

²⁹ Då sände kungen bud och kallade samman alla de äldste i Juda och Jerusalem. ³⁰ Och kungen gick upp i Herrens hus med alla Juda män och Jerusalems invånare, med prästerna och leviterna, ja, med allt folket från den störste till den minste. Han läste upp för dem allt som stod i förbunds-boken som man hade funnit i Herrens hus. ³¹ Och kungen trädde fram på sin plats och slöt inför Herrens ansikte det förbundet att de skulle följa Herren och hålla fast vid hans bud, hans vittnesbörd och stadgar av hela sitt hjärta och av hela sin själ och göra efter förbundets

ord, som var skrivna i denna bok. ³² Han lät alla som fanns i Jerusalem och Benjamin träda in i förbundet. Och Jerusalems invånare handlade efter Guds, sina fäders Guds, förbund. ³³ Josia avlägsnade alla avgudar i de länder som tillhörde Israel och befälde alla som fanns i Israel att tjäna Herren, sin Gud. Och så länge han levde vek de inte av från Herren, sina fäders Gud.

2 Krönikeboken 35

Josia firar påskhögtiden

35 Josia firade Herrens påsk i Jerusalem. Man slaktade påska- lammet på fjortonde dagen i första månaden. ² Han fastställde prästernas åligganden och styrkte dem till tjänstgöringen i Herrens hus. ³ Han sade till leviterna som undervisade hela Israel och som var helgade åt Herren: "Sätt den heliga arken i det hus som Salomo, Davids son, Israels kung, har byggt. Den skall inte mer vara en börda på era axlar. Tjäna nu Herren, er Gud, och hans folk Israel. ⁴ Gör er redo efter era familjer, i era avdelningar, enligt vad David, Israels kung, har föreskrivit och enligt hans son Salomos föreskrifter. ⁵ Ställ upp er i helgedomen, ordnade efter era bröders, hela folkets familjer, så att en avdelning av en levitisk familj kommer på varje grupp. ⁶ Slakta påskalammet och helga er och tillaga det för era bröder. Gör efter Herrens ord genom Mose."

⁷ Och Josia offrade småboskap för hela folket, dels lamm och dels killingar, 30 000 djur, allt till påskoffer åt dem som var närvarande, samt nötboskap, 3 000 djur. Detta togs från kungens privata egendom.

⁸ Hans furstar gav också av fri vilja offergåvor åt folket och åt prästerna och leviterna. Hilkia, Sakarja och Jehiel, furstarna i Guds hus, gav åt prästerna 2 600 lamm och killingar samt nötboskap, 300 djur, till påskoffer. ⁹ Och Konanja med Semaja och Netanel, hans bröder, samt Hasabja, Jegiel och Josabad, de främsta bland leviterna, gav som offergåva åt leviterna 5 000 lamm och killingar till påskoffer, samt dessutom nötboskap, 500 djur.

¹⁰ På detta sätt blev det ordnat för gudstjänsten.

Prästerna och leviterna inställde sig till tjänstgöring på sina platser och efter sina avdelningar, som kungen hade befallt. ¹¹ De slaktade

påskalammet, och prästerna stänkte med blodet som räcktes åt dem, medan leviterna flådde lammen. ¹² Och de avskilde brännoffersstyckena och delade ut dem åt folket efter deras familjer, för att de skulle offra dem åt Herren, så som det var föreskrivet i Mose bok. På samma sätt gjorde de också med nötboskapen. ¹³ Och de stekte påskalammet på eld på föreskrivet sätt. Men köttet från gemenskapsoffret kokade de i grytor, pannor och kittlar och skyndade sig att dela ut det till allt folket. ¹⁴ Sedan lagade de till åt sig själva och åt prästerna, ty prästerna, Arons söner, var upptagna ända till natten med att offra brännoffret och fettstyckena. Därför måste leviterna laga till både åt sig själva och åt prästerna, Arons söner. ¹⁵ Sångarna, Asafs ättlingar, stod på sin plats, som David, Asaf, Heman och kungens siare Jedutun hade befallt, och dörrvaktarna stod var och en vid sin port. De behövde inte gå ifrån sin tjänstgöring, ty deras bröder, leviterna, lagade till åt dem.

¹⁶ Så blev den dagen allt ordnat för Herrens tjänst, så att man firade påskhögtid och offrade brännoffer på Herrens altare, så som kung Josia hade befallt. ¹⁷ De av Israels barn som var närvarande höll nu påskhögtid och det osyrade brödets högtid i sju dagar. ¹⁸ En påskhögtid som denna hade inte firats i Israel sedan profeten Samuels tid. Ingen av Israels kungar hade hållit en sådan påskhögtid som nu firades av Josia med prästerna och leviterna, hela Juda och dem av Israel som var närvarande samt Jerusalems invånare. ¹⁹ I Josias artonde regeringsår hölls denna påskhögtid.

Josia dör vid Megiddo

²⁰ Efter allt detta, sedan Josia hade satt templet i gott stånd, drog Neko, kungen i Egypten, upp för att strida vid Karkemis som ligger vid Eufrat, och Josia drog ut mot honom. ²¹ Då skickade Neko bud till honom och sade: "Vad har jag med dig att göra, du Juda kung? Det är inte mot dig jag nu kommer, utan mot den fiende jag ligger i krig med, och Gud har befallt mig att skynda. Sluta upp med att stå emot Gud, som är med mig, och tag dig i akt så att han inte förgör dig." ²² Men i stället för att vända om och lämna honom i fred förklädde Josia sig och gick ut för att strida mot honom utan att höra på Nekos ord, som kom från Guds mun, och man drabbade samman i Megiddopasset. ²³ Bågskyttarnas skott träffade kung Josia, och kungen sade till sina män: "Bär bort mig! Jag är svårt sårad." ²⁴ Då bar hans män bort honom från vagnen och satte honom i hans andra vagn och förde honom till Jerusalem. Och han dog och blev begravd där hans fäder var begravda. Hela Juda och Jerusalem sörjde

Josia. ²⁵ Och Jeremia sjöng en klagosång över Josia. Alla sångare och sångerskor talade om Josia i sina klagosånger och gör det än i dag. Dessa sånger blev allmänt sjungna i Israel, och de finns upptecknade bland "Klagosångerna".

²⁶ Vad som mer finns att säga om Josia och om de fromma gärningar han gjorde enligt det som var skrivet i Herrens lag, ²⁷ och om annat som han företog sig under sin första tid såväl som under sin sista, det är skrivet i boken om Israels och Juda kungar.

2 Krönikeboken 36

Joahas kung i Juda

36 Folket i landet tog Joahas, Josias son, och gjorde honom till kung i Jerusalem efter hans far. ² Han var tjugotre år när han blev kung, och han regerade tre månader i Jerusalem. ³ Kungen i Egypten avsatte honom i Jerusalem och tvingade landet betala en skatt på etthundra talenter silver och en talent guld. ⁴ Och kungen i Egypten gjorde hans bror Eljakim till kung över Juda och Jerusalem och ändrade hans namn till Jojakim. Men Neko tog med sig hans bror Joahas och förde honom till Egypten.

Jojakim kung i Juda

⁵ Jojakim var tjugofem år när han blev kung, och han regerade elva år i Jerusalem. Han gjorde det som var ont i Herrens, sin Guds, ögon. ⁶ Och Nebukadnessar, kungen i Babel, drog upp mot honom och fängslade honom med kopparbojor och förde honom bort till Babel. ⁷ En del av kärlen i Herrens hus förde Nebukadnessar också till Babel, och han satte in dem i sitt palats i Babel.

⁸ Vad som mer finns att säga om Jojakim och om de avskyvärda ting han gjorde och vad som i övrigt blev funnet hos honom, det är skrivet i boken om Israels och Juda kungar. Hans son Jojakin blev kung efter honom.

Jojakin kung i Juda

⁹ Jojakin var åtta^(a) år när han blev kung, och han regerade tre månader och tio dagar i Jerusalem. Han gjorde det som var ont i Herrens ögon. ¹⁰ I början av följande år lät kung Nebukadnessar hämta honom och förde honom till Babel tillsammans med de dyrbara kärlen i Herrens hus. Och han gjorde hans bror Sidkia till kung över Juda och Jerusalem.

Sidkia siste kungen över Juda

¹¹ Sidkia var tjugooett år när han blev kung, och han regerade elva år i Jerusalem. ¹² Han gjorde det som var ont i Herrens, sin Guds, ögon. Han ödmjukade sig inte under profeten Jeremia, som talade Herrens ord.

¹³ Och han gjorde uppror mot kung Nebukadnessar, som hade tagit en ed av honom vid Gud. Han var hårdnackad och förhärdade sitt hjärta, så att han inte omvände sig till Herren, Israels Gud.

Jerusalems fall

¹⁴ Också alla de ledande prästerna och folket gick allt längre i sin trolöshet mot Gud. De bedrev hednafolkens alla styggelser och orenade Herrens hus, det som han hade helgat i Jerusalem. ¹⁵ Herren, deras faders Gud, skickade sina budskap till dem gång på gång genom sina sändebud, ty han hade medlidande med sitt folk och sin boning. ¹⁶ Men de gjorde narr av Guds sändebud, de föraktade hans ord och hånade hans profeter, till dess att Herrens vrede över hans folk växte så att det inte mer fanns någon bot. ¹⁷ Då sände han emot dem kaldeernas kung, som dödade deras unga män med svärd i deras helgedom och inte skonade vare sig unga män eller unga kvinnor, inte heller gamla och gråhårsmän. Allt gavs i hans hand. ¹⁸ Och alla kärl i Guds hus, både stora och små, och skatterna i Herrens hus, liksom de skatter som tillhörde kungen och hans förnämsta män, allt förde han till Babel. ¹⁹ De satte eld på Guds hus och bröt ner Jerusalems mur. Alla stadens palats brände de upp i eld och förstörde alla dyrbara föremål. ²⁰ Dem som hade undkommit svärdet förde han bort i fångenskap till Babel, och de blev slavar åt honom och hans söner till dess att perserna kom till makten. ²¹ Herrens ord genom Jeremias mun skulle uppfyllas, nämligen att landet skulle få gottgörelse för sina sabbater – så länge det låg öde hade det sabbat – till dess att sjuttio år hade gått.

²² För att Herrens ord genom Jeremia skulle uppfyllas hände sig i den persiske kungen Koresh första regeringsår att Herren påverkade

perserkungen Koresh sinne så att han över hela sitt rike lät utropa följande som också skriftligt kungjordes:

²³ "Så säger Koresh, kungen i Persien: Herren, himmelens Gud, har givit mig alla riken på jorden, och han har befallt mig att bygga ett hus åt honom i Jerusalem i Juda. Den bland er som tillhör hans folk må bege sig dit upp, och hans Gud ska vara med honom."

Matteus 16

Petrus bekännelse

¹³ Då Jesus kom till trakten av Caesarea Filippi, frågade han sina lärjungar: "Vem säger folket att Människosonen är?" ¹⁴ De svarade: "Somliga säger Johannes Döparen, andra Elia och andra Jeremia eller någon av profeterna." ¹⁵ Han sade till dem: "Och ni, vem säger ni att jag är?" ¹⁶ Simon Petrus svarade: "Du är Messias, den levande Gudens Son." ¹⁷ Jesus sade till honom: "Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen. ¹⁸ Jag säger dig: Du är Petrus,^(a) och på denna klippa^(b) skall jag bygga min församling, och helvetets^(c) portar skall inte få makt över den. ¹⁹ Jag skall ge dig himmelrikets nycklar.^(d) Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen." ²⁰ Sedan förbjöd han lärjungarna att tala om för någon att han var Messias.

Jesus talar om sitt lidande

²¹ Från den tiden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och att han måste dödas och på tredje dagen uppväckas. ²² Då tog Petrus honom åt sidan och började motsäga honom: "Gud är nådig mot dig,^(e) Herre. Detta skall aldrig hända dig." ²³ Men Jesus vände sig om och sade till Petrus: "Gå bort ifrån mig, Satan! Du vill få mig på fall. Vad du tänker är inte Guds tankar utan människotankar."

18 maj

St. Teresa av Avila: "Var stolt och nöjd med att du hjälper Gud bära korset. Bry dig inte om bekvämlighet. Det är bara affärsmän som ska ha lön för varje dag. Tjäna Honom utan någon betalning."

Esra 1

Koresh befaller judarna att återvända

1 Detta hände i den persiske kungen Koresh första regeringsår.^(a) För att Herrens ord genom Jeremia skulle uppfyllas, påverkade Herren den persiske kungen Koresh sinne, så att han över hela sitt rike lät utropa följande som också skriftligt kungjordes:

² "Så säger Koresh, kungen i Persien: Herren, himmelens Gud, har givit mig alla riken på jorden, och han har befallt mig att bygga ett hus åt honom i Jerusalem i Juda. ³ Den bland er som tillhör hans folk må bege sig upp till Jerusalem i Juda för att bygga upp Herrens, Israels Guds, hus, och hans Gud skall vara med honom. Han är den Gud som bor i Jerusalem. ⁴ Alla som finns kvar skall få hjälp av folket på den ort där de bor som främlingar. De skall få silver och guld, gods och boskap, förutom vad som frivilligt ges till Guds hus i Jerusalem."

⁵ Huvudmännen för Juda och Benjamins familjer, prästerna och leviterna, alla de vilkas sinne Gud hade påverkat, gjorde sig beredda att ge sig i väg för att bygga upp Herrens hus i Jerusalem. ⁶ Och alla som bodde i

deras närhet hjälpte dem med silverkärl, guld, gods och boskap och med dyrbara gåvor, förutom alla frivilliga gåvor.

⁷ Kung Koresh lät hämta fram de föremål som hade tillhört Herrens hus men som Nebukadnessar hade fört bort från Jerusalem och låtit sätta in i sin guds hus. ⁸ Koresh, kungen i Persien, överlämnade dem åt skattmästaren Mitredat, som räknade upp dem åt Sesbassar, fursten i Juda. ⁹ Detta var antalet av dem: 30 kärl av guld, 1 000 av silver, 29 andra offerkärl, ¹⁰ 30 bägare av guld, 410 silverbägare av enklare slag och 1 000 andra kärl. ¹¹ Antalet guldkärl och silverkärl var tillsammans 5 400. Allt detta förde Sesbassar med sig, när de som hade varit tillfångatagna begav sig från Babel till Jerusalem.

Esra 2

De som återvände från Babylonien

² Dessa var de män från provinsen Judeen som drog upp från den landsflykt och fångenskap i Babel dit de hade blivit bortförda av Nebukadnessar, kungen i Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem och Juda, var och en till sin stad. ² De följde med Serubbabel, Jesua, Nehemja, Seraja, Reelaja, Mordokaj, Bilsan, Mispar, Bigvaj, Rehum och Baana.

Detta var antalet män av Israels folk:

³ Pareos barn: 2 172,

⁴ Sefatjas barn: 372,

⁵ Aras barn: 775,

⁶ Pahat-Moabs barn, av Jesuas och Joabs barn: 2 812,

⁷ Elams barn: 1 254,

⁸ Sattus barn: 945,

⁹ Sackajs barn: 760,

¹⁰ Banis barn: 642,

¹¹ Bebais barn: 623,

- ¹² Asgads barn: 1 222,
- ¹³ Adonikams barn: 666,
- ¹⁴ Bigvajs barn: 2 056,
- ¹⁵ Adins barn: 454,
- ¹⁶ Aters barn av Hiskia: 98,
- ¹⁷ Besajs barn: 323,
- ¹⁸ Joras barn: 112,
- ¹⁹ Hasums barn: 223,
- ²⁰ Gibbaras barn: 95,
- ²¹ Betlehems barn: 123,
- ²² männen från Netofa: 56,
- ²³ männen från Anatot: 128,
- ²⁴ Asmavets barn: 42,
- ²⁵ Kirjat-Arims, Kefiras och Beerots barn: 743,
- ²⁶ Ramas och Gebas barn: 621,
- ²⁷ männen från Mikmash: 122,
- ²⁸ männen från Betel och Ai: 223,
- ²⁹ Nebos barn: 52,
- ³⁰ Magbis barn: 156,
- ³¹ den andre Elams barn: 1 254,
- ³² Harims barn: 320,
- ³³ Lods, Hadids och Onos barn: 725,
- ³⁴ Jerikos barn: 345,
- ³⁵ Senaas barn: 3 630.

- ³⁶ Av prästerna: Jedajas barn av Jesuas hus: 973,
- ³⁷ Immers barn: 1 052,
- ³⁸ Pashurs barn: 1 247,
- ³⁹ Harims barn: 1 017.
- ⁴⁰ Av leviterna: Jesuas och Kadmiels barn, av Hodajas barn: 74,
- ⁴¹ av sångarna: Asafs barn: 128,
- ⁴² av dörrvaktarnas barn: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Ackubs barn, Hatitas barn och Sobajs barn: tillsammans 139.
- ⁴³ Av tempeltjänarna: Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots barn,
- ⁴⁴ Keros barn, Siahas barn, Padons barn,
- ⁴⁵ Lebanas barn, Hagabas barn, Ackubs barn,
- ⁴⁶ Hagabs barn, Samlajs barn, Hanans barn,
- ⁴⁷ Giddels barn, Gahars barn, Reajas barn,
- ⁴⁸ Resins barn, Nekodas barn, Gassams barn,
- ⁴⁹ Uzzas barn, Paseas barn, Besajs barn,
- ⁵⁰ Asnas barn, Meunims barn, Nefisims barn,
- ⁵¹ Bakbuks barn, Hakufas barn, Harhurs barn,
- ⁵² Basluts barn, Mehidas barn, Harsas barn,
- ⁵³ Barkos barn, Siseras barn, Temas barn,
- ⁵⁴ Nesias barn, Hatifas barn.
- ⁵⁵ Av Salomos tjänares barn: Sotajs barn, Hassoferets barn, Perudas barn,
- ⁵⁶ Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn,
- ⁵⁷ Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-Hassebajims barn, Amis barn.
- ⁵⁸ Tempeltjänarna och Salomos tjänares barn utgjorde tillsammans 392.

⁵⁹ Dessa var de som begav sig hem från Tel-Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addam och Immer, men som inte kunde uppge sina familjer och sin släkt eller om de tillhörde Israel: ⁶⁰ Delajas barn, Tobias barn, Nekodas barn, 652.

⁶¹ Av prästernas barn: Habajas barn, Hackos barn, Barzillajs barn, en man som hade tagit en av gileaditen Barzillajs döttrar till hustru och blivit uppkallad efter dem. ⁶² Dessa sökte efter sina släktregister men kunde inte finna dem. Därför betraktades de som orena och utestängdes från prästämbetet. ⁶³ Ståthållaren sade till dem att de inte skulle få äta av det högheliga, förrän en präst trädde fram med urim och tummim.

⁶⁴ Hela församlingen utgjorde tillsammans 42 360 ⁶⁵ förutom tjänare och tjänarinnor som uppgick till 7 337. Till dem hörde 200 sångare och sångerskor. ⁶⁶ De hade 736 hästar, 245 mulåsnor, ⁶⁷ 435 kameler och 6 720 åsnor.

⁶⁸ När de kom till Herrens hus i Jerusalem, gav somliga av huvudmännen för familjerna frivilliga gåvor till Guds hus, för att det åter skulle byggas upp på sin plats. ⁶⁹ De gav efter vad var och en förmådde: till arbetskassan 61 000 dariker i guld och 5 000 minor i silver och dessutom 100 prästskrudar.

⁷⁰ Prästerna, leviterna, en del av folket, sångarna, dörrvaktarna och tempeltjänarna bosatte sig i sina städer, hela Israel i sina städer.

Esra 3

Offrandet börjar på nytt

3 När sjunde månaden¹ kom och Israels barn bodde i sina städer, samlades folket som en man i Jerusalem.

² Jesua, Josadaks son, och hans bröder, prästerna, och Serubbabel, Sealtiels son, och hans bröder, började bygga Israels Guds altare för att offra brännoffer där, så som det var föreskrivet i gudsmannen Moses lag. ³ De uppförde altaret på dess plats, eftersom de var rädda för folken som bodde där i landet. På altaret offrade de brännoffer åt Herren, morgonens och aftonens brännoffer. ⁴ De firade lövhyddohögtiden, som det var föreskrivet och offrade brännoffer varje dag till ett bestämt antal.

⁵ Sedan offrade de det dagliga brännoffret och de offer som hörde till

nymånaderna och till alla Herrens övriga helgade högtider, och alla de offer som de frivilligt bar fram åt Herren. ⁶ Den första dagen i sjunde månaden började de offra brännoffer åt Herren, innan grunden till Herrens tempel ännu var lagd.

Grunden till templet läggs

⁷ De gav pengar åt stenhuggare och snickare och även matvaror, dryckesvaror och olja till sidonierna och tyrierna, för att dessa sjövägen skulle föra cederträ från Libanon till Jafo i enlighet med det tillstånd som den persiske kungen Koresh hade givit dem. ⁸ I det andra årets andra månad, [b](#) sedan de hade kommit till Guds hus i Jerusalem, sattes arbetet igång av Serubbabel, Sealtiels son, och av Jesua, Josadaks son, och deras övriga bröder, prästerna och leviterna, och av alla dem som hade kommit till Jerusalem från fångenskapen. Det började med att de anställde de leviter som var tjugo år gamla eller mer till att leda arbetet på Herrens hus. ⁹ Jesua med sina söner och bröder och Kadmiel med sina söner, Juda söner, så även Henadads söner med sina söner och bröder, leviterna, åtog sig som en man att ha uppsikt över dem som arbetade på Guds hus.

¹⁰ När byggnadsarbetarna lade grunden till Herrens tempel, intog prästerna sina platser i ämbetsskrud och med trumpeter. Tillsammans med leviterna, Asafs söner, prisade de Herren med cymbaler efter den anvisning Israels kung David hade givit. ¹¹ De sjöng lov och pris till Herren:

"Han är god, hans nåd mot Israel varar i evighet."

Hela folket jublade högt och prisade Herren för att grunden till Herrens hus var lagd. ¹² Men många av prästerna och leviterna och huvudmännen för familjerna, de gamla som hade sett det förra huset, grät högt när de såg grunden läggas till detta hus. Många andra jublade och var så glada att de ropade med hög röst. ¹³ Man kunde inte skilja mellan det högljudda, glada jubelropet och folkets högljudda gråt, ty folket ropade så högt att ljudet hördes vida omkring.

Matteus 16

Jesus talar om sitt lidande

²¹ Från den tiden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och att han måste dödas och på tredje dagen uppväckas. ²² Då tog Petrus honom åt sidan och började motsäga honom: "Gud är nådig mot dig, [Herre](#). Detta skall aldrig hända dig." ²³ Men Jesus vände sig om och sade till Petrus: "Gå bort ifrån mig, Satan! Du vill få mig på fall. Vad du tänker är inte Guds tankar utan människotankar."

I Jesu efterföljd

²⁴ Jesus sade till sina lärjungar: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig. ²⁵ Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det. ²⁶ Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men tar skada till sin själ? Eller vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ? ²⁷ Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han löna var och en efter hans gärningar.

Jesu härlighet uppenbaras

²⁸ Amen säger jag er: Några av dem som står här skall inte smaka döden, förrän de får se Människosonen komma i sitt rike."

19 maj

St. Juan de la Cruz: "Den som inte söker Kristi kors söker inte heller härligheten i Kristus."

Esra 4

Arbetet med templet stoppas

4 När motståndarna till Juda och Benjamin fick höra att de som hade kommit tillbaka från fångenskapen höll på att bygga ett tempel åt Herren, Israels Gud, ² gick de till Serubbabel och till huvudmännen för familjerna och sade till dem: "Låt oss bygga tillsammans med er, för vi söker er Gud liksom ni, och vi har offrat åt honom ända sedan den assyriske kungen Esarhaddon lät föra oss hit." ³ Men Serubbabel och Jesua och de övriga huvudmännen för Israels familjer sade till dem: "Ni får inte tillsammans med oss bygga ett hus åt vår Gud. Vi skall själva bygga huset åt Herren, Israels Gud, så som den persiske kungen Koresh har befallt oss."

⁴ Men folket i landet gjorde judarna modfällda så att de avskräcktes från att bygga vidare. ⁵ De lejde män som motarbetade dem och gjorde deras planer om intet, så länge Koresh, kungen i Persien levde och sedan ända till dess att Darejaves, ^a kungen i Persien, började regera.

Exempel på senare motstånd

⁶ När Ahasveros ^b regerade skrev man i början av hans regeringstid ett brev som anklagade dem som bodde i Juda och Jerusalem.

⁷ Och på Artasastas ^c tid skrev Bislam, Mitredat och Tabeel och hans andra ämbetsbröder till Artasasta, kungen i Persien. Brevet var skrivet på arameiska och med arameiska bokstäver.

⁸ Likaså skrev rådsherren Rehum och skrivaren Simsaj ett brev om Jerusalem till kung Artasasta med följande innehåll:

⁹ "Från rådsherren Rehum och skrivaren Simsaj och de andra, deras medbröder från Dina och Afarsatka, Tarpela, Afaras, Erech, Babel, Susan, Deha, Elam ¹⁰ och de andra folk som den store och mäktige Asenappar^(d) hade fört bort och låtit bosätta sig i staden Samaria och på annat håll i landet, på andra sidan floden och så vidare ¹¹ – detta är en avskrift av det brev som de sände till honom – till kung Artasasta: "Från dina tjänare, männen på andra sidan floden och så vidare.

¹² Må det komma till konungens kännedom att de judar som gav sig i väg från dig har kommit hit till oss i Jerusalem. De håller nu på att bygga upp den upproriska och onda staden, de sätter murarna i stånd och förbättrar grundvalarna. ¹³ Konungen bör nu veta att om denna stad byggs upp och murarna sätts i stånd, kommer de varken att betala skatt eller tull eller vägpenningar, och det kommer att skada kungarnas inkomster. ¹⁴ Eftersom vi äter palatsets salt^(e) och det inte är rätt att vi ser hur konungen kan lida skada, sänder vi nu denna skrivelse och låter konungen veta detta, ¹⁵ så att man kan forska i dina fäders krönikor. Du skall då i dessa krönikor finna att denna stad har varit en upprorisk stad, till skada för kungar och länder. Sedan gammalt har man där anstiftat oroligheter, och därför har också denna stad blivit förstörd. ¹⁶ Vi låter nu konungen veta att om denna stad byggs upp igen och dess murar sätts i stånd, kommer konungen till följd av det inte mer att ha någon besittning i landet på andra sidan floden."

¹⁷ Kungen sände detta svar:

"Till rådsherren Rehum och skrivaren Simsaj och de andra, deras medbröder, som bor i Samaria och i det övriga landet på andra sidan floden.

Frid och så vidare. ¹⁸ Den skrivelse som ni har sänt till oss har noggrant blivit uppläst för mig. ¹⁹ Sedan jag hade befallt att man skulle göra efterforskningar, fann man att denna stad ända sedan gammalt har brukat sätta sig upp mot kungar och att uppror och oroligheter har anstiftats där. ²⁰ I Jerusalem har också funnits mäktiga kungar, som härskat över allt land som ligger på andra sidan floden. Skatt, tull och vägpenningar har givits till dem. ²¹ Utfärda därför en befallning att man hindrar dessa män att bygga upp denna stad, till dess jag befäller det. ²² Se till att ni inte är försumliga i denna sak, så att skadan inte växer, till men för konungarna."

²³ Så snart det som stod i kung Artasastas skrivelse hade blivit läst för Rehum och skrivaren Simsaj och deras medbröder, gick de till judarna i Jerusalem och hindrade dem med våld och makt.

²⁴ ^(f) Så upphörde nu arbetet på Guds hus i Jerusalem. Det blev förhindrat ända till den persiske kungen Darejaves andra regeringsår.^(g)

Esra 5

Arbetet på templet börjar på nytt

5 Och profeten Haggai och Sakarja,^(a) Iddos son, profeterade för judarna i Juda och Jerusalem i Israels Guds namn, som de var uppkallade efter.

² Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, började då bygga på Guds hus i Jerusalem. Guds profeter var med dem och hjälpte dem.

³ Vid samma tid kom Tattenaj, som var ståthållare i landet på andra sidan floden, och Setar-Bosenaj och deras medbröder till dem och sade så till dem: "Vem har befallt er att bygga detta hus och att sätta denna mur i stånd?" ⁴ Då berättade vi för dem vad de män hette som uppförde byggnaden. ⁵ Guds öga vakade över judarnas äldste, så att man inte kunde lägga något hinder i vägen för dem, innan saken hade kommit inför Darejaves och de hade fått brev tillbaka från honom om detta.

⁶ Detta är vad som stod skrivet i det brev som Tattenaj, ståthållaren i landet på andra sidan floden, och Setar-Bosenaj och hans medbröder, afarsekiterna, som bodde på andra sidan floden, sände till kung Darejaves. ⁷ De sände nämligen en redogörelse till honom, och i den stod det:

"Må frid i allt vara med konung Darejaves.

⁸ Må det komma till konungens kännedom att vi kom till provinsen Judeen, till den store Gudens hus. Detta håller man nu på att bygga upp med stora stenar, och i väggarna lägger man in trävirke. Arbetet bedrivs med omsorg och går snabbt framåt under deras ledning. ⁹ Då frågade vi de äldste där: Vem har befallt er att bygga detta hus och att återställa denna mur? ¹⁰ Vi frågade dem också vad de hette för att vi skulle kunna

underrätta dig om det och för att kunna skriva upp namnen på de män som stod i spetsen för dem.

¹¹ Detta var det svar som de gav oss:

Vi är tjänare till himlens och jordens Gud, och vi bygger på nytt upp det hus som för många år sedan stod här och som en stor kung i Israel hade byggt och gjort färdigt. ¹² Men eftersom våra fäder gjorde himmelens Gud vred, gav han dem i kaldeen Nebukadnessars, den babyloniske kungens, hand. Han förstörde detta hus och förde bort folket till Babel.

¹³ Men i sitt första regeringsår gav den babyloniske kungen Koresh befallning om att man skulle bygga upp detta Guds hus. ¹⁴ Dessutom lät kung Koresh från templet i Babel hämta de kärl av guld och silver som hade tillhört Guds hus men som Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem och fört till templet i Babel. Kung Koresh gav dem åt en man vid namn Sesbassar, som han hade tillsatt som ståthållare. ¹⁵ Till honom sade han: Tag dessa kärl och far i väg och bär in dem i templet i Jerusalem och låt Guds hus bli uppbyggt på sin plats. ¹⁶ Så kom denne Sesbassar hit och lade grunden till Guds hus i Jerusalem. Från den tiden och ända till nu har man byggt på det, och det är ännu inte färdigt.

¹⁷ Om konungen finner för gott, må man göra efterforskningar i konungens skattkammare i Babel för att ta reda på om kung Koresh har givit befallning att bygga detta Guds hus i Jerusalem. Därefter må konungen meddela oss sin vilja om det."

Esra 6

Darejaves befallning

6 Då gav kung Darejaves befallning att man skulle göra efterforskningar i arkiven i skattkammaren i Babel. ² I Ametas borg i provinsen Medien fann man en bokrulle där följande stod skrivet:

³ "I sitt första regeringsår gav kung Koresh denna befallning om Guds hus i Jerusalem: Huset skall byggas upp och vara en plats där man bär fram offer. Grunden skall läggas fast. Det skall byggas sextio alnar högt och sextio alnar brett ⁴ med tre varv stora stenar och med ett varv nytt trävirke. Vad som fordras för omkostnaderna skall betalas ut från

kungens hus. ⁵ De kärl av guld och silver i Guds hus som Nebukadnessar tog ur templet i Jerusalem och förde till Babel, skall man också lämna tillbaka, så att de på nytt kommer till sin plats i templet i Jerusalem, och man skall sätta in dem i Guds hus."

⁶ "Nu skall du Tattena, som är ståthållare i landet på andra sidan floden, och du Setar-Bosenaj och era medbröder afarsekiterna på andra sidan floden, hålla er borta därifrån. ⁷ Lämna arbetet på detta Guds hus i fred. Judarnas ståthållare och äldste skall bygga detta Guds hus på dess plats. ⁸ Härmed ger jag befallning om hur ni skall gå till väga med judarnas äldste, när de bygger på detta Guds hus. Av de pengar som konungen får i skatt från landet på andra sidan floden skall det som fordras för omkostnaderna fullt ut betalas till dessa män, så att arbetet inte avbryts. ⁹ Vad de behöver, ungtjurar, baggar och lamm till brännoffer åt himlens Gud, liksom vete, salt, vin och olja, skall efter uppgift av prästerna i Jerusalem utan försummelse lämnas ut till dem dag för dag. ¹⁰ Så skall de kunna bära fram offer till en ljuvlig doft åt himmelens Gud och be för konungens och hans söners liv.

¹¹ Härmed befaller jag att om någon överträder denna förordning, så skall en bjälke brytas loss ur hans hus, och på den skall man hänga upp honom. Hans hus skall förvandlas till en sophög, därför att han har gjort så. ¹² Må den Gud som har låtit sitt namn bo där, slå ner alla kungar och folk som räcker ut sin hand för att överträda denna förordning och för att förstöra detta Guds hus i Jerusalem.

Jag, Darejaves, ger denna befallning. Se till att den blir noggrant utförd!"

Templet invigs

¹³ Eftersom kung Darejaves hade sänt ut en sådan befallning, blev den noggrant utförd av Tattenaj, ståthållaren i landet på andra sidan floden, och av Setar-Bosenaj liksom av deras medbröder. ¹⁴ Judarnas äldste byggde vidare och gjorde stora framsteg i arbetet genom profeterna Haggais och Sakarjas, Iddos sons, profetiska tal. Man byggde och avslutade det så som Israels Gud hade befallt och som Koresh och Darejaves och Artasasta,^[a] den persiske kungen, hade befallt.

¹⁵ Huset blev färdigt till den tredje dagen i månaden Adar i kung Darejaves sjätte regeringsår.^[b] ¹⁶ Israels barn, prästerna och leviterna och de övriga som hade kommit tillbaka från fångenskapen, firade med glädje invigningen av detta hus. ¹⁷ Till invigningen av Guds hus offrade

man 100 tjurar, 200 baggar och 400 lamm, och som syndoffer för hela Israel, 12 bockar, som var lika med antalet av Israels stammar. ¹⁸ Man anställde prästerna efter deras skiften och leviterna efter deras avdelningar för att de skulle förrätta Guds tjänst i Jerusalem, så som det var föreskrivet i Moses bok.

Påskhögtiden

¹⁹ De som hade kommit tillbaka från fångenskapen firade påskhögtid på fjortonde dagen i första månaden. ²⁰ Prästerna och leviterna hade då alla renat sig, så att de var rena. De slaktade påskalammet för alla dem som hade kommit tillbaka från fångenskapen och för sina bröder prästerna, liksom för sig själva. ²¹ De israeliter som hade kommit tillbaka från fångenskapen åt av det liksom alla de som hade avskilt sig från hednafolkens orenhet för att söka Herren, Israels Gud. ²² De firade det osyrade brödets högtid med glädje i sju dagar, ty Herren hade gjort dem glada och vänt den assyriske kungens hjärta till dem, så att han understödde dem i arbetet på Guds, Israels Guds, hus.

Matteus 17

17 Sex dagar därefter^(a) tog Jesus med sig Petrus och Jakob och hans bror Johannes och förde dem upp på ett högt berg för att vara ensam med dem. ² Och han förvandlades inför dem: hans ansikte lyste som solen, och hans kläder blev vita som ljuset. ³ Och se, Mose och Elia visade sig för dem, och de samtalade med honom. ⁴ Petrus sade till Jesus: "Herre, det är gott för oss att vara här. Om du vill, skall jag göra tre hyddor, en åt dig, en åt Mose och en åt Elia." ⁵ Medan han ännu talade, se, då sänkte sig ett lysande moln ner över dem. Och en röst ur molnet sade: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje. Lyssna till honom!"^(b) ⁶ När lärjungarna hörde det, föll de ner på sina ansikten och greps av stor fruktan. ⁷ Men Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: "Stig upp och var inte förskräckta!" ⁸ Och när de såg upp, såg de ingen utom Jesus.

⁹ På väg ner från berget befallde Jesus dem: "Tala inte om för någon vad ni har sett, förrän Människosonen har uppstått från de döda."

¹⁰ Lärjungarna frågade honom: "Varför säger då de skriftlärdade att Elia

först måste komma?"^[c] ¹¹ Han svarade: "Elia skall komma och återupprätta allt. ¹² Men jag säger er: Elia har redan kommit, och de kände inte igen honom utan gjorde med honom alldeles som de ville. På samma sätt skall också Människosonen få lida genom dem." ¹³ Då förstod lärjungarna att han hade talat till dem om Johannes Döparen.

20 maj

St. Ambrosius av Milano: "Tro är strid. Om inte strider pågår beror det på att ingen vill något."

Esra 7

Esra kommer till Jerusalem

7 Efter någon tid, under den persiske kungen Artasastas regering, begav sig Esra hem från Babel. Esra var son till Seraja, son till Asarja, son till Hilkia, ² son till Sallum, son till Sadok, son till Ahitub, ³ son till Amarja, son till Asarja, son till Merajot, ⁴ son till Seraja, son till Uzzi, son till Bucki, ⁵ son till Abisua, son till Pinehas, son till Eleasar, son till Aron, översteprästen. ⁶ Denne Esra var skriftlärd och mycket kunnig i Mose lag, den lag som Herren, Israels Gud, hade givit. Kungen gav honom allt han begärde, eftersom Herrens, hans Guds, hand var över honom. ⁷ Också en del av Israels barn och av prästerna, leviterna, sångarna, dörrvaktarna och tempeltjänarna begav sig upp till Jerusalem i Artasastas sjunde regeringsår.^[a]

⁸ Esra kom till Jerusalem i femte månaden i kungens sjunde regeringsår.

⁹ Den första dagen i första månaden blev det nämligen bestämt att man

skulle lämna Babel, och på första dagen i femte månaden kom han till Jerusalem, eftersom Guds goda hand var över honom ¹⁰ Ty Esra hade vänt sitt hjärta till att studera Herrens lag och leva efter den och att lära ut lag och rätt i Israel.

Kung Artasastas skrivelse

¹¹ Så stod det i den skrivelse som kung Artasasta gav prästen Esra, den skriftlärd, han som var kunnig i det som Herren hade befallt och stadgat för Israel:

¹² "Artasasta, konungarnas konung, till prästen Esra, han som är lärare i himmelens Guds lag, och så vidare.

¹³ Jag befäller att var och en av Israels folk och av dess präster och leviter som bor i mitt rike och som vill fara till Jerusalem, skall resa med dig.

¹⁴ Konungen och hans sju rådgivare sänder i väg dig för att undersöka om förhållandena i Juda och Jerusalem är efter din Guds lag, som är i din hand. ¹⁵ Du skall föra dit silver och guld som konungen och hans rådgivare frivilligt har givit till Israels Gud, han som bor i Jerusalem.

¹⁶ Likaså skall du ta med dig allt det silver och guld som du kan få i hela Babel tillsammans med de frivilliga gåvor som folket och prästerna ger till sin Guds hus i Jerusalem.

¹⁷ För dessa pengar skall du samvetsgrant köpa tjurar, baggar, lamm och sådant som behövs till de matoffer och drickoffer som hör till. Detta skall du offra på altaret i er Guds hus i Jerusalem. ¹⁸ Gör vad du och dina bröder finner lämpligt att göra, enligt er Guds vilja, med det silver och guld som blir över. ¹⁹ Alla de kärl du får till tempeltjänsten i din Guds hus skall du lämna inför Jerusalems Gud. ²⁰ Vad du måste betala för det som ytterligare behövs till din Guds hus, skall du utbetala ur konungens skattkammare.

²¹ Jag, kung Artasasta, befäller alla skattmästare i landet på andra sidan floden att allt vad prästen Esra, som är lärare i himmelens Guds lag, begär av er, det skall noggrant göras och ges, ²² upp till 100 talenter silver, 100 korer vete, 100 bat vin och 100 bat olja och därtill salt så mycket som behövs. ²³ Allt vad himmelens Gud befäller skall noggrant göras och ges till himmelens Guds hus, för att inte vrede skall komma över konungens och hans söners rike. ²⁴ Vi kungör för er att ingen skall ha makt att lägga skatt, tull eller vägpenningar på någon präst eller levit,

sångare, dörrvaktare, tempeltjänare eller annan tjänare i detta Guds hus.

²⁵ Och du, Esra, skall efter den vishet du fått av Gud, utse domare och lagkloka som skall skipa rätt bland allt folket i landet på andra sidan floden, alla dem som känner din Guds lagar. Om någon inte känner dessa, skall ni lära honom dem. ²⁶ Den som inte följer din Guds lag och konungens lag, skall omgående dömas, antingen till döden eller till förvisning eller till indragning av egendom eller till fängelse."

Esra lovar Gud

²⁷ "Välsignad vare Herren, våra fäders Gud, som ingav kungen i hjärtat att han skulle smycka Herrens hus i Jerusalem, ²⁸ och som lät mig finna nåd inför kungen och hans rådgivare och inför alla kungens mäktiga furstar. Eftersom Herrens, min Guds, hand var över mig fattade jag mod och samlade en del av huvudmännen i Israel för att de skulle resa med mig."

Esra 8

Huvudmännen som återvände med Esra

8 Dessa var de huvudmän för familjerna som under kung Artasastas regering lämnade Babel tillsammans med mig och som här nämns efter sina släkter:

² Av Pinehas söner Gersom, av Itamars söner Daniel, av Davids söner Hattus, ³ av Sekanjas söner, av Pareos söner, Sakarja och med honom i släktregistret upptagna män, etthundrafemtio,

⁴ av Pahat-Moabs söner Eljoenaj, Serajas son, och med honom 200 män, ⁵ av Sekanjas söner Jahaziels son och med honom 300 män, ⁶ av Adins söner Ebed, Jonatans son, och med honom 50 män, ⁷ av Elams söner Jesaja, Ataljas son, och med honom 70 män, ⁸ av Sefatjas söner Sebadja, Mikaelson, och med honom 80 män, ⁹ av Joabs söner Obadja, Jehiels son, och med honom 218 män, ¹⁰ av Selomits söner Josifjas son och med honom 160 män, ¹¹ av Bebajs söner Sakarja, Bebajs son, och med honom 28 män, ¹² av Asgads söner Johanan, Hackatans son, och med honom 110 män, ¹³ av Adonikams söner några som kom senare, vilka hette

Elifelet, Jegiel och Semaja, och med dem 60 män, ¹⁴ av Bigvaj's söner Utaj och Sabbud och med dem 70 män.

De bortförda kommer till Jerusalem

¹⁵ Jag samlade dessa vid den flod som flyter till Ahava, och vi slog läger där i tre dagar. Men när jag närmare gav akt på folket och prästerna, fann jag inga leviter där. ¹⁶ Då sände jag bud efter huvudmännen Elieser, Ariel, Semaja, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Sakarja och Mesullam och lärarna Jojarib och Elnatan. ¹⁷ Jag befallde dem att gå till Iddo, huvudmannen i Kasifja, och jag lade i deras mun vad de skulle säga till Iddo och hans bror och till tempeltjänarna i Kasifja, för att man skulle sända till oss sådana som skulle tjäna vår Guds hus. ¹⁸ Eftersom vår Guds goda hand var över oss, sände de till oss en förständig man, en ättling till Maheli, som var son till Levi, Israels son, liksom Serebja med hans söner och bröder, 18 män, ¹⁹ vidare Hasabja och med honom Jesaja, av Meraris barn, med dennes bröder och deras söner, 20 män. ²⁰ Dessutom sände de 220 av tempeltjänarna, som alla inskrevs med namn, dessa som David och hans hövdingar utsett till leviternas tjänst.

²¹ Vid floden Ahava lät jag utlysa en fasta, för att vi skulle ödmjuka oss inför vår Gud och be honom om en lyckosam resa för oss, våra kvinnor och barn och alla våra ägodelar. ²² Ty jag skämdes för att be kungen om soldater och ryttare till vårt beskydd mot fiender på vägen. Vi hade ju sagt till kungen: "Vår Guds hand är över alla dem som söker honom, så att det går dem väl, men hans makt och hans vrede är emot alla som överger honom." ²³ Därför fastade vi och sökte hjälp av vår Gud, och han bönhörde oss.

²⁴ Jag avskilde tolv av de främsta bland prästerna liksom Serebja och Hasabja och med dem tio av deras bröder. ²⁵ Jag vägde upp åt dem silvret och guldets och kärnen, den gåva som kungen, hans rådgivare och överstar och alla de israeliter som var där hade gett till vår Guds hus. ²⁶ Jag vägde upp åt dem 650 talenter silver och silverkärl till ett värde av 100 talenter, likaså 100 talenter guld, ²⁷ 20 bågare av guld till ett värde av 1 000 dariker, samt 2 000 kärl av fin, glänsande koppar, dyrbara som guld. ²⁸ Jag sade till dem: "Ni är helgade åt Herren, och kärnen är helgade och silvret och guldets är en frivillig gåva åt Herren, era fäders Gud. ²⁹ Vaka över det och bevara det, till dess att ni får väga upp det i Jerusalem i kamrarna i Herrens hus inför de främsta bland prästerna och leviterna och de främsta inom Israels familjer." ³⁰ Då tog prästerna och

leviterna emot det uppvägda, silvret, guldets och kärlen för att föra det till Jerusalem, till vår Guds hus.

³¹ Vi bröt upp från floden Ahava på tolfte dagen i första månaden för att resa till Jerusalem. Vår Guds hand var över oss och han räddade oss från fiender och bakhåll på vägen. ³² När vi kom till Jerusalem vilade vi där i tre dagar. ³³ Men på fjärde dagen vägdes silvret, guldets och kärlen upp i vår Guds hus och överlämnades åt prästen Meremot, Urias son. Med honom var också Eleasar, Pinehas son, och likaså leviterna Josabad, Jesuas son, och Noadja, Binnuj's son. ³⁴ Allt överlämnades efter antal och vikt, och hela vikten blev uppskriven.

³⁵ De landsflyktiga som hade kommit tillbaka från fångenskapen offrade som brännoffer åt Israels Gud 12 tjurar för hela Israel, 96 baggar, 77 lamm och 12 syndoffersbockar, alltsammans som brännoffer åt Herren.

³⁶ De överlämnade kungens förordning till kungens satraper och till ståthållarna i landet på andra sidan floden, och dessa understödde folket och Guds hus.

Esra 9

Esras klagan över folkets otrohet

9 Då detta var fullgjort kom några av furstarna fram till mig och sade: "Varken folket i Israel eller prästerna eller leviterna har hållit sig avskilda från de främmande folken och från de avskyvärda handlingar som utförts av dem, av kananeerna, hetiterna, periseerna, jebusiterna, ammoniterna, moabiterna, egyptierna och amoreerna. ² Ty de har tagit hustrur åt sig och åt sina söner bland deras döttrar, och så har det heliga släktet blandat sig med de främmande folken. Furstarna och föreståndarna har varit de första att begå sådan otrohet." ³ När jag hörde detta, rev jag sönder min livrock och min kåpa och ryckte av mig hår och skägg och blev sittande i djup sorg. ⁴ Då kom alla de som fruktade Israels Guds ord och samlade sig omkring mig på grund av den otrohet som de hemkomna fångarna hade begått. Jag blev sittande i min djupa sorg ända fram till aftonoffret.

⁵ Men när det var dags för aftonoffret, steg jag upp från min bedrövelse med sönderriven livrock och kåpa. Jag föll ner på mina knän och räckte ut mina händer till Herren, min Gud, ⁶ och sade: "Min Gud, jag skäms och

blygs för att upplyfta mitt ansikte till dig, min Gud, för våra missgärningar har växt oss över huvudet, och vår skuld är så stor att den når upp till himlen. ⁷ Från våra fäders dagar ända till denna dag har vår skuld varit stor. För våra missgärningars skull har vi med våra kungar och präster lämnats i främmande kungars hand och har drabbats av svärd, fångenskap, plundring och skam, så som det sker med oss än i dag. ⁸ Men nu har Herren, vår Gud, bevisat oss ett litet ögonblick av nåd. Han har låtit en räddad skara bli kvar av oss och gett oss fotfäste på sin heliga plats, för att han, vår Gud, skulle låta ljus gå upp för våra ögon och ge oss andrum i vårt slaveri. ⁹ Ty slavar är vi. Men i vårt slaveri har vår Gud inte övergett oss utan låtit oss finna nåd inför Persiens kungar så att de gav oss mod och kraft till att återupprätta vår Guds hus och bygga upp dess ruiner och han har gett oss en skyddad plats i Juda och Jerusalem.

¹⁰ Vad skall vi nu säga, vår Gud, efter allt detta? Vi har ju övergett dina bud, ¹¹ som du gav genom dina tjänare profeterna, när du sade: Det land som ni kommer till för att ta i besittning, är ett orent land genom de främmande folkens orenhet och genom de avskyvärda handlingar som de har uppfyllt det med, från den ena änden till den andra. ¹² Därför skall ni inte ge era döttrar åt deras söner och ta deras döttrar till hustrur åt era söner. Ni skall aldrig någonsin bry er om dessa folk eller söka deras välfärd eller lycka. Då skall ni bli starka och få äta av landets goda och lämna det till besittning åt era barn för alltid. ¹³ Efter allt det som har drabbat oss genom våra onda gärningar och genom den stora skuld vi har dragit på oss har du, vår Gud, ändå skonat oss mer än vi förtjänade och gett oss en räddning som denna. ¹⁴ Skulle vi då på nytt bryta mot dina bud och genom giftermål förena oss med folk som bedriver sådana avskyvärda ting? Skulle du då inte bli så vred på oss att du förgjorde oss, så att ingenting mer fanns kvar och ingen räddning fanns? ¹⁵ Herre, Israels Gud, du är rättfärdig, eftersom vi denna dag finns kvar som en räddad kvarleva. Se, nu ligger vi här i vår skuld inför dig. Efter det som har hänt kan ingen bestå inför dig."

Esra 10

Folket bekänner sin synd

10 Medan Esra låg där gråtande framför Guds hus och bad och bekände, samlades män, kvinnor och barn omkring honom, en mycket stor skara av Israels folk. Också folket grät bittert. ² Sekanja, Jehiels son, av Ulams barn, sade till Esra: "Vi har varit otrogna mot vår Gud genom att ta till oss främmande kvinnor från de andra folken här i landet. Men ännu finns det hopp för Israel i den sak det gäller. ³ Låt oss nu sluta ett förbund med vår Gud att skilja oss från alla sådana kvinnor och deras barn. Detta råd kommer från Herren och från de män, som fruktar vår Guds bud. Låt oss följa lagen. ⁴ Stå upp, för den uppgiften faller på dig, och vi skall vara med dig. Fatta mod och gå till handling!"

⁵ Då steg Esra upp och lät de främsta bland prästerna och leviterna och hela Israel avlägga en ed att de skulle göra som man hade sagt. Och de svor eden. ⁶ Sedan reste Esra sig från platsen framför Guds hus och gick in i Johanans, Eljasibs sons, tempelkammare. När han hade kommit dit, kunde han varken äta eller dricka. Så sörjde han över den otrohet som de hemkomna fångarna hade gjort sig skyldiga till.

⁷ I Juda och Jerusalem lät man utropa bland alla dem som hade kommit tillbaka från fångenskapen att de skulle samlas i Jerusalem. ⁸ Den som i enlighet med furstarnas och de äldstes beslut inte kom inom tre dagar skulle få allt han ägde förstört, och själv skulle han avskiljas från de hemkomna fångarnas församling. ⁹ Då samlades alla Juda och Benjamins män i Jerusalem på den tredje dagen, det vill säga den tjugonde dagen i nionde månaden. Hela folket stannade på den öppna platsen vid Guds hus. De darrade både på grund av den sak det gällde och på grund av det kraftiga regnet.

¹⁰ Prästen Esra steg fram och sade till dem: "Ni har varit otrogna genom att ni har tagit till er främmande kvinnor och därigenom ökat Israels skuld. ¹¹ Men bekänn nu inför Herren, era fäders Gud, och gör hans vilja. Skilj er från de andra folken här i landet och från de främmande kvinnorna." ¹² Då svarade hela församlingen med hög röst: "Ja! Vi skall göra som du har sagt. ¹³ Men folket är talrikt, och det är nu regntid och man kan inte stå här ute. Detta är inte heller ett ärende som kan slutföras på en dag eller två, för det är många av oss som har syndat i denna sak. ¹⁴ Låt därför våra ledare handla på hela folkets vägnar. Och låt alla i våra städer, som har tagit till sig främmande kvinnor, infinna sig på bestämda tider, och tillsammans med dem de äldste och domarna i varje stad, tills vi har vänt bort ifrån oss vår Guds vrede som brinner på grund av denna sak." ¹⁵ Endast Jonatan, Asaels son, och Jaseja, Tikvas

son, gick emot detta, och Mesullam tillsammans med leviten Sabbetaj understödde dem.

¹⁶ Men de som hade kommit tillbaka från fångenskapen gjorde som man hade sagt. Man utsåg prästen Esra och några av huvudmännen för familjerna, alla namngivna. På första dagen i tionde månaden satte de sig för att undersöka saken. ¹⁷ Den första dagen i första månaden hade de avslutat undersökningarna om allt som rörde de män som hade tagit till sig främmande kvinnor.

Männen som tagit till sig främmande kvinnor

¹⁸ Bland prästernas söner visade det sig att följande hade tagit till sig främmande kvinnor:

Av Jesuas, Josadaks sons, barn och hans bröder: Maaseja, Elieser, Jarib och Gedalja.

¹⁹ De gav sin hand på att de skulle avlägsna sina kvinnor från sig och de skulle bära fram en bagge som skuldoffer för den skuld de hade ådragit sig:

²⁰ Av Immers barn: Hanani och Sebadja, ²¹ av Harims barn: Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Uzzia, ²² av Pashurs barn: Eljoenaj, Maaseja, Ismael, Netanel, Josabad och Eleasa.

²³ Av leviterna: Josabad, Simeï och Kelaja, som också hette Kelita, Petaja, Juda och Elieser,

²⁴ av sångarna: Eljasib, av dörrvaktarna: Sallum, Telem och Uri.

²⁵ Av det övriga Israel: av Pareos barn: Ramja, Issia, Malkia, Mijamin, Eleasar, Malkia och Benaja, ²⁶ av Elams barn: Mattanja, Sakarja, Jehiel, Abdi, Jeremot och Elia, ²⁷ av Sattus barn: Eljoenaj, Eljasib, Mattanja, Jeremot, Sabad och Aziza, ²⁸ av Bebajs barn: Johanan, Hananja, Sabbaj, Atlaj, ²⁹ av Banis barn: Mesullam, Malluk, Adaja, Jasub, Seal och Jeremot, ³⁰ av Pahat-Moabs barn: Adna och Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Besalel, Binnuj och Manasse, ³¹ vidare Harims barn: Elieser, Issia, Malkia, Semaja, Simeon, ³² Benjamin, Malluk och Semarja, ³³ av Hasums barn: Mattenaj, Mattata, Sabad, Elifelet, Jeremaj, Manasse, Simeï, ³⁴ av Banis barn: Maadaj, Amram och Uel, ³⁵ Benaja, Bedeja, Keluhi, ³⁶ Vanja, Meremot, Eljasib, ³⁷ Mattanja, Mattenaj och Jaasu, ³⁸ vidare Bani, Binnuj, Simeï, ³⁹ vidare Selemja, Natan och Adaja, ⁴⁰ Maknadbaj, Sasaj, Saraj,

⁴¹ Azarel, Selemja, Semarja, ⁴² Sallum, Amarja, Josef, ⁴³ av Nebos barn: Jegiel, Mattitja, Sabad, Sebina, Jaddu, Joel och Benaja.

⁴⁴ Alla dessa hade tagit främmande kvinnor till hustrur. Bland dessa fanns kvinnor som hade fött barn.

Matteus 17

Jesus botar en månadssjuk pojke

¹⁴ När de sedan kom till folket, gick en man fram till Jesus, föll på knä för honom ¹⁵ och sade: "Herre, förbarma dig över min son! Han är månadssjuk och plågas svårt. Ofta faller han i elden och ofta i vattnet.

¹⁶ Jag förde honom till dina lärjungar, men de kunde inte bota honom."

¹⁷ Jesus svarade: "Du fördärvade släkte som inte vill tro! Hur länge skall jag vara hos er? Hur länge skall jag stå ut med er? För honom till mig!"

¹⁸ Och Jesus talade strängt till den onde anden, och den for ut ur honom. Från det ögonblicket var pojken botad.

¹⁹ Då lärjungarna hade blivit ensamma med Jesus, gick de fram och frågade: "Varför kunde inte vi driva ut honom?" ²⁰ Han svarade: "Därför att ni har så lite tro. Amen säger jag er: Om ni har tro, bara som ett senapskorn, skall ni säga till detta berg: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting skall vara omöjligt för er."^[d]

21 maj

St. Eugene de Mazenod: "Jag är en präst, en präst för Jesus Kristus. Det säger allt."

Nehemja 1

Nehemjas bön

1 Nehemjas, Hakaljas sons, berättelse.

Det hände i månaden Kislev i det tjugonde året,¹ när jag var i Susans borg,² att Hanani, en av mina bröder, och några andra män kom från Juda. Jag frågade dem om judarna – de som räddats och som fanns kvar efter fångenskapen – och om Jerusalem.³ De sade till mig: "De som är kvar efter fångenskapen befinner sig i provinsen och de lider stor nöd och vanära. Och Jerusalems mur är nerbruten och dess portar nerbrända."

⁴ När jag hörde detta satte jag mig ner, och jag grät. Jag sörjde i flera dagar och fastade och bad inför himmelens Gud.⁵ Jag sade: "O, Herre, himmelens Gud, du store och fruktansvärde Gud, du som håller fast vid förbundet och ger nåd åt dem som älskar dig och håller dina bud.⁶ Låt ditt öra lyssna och dina ögon vara öppna så att du nu hör din tjänares bön. Dag och natt ber jag till dig för Israels barn, dina tjänare, och bekänner de synder som vi, Israels barn, har begått mot dig. Också jag och min faders hus har syndat.⁷ Vi har syndat mycket mot dig och inte hållit fast vid de bud och stadgar och lagar som du gav din tjänare Mose.⁸ Men tänk på det ord som du gav din tjänare Mose när du sade: Om ni är trolösa skall jag skingra er bland folken.⁹ Men om ni vänder om till mig och håller fast vid mina bud och följer dem, då vill jag, även om ni vore fördrivna till himlens ände, samla er därifrån och föra er till den plats som jag har utvalt för att mitt namn skall bo där.¹⁰ De är dina tjänare och ditt folk, som du har befriat genom din väldiga kraft och din starka hand.¹¹ O, Herre, låt ditt öra lyssna till din tjänares bön, och till dina tjänares bön, de som har sin glädje i att frukta ditt namn. Låt din tjänare idag ha framgång och låt honom finna barmhärtighet inför denne man."

Jag var då munskänk hos kungen.

Nehemja 2

Nehemja far till Jerusalem

² Det hände i månaden Nisan, i Artasastas tjugonde regeringsår, då vin stod framför kungen, att jag tog vinet och gav det åt honom. Och jag hade aldrig tidigare visat mig bedrövad inför honom. ² Han frågade mig: "Varför ser du så bedrövad ut? Du är ju inte sjuk. Du måste ha någon hjärtesorg." Då blev jag mycket rädd ³ och jag sade till honom: "Må konungen leva för evigt! Skulle jag inte se bedrövad ut, när den stad där mina fäders gravar finns ligger öde och dess portar är nerbrända?"

⁴ Kungen sade till mig: "Vad är det då du begär? Då bad jag till himmelens Gud, ⁵ och svarade sedan kungen: "Om det behagar konungen och om din tjänare funnit nåd inför dig, så sänd mig till Juda, till den stad där mina fäders gravar finns, så att jag kan bygga upp den igen."

⁶ Då frågade kungen mig, medan drottningen satt vid hans sida: "Hur länge varar din resa, och när kommer du tillbaka?" Eftersom jag funnit nåd inför kungen och han ville sända iväg mig, nämnde jag en bestämd tid för honom. ⁷ Jag sade till honom: "Om konungen finner för gott, så må man ge mig brev till ståthållarna i landet på andra sidan floden, så att de låter mig fara igenom sitt land till dess jag kommer till Juda, ⁸ och ett brev till Asaf, uppsyningsmannen över den kungliga skogsparken, så att han låter mig få virke till att bygga upp portarna till borgen som hör till templet, och virke till stadsmuren och till det hus där jag själv skall bo." Kungen gav mig detta, eftersom min Guds goda hand var över mig.

⁹ När jag kom till ståthållarna i landet på andra sidan floden, gav jag dem kungens brev. Kungen hade också sänt med mig härförare och ryttare.

¹⁰ Men när horoniten Sanballat och den ammonitiska tjänstemannen Tobia hörde detta, tog de mycket illa vid sig över att en person hade kommit som ville Israels barn väl.

¹¹ Jag kom till Jerusalem och var där i tre dagar. ¹² Sedan steg jag upp om natten tillsammans med några få män, och jag hade inte talat om för någon vad min Gud lagt på mitt hjärta att göra för Jerusalem. Det djur jag red på var det enda jag hade med mig. ¹³ Om natten drog jag ut

genom Dalporten fram mot Drakkällan och Dyngporten och undersökte Jerusalems murar. De var nerbrutna och portarna var förtärda av eld.

¹⁴ Jag fortsatte till Källporten och till Kungsdammen, men där var det inte möjligt för djuret att komma fram med mig. ¹⁵ Då begav jag mig uppför dalen om natten och undersökte muren och återvände sedan in genom Dalporten och var så tillbaka.

¹⁶ Föreståndarna visste inte vart jag hade gått och vad jag gjorde, ty jag hade hittills inte nämnt något för judarna, prästerna, de förnäma männen, föreståndarna eller de övriga som skulle utföra arbetet. ¹⁷ Men nu sade jag till dem: "Ni ser den nöd vi är i. Jerusalem ligger öde och portarna är nerbrända. Kom och låt oss bygga upp Jerusalems mur, så att vi inte längre behöver utstå förakt." ¹⁸ Jag talade om för dem hur min Guds goda hand hade varit över mig och vad kungen hade lovat mig. Då sade de: "Låt oss stå upp och bygga!", och de fattade mod för det goda verket.

¹⁹ Men när horoniten Sanballat och den ammonitiska tjänstemannen Tobia och araben Gesem hörde detta, hånade och föraktade de oss och sade: "Vad är det ni gör? Sätter ni er upp mot kungen?" ²⁰ Då svarade jag dem: "Himmelens Gud skall låta det gå oss väl, och vi hans tjänare skall börja bygga. Men ni har ingen del eller rätt i Jerusalem eller anknytning dit."

Nehemja 3

Jerusalems murar byggs upp på nytt

³ Översteprästen Eljasib och hans bröder, prästerna, började bygga Fårporten. De helgade den och satte sedan in dörrarna. De byggde fram till Hammeatornet, som de helgade, och vidare fram till Hananeltornet.

² Bredvid Eljasib byggde Jerikos män, och bredvid dem byggde Sackur, Imris son.

³ Fiskporten byggdes av Hassenaas barn. De timrade upp den och satte in dörrar, lås och bommar. ⁴ Bredvid dem arbetade Meremot, son till Uria, son till Hackos, med att sätta muren i stånd. Bredvid honom arbetade Mesullam, son till Berekja, son till Mesesabel. Bredvid honom arbetade Sadok, Baanas son. ⁵ Vid sidan av honom arbetade tekoaiterna,

men de förnämsta bland dem ville inte böja sin nacke för att tjäna sin Herre.

⁶ Gamla porten sattes i stånd av Jojada, Paseas son och Mesullam, Besodjas son. De timrade upp den och satte in dörrar, lås och bommar.

⁷ Bredvid dem arbetade gibeoniten Melatja och meronotiten Jadon tillsammans med männen från Gibeon och Mispa, som lydde under ståthållaren i landet på andra sidan floden. ⁸ Bredvid dem arbetade Ussiel, Harhajas son, tillsammans med guldsmederna. Bredvid dem arbetade Hananja, en av dem som tillverkade salvor. Den närmast liggande delen av Jerusalem lät man vara ända till Breda muren. ⁹ Vid sidan av dem arbetade Refaja, Hurs son, ledare över ena hälften av Jerusalems område.

¹⁰ Vid sidan av honom arbetade Jedaja, Harumafs son, mitt emot sitt eget hus, och bredvid honom arbetade Hattus, Hasabnejas son. ¹¹ En annan sträcka av muren och Ugnstornet sattes i stånd av Malkia, Harims son, och av Hassub, Pahat-Moabs son. ¹² Bredvid honom arbetade Sallum, Hallohes son, ledare över andra hälften av Jerusalems område, han själv med sina döttrar.

¹³ Dalporten sattes i stånd av Hanun och Sanoas invånare. De byggde upp den och satte in dörrar, lås och bommar. De byggde också ettusen alnar på muren, ända fram till Dyngporten.

¹⁴ Dyngporten sattes i stånd av Malkia, Rekabs son, ledare över Bet-Hackerems område. Han byggde upp den och satte in dörrar, lås och bommar.

¹⁵ Källporten sattes i stånd av Sallum, Kol-Hoses son, ledare över Mispas område. Han byggde upp den och lade tak på den och satte in dörrar, lås och bommar. Han byggde också muren vid Vattenledningsdammen intill den kungliga trädgården, ända fram till trapporna som leder ner från Davids stad. ¹⁶ Efter honom arbetade Nehemja, Asbuks son, ledare över ena hälften av Bet-Surs område. Han satte i stånd muren ner till platsen mitt emot Davidsgravarna och vidare fram till den grävda dammen och till Hjältehuset.

Leviter som arbetade på muren

¹⁷ Efter honom arbetade leviterna under Rehum, Banis son. Bredvid dem arbetade Hasabja, ledare över ena hälften av Kegilas område, för sitt

område. ¹⁸ Efter honom arbetade deras bröder under Bavvaj, ^[a] Henadads son, ledare över andra hälften av Kegilas område. ¹⁹ Bredvid honom sattes en annan sträcka i stånd av Eser, Jesuas son, ledare över Mispa, från platsen mitt emot uppgången till vapenförrådet i Vinkeln. ²⁰ Efter honom arbetade Baruk, Sabbajs son, med stor iver på en annan sträcka, från Vinkeln ända fram till ingången till översteprästen Eljasibs hus. ²¹ Efter honom arbetade Meremot, son till Uria, son till Hackos, på en annan sträcka från ingången till Eljasibs hus ända dit där Eljasibs hus slutar.

Präster som arbetade på muren

²² Efter honom arbetade prästerna, männen från Jordanslätten.

²³ Efter dem arbetade Benjamin och Hassub mitt emot sitt eget hus. Bredvid dem arbetade Asarja, son till Maaseja, son till Ananja, utmed sitt eget hus. ²⁴ Efter honom arbetade Binnuj, Henadads son, på ett annat stycke från Asarjas hus ända fram till Vinkeln och vidare fram till Hörnet. ²⁵ Palal, Usajs son, satte i stånd sträckan från platsen mitt emot Vinkeln och det torn som skjuter ut från det övre kungshuset vid fängelsegården.

Efter honom arbetade Pedaja, Paros son. ²⁶ Tempeltjänarna som bodde på Ofel arbetade ända fram till platsen mitt emot Vattenporten mot öster och det utskjutande tornet.

Övriga byggare

²⁷ Efter Pedaja arbetade folket från Tekoa på en annan sträcka, från platsen mitt emot det stora utskjutande tornet fram till Ofelmuren.

²⁸ Ovanför Hästporten arbetade var och en av prästerna mitt emot sitt eget hus. ²⁹ Efter dem arbetade Sadok, Immers son, mitt emot sitt eget hus. Bredvid honom arbetade Semaja, Sekanjas son, som hade vakten vid Östra porten. ³⁰ Efter honom arbetade Hananja, Selemjas son, och Hanun, Salafs sjätte son, på en annan sträcka. Och efter dem arbetade Mesullam, Berekjas son, mitt emot sin tempelkammare. ³¹ Efter honom arbetade Malkia, en av guldsmederna, ända fram till tempeltjänarnas och köpmännens hus, mitt emot Mönstringsporten och vidare fram till Övre Hörnsalen. ³² Och mellan Övre Hörnsalen och Fårporten arbetade guldsmederna och köpmännen på att sätta muren i stånd.

Matteus 17

Jesus talar än en gång om sitt lidande

²² När de var samlade i Galileen, sade Jesus till dem: "Människosonen skall utlämnas i människors händer, ²³ och de skall döda honom, men på tredje dagen skall han uppstå." Då blev de mycket bedrövade.

Tempelskatten

²⁴ De gick sedan till Kapernaum, och de som tog upp tempelskatten kom fram till Petrus och frågade: "Betalar inte er mästare tempelskatt?"^(e)

²⁵ "Jo", svarade han. Sedan Petrus hade kommit hem, frågade Jesus honom, innan Petrus hunnit säga något: "Vad tror du, Simon? Av vilka tar jordens kungar upp tull och skatt, av sina söner eller av andra?" ²⁶ Han svarade: "Av andra". Då sade Jesus till honom: "Alltså är sönerna fria.

²⁷ Men för att vi inte skall stöta oss med dem, så gå ner till sjön och kasta ut en krok. Ta sedan den första fisk som du får upp och öppna gapet på den. Då skall du hitta ett silvermynt.^(f) Ta det och ge åt dem för min och din räkning."

22 maj

St. Ambrosius av Milano: "Vad är omöjligt för Gud? Inte det som är svårt för Hans makt, men väl det som är emot Hans natur."

Nehemja 4 Svenska Folkbibeln (SFB)

Svårigheter vid bygget

4 När Sanballat hörde att vi höll på att bygga upp muren, blev han förbittrad och mycket rasande. Han hånade judarna ² och sade till sina bröder och till Samariens krigsfolk: "Vad är det dessa eländiga judar gör? Skall de få hålla på så där? Skall de få offra? Skall de en dag få arbetet färdigt? Skall de kunna ge liv åt stenarna i grushögarna där de ligger förbrända?" ³ Ammoniten Tobia, som stod bredvid honom, sade: "Låt dem bygga. Om det så bara är en räv som hoppar upp på deras stenmur kommer han att riva ner den."

⁴ Hör, vår Gud, hur föraktade vi är! Låt deras hån falla tillbaka på deras egna huvuden. Låt dem bli plundrade i ett land dit de förs som fångar. ⁵ Täck inte över deras missgärning och låt inte deras synd utplånas inför dig, ty de har uppträtt kränkande inför dem som bygger.

⁶ Vi byggde på muren, och hela muren fogades samman till sin halva höjd, ty folket arbetade helhjärtat.

⁷ Men när Sanballat och Tobia och araberna, ammoniterna och asdoditerna hörde att man fortfarande höll på att bygga upp Jerusalems murar och att sprickorna började tätas, blev de mycket förbittrade. ⁸ De gaddade sig alla samman för att anfalla Jerusalem och skapa förvirring där. ⁹ Då bad vi till vår Gud och satte ut vakt mot dem dag och natt för att skydda oss mot dem.

¹⁰ Men Juda sade:

"Bärarnas krafter sviker,
för tyngden av sten och grus.
Vi orkar ej mer på muren bygga."

¹¹ Våra motståndare sade: "Innan de vet ordet av är vi mitt ibland dem och dödar dem och stoppar arbetet!" ¹² De judar som bodde nära dem kom från alla håll och sade till oss, säkert tio gånger, att dra oss tillbaka till dem. ¹³ Då ställde jag upp folket bakom muren på de lägsta och mest öppna platserna. Jag ställde upp dem i släktordning, med svärd, spjut och bågar. ¹⁴ Sedan jag hade besett allt, steg jag upp och sade till de förnämsta, till föreståndarna och till det övriga folket: "Var inte rädda för dem. Tänk på Herren, den store och fruktansvärde och strid för era bröder, era söner och döttrar, era hustrur och era hem."

¹⁵ När våra fiender hörde att vi kände till deras plan och att Gud hade gjort den om intet, vände vi alla tillbaka till muren, var och en till sitt arbete. ¹⁶ Från den dagen var hälften av mina tjänare upptagna med arbetet, medan andra hälften stod beväpnad med spjut, sköldar, bågar och pansar. Och hövdingarna stod bakom hela Juda hus. ¹⁷ De som byggde på muren och de som lastade på och bar bördor gjorde sitt arbete med ena handen och i den andra höll de vapnet. ¹⁸ De som byggde hade var och en svärdet bundet vid höften medan de arbetade. Och bredvid mig stod en basunblåsare. ¹⁹ Jag sade till de förnämsta männen, till föreståndarna och till det övriga folket: "Arbetet är stort och vidsträckt, och vi är spridda längs muren, långt ifrån varandra. ²⁰ Var ni än hör basunen ljuda, dit skall ni samlas till oss. Vår Gud skall strida för oss!"

²¹ Så utförde vi vårt arbete, med hälften av folket beväpnade med spjut, från morgonrodnadens uppgång till dess att stjärnorna kom fram. ²² Vid den tiden sade jag också till folket: "Var och en skall stanna över natten inne i Jerusalem med sin tjänare, så att vi kan ha dem till vakt under natten och till arbete under dagen." ²³ Varken jag eller mina bröder eller mina tjänare eller de som höll vakt hos mig kom ur kläderna. Var och en hade sitt vapen hos sig, likaså vatten.

Nehemja 5 Svenska Folkbibeln (SFB)

Förtryck av de fattiga

⁵ Men männen och deras hustrur började klaga högt över sina judiska bröder. ² Några sade: "Med våra söner och döttrar är vi många. Vi måste få säd, så att vi har något att äta och kan överleva." ³ Andra sade: "Våra åkrar, vingårdar och hus måste vi pantsätta för att få säd att stilla vår hunger med." ⁴ Andra åter sade: "Vi har varit tvungna att låna pengar på våra åkrar och vingårdar för att betala skatten åt kungen. ⁵ Vi är av samma kött och blod som våra bröder, och våra barn är som deras barn. Men ändå måste vi låta våra söner och döttrar bli slavar. Ja, några av våra döttrar har redan blivit slavar, och vi står maktlösa. Och våra åkrar och vingårdar är i andras händer."

⁶ Jag blev mycket upprörd när jag hörde vad de sade och hur de klagade. ⁷ Jag överlade med mig själv och förebrädde de förnäma männen och föreståndarna, och sade till dem: "Det är ocker ni bedriver mot era bröder!" Därefter kallade jag samman en stor folkförsamling mot dem. ⁸ Jag sade till dem: "Vi har efter förmåga friköpt våra judiska bröder, som var sålda åt hednafolken. Skall nu ni sälja era egna bröder? Eller skall de sälja sig åt oss?" De teg och kunde inte svara ett ord. ⁹ Jag sade: "Det ni gör är inte rätt. Borde ni inte vandra i fruktan för vår Gud, så att våra fiender, hednafolken, inte får orsak att häna oss?" ¹⁰ Också jag och mina bröder och mina tjänare har lånat dem pengar och säd. Låt oss nu avstå från vår fordran. ¹¹ Lämna redan idag tillbaka till dem deras åkrar, vingårdar, olivplanteringar och hus, och tag inte ut den ränta på pengarna, säden, vinet och oljan som ni har att fordra av dem." ¹² De svarade: "Vi skall ge tillbaka det och inte utkräva något av dem. Vi skall göra som du har sagt." Sedan jag hade kallat till mig prästerna, lät jag dem svära på att de skulle göra som de hade lovat.

¹³ Dessutom skakade jag framstycket på min mantel och sade: "Var och en som inte håller sitt löfte, honom må Gud skaka bort från hans hem och allt han äger. Ja, han skall bli utskakad och berövad allt." Och hela församlingen sade: "Amen!", och de prisade Herren. Därefter gjorde folket som de hade lovat.

Nehemjas uppoffringar för byggnadsarbetet

¹⁴ Ända från den dag då jag utsågs till ståthållare över dem i Juda land, från kung Artasastas tjugonde regeringsår till hans trettioandra, tolv år, åt varken jag eller mina bröder den mat som en ståthållare har rätt till. ¹⁵ Tidigare ståthållare, de som var före mig, hade lagt bördor på folket och tagit mat och vin av dem och dessutom fyrtio siklar silver. Även deras tjänare uppträdde som herrar mot folket. Men så gjorde inte jag, för jag fruktade Gud. ¹⁶ Jag fortsatte också att arbeta på muren, och vi köpte oss ingen åker, och alla mina tjänare tog del i arbetet där. ¹⁷ Och vid mitt bord åt etthundrafemtio man av judarna och deras föreståndare, förutom de som kom till oss

från folken runt omkring. ¹⁸ Varje dag tillagades på min bekostnad en ox, sex utsökta får och dessutom fåglar. Var tionde dag skaffades en mängd vin av olika sorter. Ändå krävde jag inte att få ut det underhåll som ståthållaren hade rätt till, eftersom arbetet tyngde folket så hårt. ¹⁹ Tänk, min Gud, på allt vad jag har gjort för detta folk och räkna mig det till godo.

Nehemja 6 Svenska Folkbibeln (SFB)

Onda planer mot Nehemja

6 Sanballat och Tobia, araben Gesem och våra andra fiender fick höra att jag hade byggt upp muren och att det inte längre fanns någon spricka i den, fast jag vid den tiden ännu inte hade satt in dörrar i portarna. ² Då sände Sanballat och Gesem bud till mig och lät säga: "Kom, låt oss träffas i Kefirim i Onos dal." De tänkte göra mig något ont. ³ Men jag skickade bud till dem och lät säga: "Jag håller på med ett stort arbete och kan inte komma. Varför skulle arbetet få stanna av? Det blir ju fallet om jag lämnar det och kommer ner till er." ⁴ Samma budskap sände de till mig fyra gånger, men varje gång gav jag dem samma svar. ⁵ En femte gång sände Sanballat mig samma budskap. Nu hade hans tjänare ett öppet brev i sin hand. ⁶ I brevet stod skrivet: "Det går ett rykte bland hednafolken, och Gasmu säger det också, att du och judarna tänker göra uppror och att det är därför du bygger upp muren. Man säger också att du skall bli deras kung. ⁷ Du lär också ha insatt profeter som skall utropa och förkunna i Jerusalem att du är kung i Juda. Eftersom detta kommer att omtalas för kungen, bör du komma så att vi får rådgöra med varandra." ⁸ Men jag sände bud till honom och svarade: "Ingenting av det du säger har skett, utan det är dina egna påhitt." ⁹ De ville nämligen alla skrämma oss och tänkte: Deras händer kommer att bli för svaga för arbete, det blir aldrig färdigt.

Men nu, styrk du mina händer!

¹⁰ Jag gick hem till Semaja, son till Delaja, son till Mehetabel, som då höll sig inne. Han sade till mig: "Låt oss träffas i Guds hus, i templet, och stänga igen templets dörrar, ty de kommer för att döda dig, de kommer för att döda dig i natt." ¹¹ Men jag svarade: "Skulle en man som jag ta till flykten? Eller kan en man som jag gå in i templet och ändå bli vid liv? Nej, jag går inte dit." ¹² Jag insåg att det inte var Gud som hade sänt honom utan att han uttalat denna profetia mot mig därför att Tobia och Sanballat hade lejt honom. ¹³ Han var lejd för att jag skulle bli skrämmd och göra som han sade och därmed synda. Så ville de ge mig dåligt rykte för att kunna håna mig. ¹⁴ Tänk, min Gud, på Tobia och Sanballat efter deras gärningar, och på profetissan Noadja och de andra profeterna som ville skrämma mig.

Avslutningen på arbetet

¹⁵ Muren blev färdig på tjugofemte dagen i månaden Elul, efter femtiotvå dagar. ¹⁶ När alla våra fiender hörde detta och alla folken runt omkring oss såg det, kände de sig helt vanmäktiga. De förstod att detta arbete var vår Guds verk. ¹⁷ Vid denna tid sände också de förnäma männen i Juda många brev till Tobia, och brev från Tobia kom till dem. ¹⁸ Ty många i Juda var genom ed förbundna med honom eftersom han var svärson till Sekanja, Aras son, och hans son Johanan hade tagit till hustru en dotter till Mesullam,

Berekjas son. ¹⁹ De brukade också inför mig tala gott om honom, och det jag sade förde de vidare till honom. Och Tobia sände brev för att skrämma mig.

Matteus 18 Svenska Folkbibeln (SFB)

Vem är den störste i himmelriket?

¹⁸ I samma ögonblick kom lärjungarna fram till Jesus och frågade: "Vem är störst i himmelriket?" ² Då kallade han till sig ett barn och ställde det mitt ibland dem ³ och sade: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket. ⁴ Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket. ⁵ Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig.

Förförelser måste komma

⁶ Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i havets djup. ⁷ Ve över världen som förför. Förförelser måste komma, men ve den människa genom vilken förförelsen kommer. ⁸ Om din hand eller din fot förleder dig till synd, så hugg av den och kasta den ifrån dig. Det är bättre för dig att gå in i livet stympad eller halt än att ha båda händerna och båda fötterna i behåll och kastas i den eviga elden. ⁹ Och om ditt öga förleder dig till synd, så riv ut det och kasta det ifrån dig. Det är bättre för dig att gå in i livet med ett öga än att ha båda ögonen i behåll och kastas i det brinnande Gehenna.

23 maj

St. Pio av Pietrelcina: "Herre om det är nödvändigt att ge dina barn en omgång stryk eller två för att omvända dem, så gör det, bara deras själar räddas till sist. "

Nehemja 7

7 När muren var uppbyggd och jag hade satt in dörrarna, tillsattes dörrvaktare, sångare och leviter. ² Till befälhavare över Jerusalem satte jag min bror Hanani och även Hananja, befälhavaren i borgen, ty denne var en pålitlig man och fruktade Gud mer än de flesta. ³ Jag sade till dem: "Öppna inte Jerusalems portar förrän solen står högt. Och medan vakten står kvar skall man stänga dörrarna och sätta för bommarna. Som vakter skall ni ställa ut dem som bor i Jerusalem, var och en på sin post och var och en framför sitt eget hus."

Förteckning över dem som vände tillbaka från fångenskapen

⁴ Staden var vidsträckt och stor, men där fanns inte mycket folk och husen var inte uppbyggda. ⁵ Min Gud ingav mig i hjärtat att samla de förnäma männen, föreståndarna och folket för att uppteckna dem i släktregister. Då fann jag släktförteckningen över dem som först hade dragit upp, och där fann jag detta skrivet:

⁶ "Dessa är de män från provinsen som drog upp ur den landsflykt och fångenskap till vilken de hade blivit bortförda av Nebukadnessar, kungen i Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem och till Juda, var och en till sin stad. ⁷ De följde med Serubbabel, Jesua, Nehemja, Asarja, Raamja, Nahamani, Mordokaj, Bilsan, Misperet, Bigvaj, Nehum och Baana.

Detta var antalet män av Israels folk:

⁸ Paros söner: 2 172; ⁹ Sefatjas söner: 372; ¹⁰ Aras söner: 652; ¹¹ Pahat-Moabs söner, av Jesuas och Joabs söner: 2 818; ¹² Elams söner: 1 254; ¹³ Sattus söner: 845; ¹⁴ Sackajs söner: 760; ¹⁵ Binnujas söner: 648; ¹⁶ Bebajs söner: 628; ¹⁷ Asgads söner: 2 322; ¹⁸ Adonikams söner: 667; ¹⁹ Bigvajs söner: 2 067; ²⁰ Adins söner: 655; ²¹ Aters söner av Hiskia: 98; ²² Hasums söner: 328; ²³ Besajs söner: 324; ²⁴ Harifs söner: 112; ²⁵ Gibeons söner: 95.

²⁶ Männen från Betlehem och Netofa: 188; ²⁷ männen från Anatot: 128; ²⁸ männen från Bet-Asmavet: 42; ²⁹ männen från Kirjat-Jearim, Kefira och Beerot: 743; ³⁰ männen från Rama och Geba: 621; ³¹ männen från Mikmash: 122; ³² männen från Betel och Ai: 123; ³³ männen från det andra Nebo: 52; ³⁴ den andre Elams söner: 1 254; ³⁵ Harims söner: 320;

³⁶ Jerikos söner: 345; ³⁷ Lods, Hadids och Onos söner: 721; ³⁸ Senaas söner: 3 930.

³⁹ Av prästerna: Jedajas söner av Jesuas hus: 973; ⁴⁰ Immers söner: 1 052; ⁴¹ Pashurs söner: 1 247; ⁴² Harims söner: 1 017.

⁴³ Av leviterna: Jesuas söner av Kadmiel, av Hodevas söner: 74; ⁴⁴ av sångarna, Asafs söner: 148; ⁴⁵ av dörrvaktarna: Sallums söner, Aters söner, Talmons söner, Ackubs söner, Hatitas söner, Sobajs söner: 138.

⁴⁶ Av tempeltjänarna: Sihas söner, Hasufas söner, Tabbaots söner, ⁴⁷ Keros söner, Sias söner, Padons söner, ⁴⁸ Lebanas söner, Hagabas söner, Salmajs söner, ⁴⁹ Hanans söner, Giddels söner, Gahars söner, ⁵⁰ Reajas söner, Resins söner, Nekodas söner, ⁵¹ Gassams söner, Ussas söner, Paseas söner. ⁵² Besajs söner, Meunims söner, Nefusesims söner, ⁵³ Bakbuks söner, Hakufas söner, Harhurs söner, ⁵⁴ Baslits söner, Mehidas söner, Harsas söner, ⁵⁵ Barkos söner, Siseras söner, Temas söner, ⁵⁶ Nesias söner, Hatifas söner.

⁵⁷ Av Salomos tjänares söner: Sotajs söner, Soferets söner, Peridas söner, ⁵⁸ Jaalas söner, Darkons söner, Giddels söner, ⁵⁹ Sefatjas söner, Hattils söner, Pokeret-Hassebajims söner, Amons söner.

⁶⁰ Tempeltjänarna och Salomos tjänares söner utgjorde tillsammans 392.

⁶¹ Detta var de som drog bort från Tel-Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addon och Immer men som inte kunde ange sina familjer och sin släkt och om de tillhörde Israel: ⁶² Delajas söner, Tobias söner, Nekodas söner, 642.

⁶³ Av prästerna: Habajas söner, Hackos söner, Barsillajs söner. Det var han som tog en av gileaditen Barsillajs döttrar till hustru och blev uppkallad efter deras namn. ⁶⁴ Dessa sökte efter sina släktregister, men man kunde inte finna dem. Därför ansågs de orena och uteslöts från prästämbetet. ⁶⁵ Ståthållaren sade till dem att de inte skulle äta av det högheliga, förrän en präst trädde fram med urim och tummim.

⁶⁶ Hela församlingen utgjorde sammanlagt 42 360, ⁶⁷ förutom deras 7 337 tjänare och tjänarinnor. De hade också 245 sångare och sångerskor. ⁶⁸ De hade 736 hästar, 245 mulåsnor,^[a] ⁶⁹ 435 kameler och 6 720 åsnor.

⁷⁰ Några bland huvudmännen för familjerna gav gåvor till arbetet. Ståthållaren gav till kassan 1 000 dariker i guld, dessutom 50 skålar och 530 prästräcker. ⁷¹ Några av huvudmännen för familjerna gav till arbetskassan 20 000 dariker i guld och 2 200 minor i silver. ⁷² Det övriga folkets gåvor utgjorde 20 000 dariker i guld, 2 000 minor i silver och dessutom 67 prästräcker.

⁷³ Prästerna, leviterna, dörrvaktarna, sångarna, en del av folket samt tempeltjänarna, ja, hela Israel bosatte sig i sina städer.

Nehemja 8

Lagen föreläses

8 När sjunde månaden kom och Israels barn bodde i sina städer, samlades folket, alla som en man, på den öppna platsen framför Vattenporten. De bad Esra, den skriftlärde, att hämta Mose lagbok, den som Herren hade gett åt Israel. ² Då kom prästen Esra med lagen till församlingen, till män och kvinnor, till alla som kunde förstå vad de hörde. Detta skedde på första dagen i sjunde månaden. ³ Han läste ur den på den öppna platsen framför Vattenporten, från tidig morgon till middagen, i närvaro av män och kvinnor och alla som kunde förstå. Och alla lyssnade till lagboken.

⁴ Esra, den skriftlärde, stod på en hög träställning, som man hade gjort för detta tillfälle. Bredvid honom stod Mattitja, Sema, Anaja, Uria, Hilkia och Maaseja på hans högra sida och till vänster om honom Pedaja, Misael, Malkia, Hasum, Hasbaddana, Sakarja och Mesullam.

⁵ Esra öppnade boken inför allt folkets ögon ty han stod högre än allt folket. Och när han öppnade den, reste sig allt folket upp. ⁶ Esra prisade Herren, den store Guden, och allt folket svarade med uppräcka händer: "Amen, Amen"! Och de böjde sig ner och tillbad Herren med ansiktet mot marken.

⁷ Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Ackub, Sabbetaj, Hodia, Maaseja, Kelita, Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja och leviterna undervisade folket i lagen, medan folket stod där, var och en på sin plats. ⁸ De läste ur boken, ur Guds lag, och utlade texten tydligt så att man förstod det som lästes.

⁹ Nehemja, ståthållaren, och prästen Esra, den skriftlärde, och leviterna som undervisade folket, sade till allt folket: "Denna dag är helig för Herren, er Gud. Sörj inte och gråt inte." Ty allt folket grät, när de hörde lagens ord. ¹⁰ Och han sade till dem: "Gå i väg och ät er bästa mat och drick ert sötaste vin och sänd gåvor av detta till dem som inte har något färdigt, ty denna dag är helig för vår Gud. Var inte bedrövade, ty glädje i Herren är er starkhet."

¹¹ Också leviterna lugnade allt folket och sade: "Var stilla, ty dagen är helig. Var inte bedrövade." ¹² Och allt folket gick då iväg och åt och drack, sände omkring gåvor och gjorde sig mycket glada, ty de hade förstått de ord man hade förkunnat för dem.

Lövhyddohögtiden

¹³ Följande dag samlades huvudmännen för hela folkets familjer, med prästerna och leviterna, hos Esra, den skriftlärde, för att närmare studera lagens ord. ¹⁴ De fann skrivet i lagen att Herren genom Mose hade befallt att Israels barn skulle bo i lövhyddor under högtiden i sjunde månaden, ¹⁵ och att man skulle kungöra och låta utropa i alla deras städer och i Jerusalem: "Gå ut på bergen och hämta löv av olivträd, planterade eller vilda, och löv av myrten, palmer och andra lummiga träd, och gör lövhyddor, så som det är skrivet." ¹⁶ Då begav sig folket ut och hämtade sådant och gjorde hyddor på tak och på gårdar, var och en åt sig, likaså på gårdarna till Guds hus och på den öppna platsen vid Vattenporten och på den öppna platsen vid Efraimsporten. ¹⁷ Hela församlingen, alla de som hade kommit tillbaka från fångenskapen, gjorde lövhyddor och bodde i dessa. Ty från Josuas, Nuns sons, dagar ända till denna dag hade Israels barn inte gjort så. Och glädjen var mycket stor. ¹⁸ Esra läste ur Guds lagbok varje dag, från första dagen till den sista. De firade högtid i sju dagar, och på den åttonde dagen hölls en högtidsförsamling på föreskrivet sätt.

Nehemja 9

Folket bekänner sina synder

9 På tjugofjärde dagen i samma månad samlades Israels barn till fasta, klädda i sorgdräkt och med jord på sina huvuden. ² De som var av Israels släkt avskilde sig från alla främlingar och trädde fram och bekände sina

synder och sina fäders missgärningar. ³ De reste sig upp från sin plats och man läste ur Herrens, deras Guds, lagbok under en fjärdedel av dagen. Under en annan fjärdedel bekände de sina synder och tillbad Herren, sin Gud.

⁴ Jesua och Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani och Kenani steg upp på leviternas plattform och ropade med hög röst till Herren, sin Gud.

⁵ Leviterna Jesua och Kadmiel, Bani, Hasabneja, Serebja, Hodia, Sebanja och Petaja sade: "Stig upp och prisa Herren, er Gud, från evighet till evighet:

Lovat vare ditt härliga namn,
som är upphöjt över allt lov och pris.

⁶ Du ensam är Herren.

Du gjorde himlarna och himlarnas himmel och hela deras härskara,
jorden och allt som är på den,
haven och allt som är i dem,
och du håller dem alla vid liv.
Himlens härskara tillber dig.

⁷ Du, Herre, är den Gud
som utvalde Abram
och förde honom ut från det kaldeiska Ur
och gav honom namnet Abraham.

⁸ Du fann hans hjärta trofast inför dig
och du slöt förbund med honom:
att ge åt hans efterkommande kananeernas, hetiternas,
amoreernas, perisseernas,
jebusiternas och girkaseernas land.
Du lät dina ord gå i uppfyllelse,
ty du är rättfärdig.

⁹ Du såg våra fäders nöd i Egypten
och hörde deras rop vid Röda havet.

¹⁰ Du gjorde tecken och under mot farao,
mot alla hans tjänare
och mot allt folket i hans land.

Ty du visste hur övermodigt egyptierna behandlade dem.
Du gjorde dig ett namn, som är detsamma än idag.

¹¹ Havet delade du framför dem,

så att de gick mitt igenom det på torr mark.
Men deras förföljare sänkte du i djupet,
som en sten i väldiga vatten.

¹² Med en molnstod ledde du dem om dagen
och med en eldstod om natten
för att lysa dem på den väg de skulle gå.

¹³ På Sinai berg steg du ner
och du talade till dem från himlen,
gav dem rättfärdiga föreskrifter
och sanna lagar, goda stadgar och bud.

¹⁴ Om din heliga sabbat gav du dem kunskap
och bud, stadgar och lagar gav du dem
genom din tjänare Mose.

¹⁵ Bröd från himlen gav du dem
när de hungrade,
vatten ur klippan lät du komma
när de törstade.
Du bjöd dem gå
och ta i besittning det land
som du med upplyft hand
hade lovat ge dem.

¹⁶ Men våra fäder handlade övermodigt.
De var hårdnackade och lyssnade inte på dina befallningar.

¹⁷ De vägrade lyssna
och kom inte ihåg de under
som du hade gjort bland dem.
De var hårdnackade
och valde i sin upproriskhet en anförare
för att vända tillbaka till sitt slaveri.
Men du är en Gud som förlåter,
nådig och barmhärtig,
sen till vrede och stor i nåd.

Du övergav dem inte,
¹⁸ fastän de gjorde sig en gjuten kalv och sade:
"Detta är din gud,
som har fört dig upp ur Egypten",
och de gjorde sig skyldiga till stora hädelser.

¹⁹ Men i din stora barmhärtighet
övergav du dem ändå inte i öknen.

Molnstoden vek inte ifrån dem om dagen
utan ledde dem på vägen,
och eldstoden upplyste om natten
den väg de skulle gå.

²⁰ Din gode Ande gav du för att undervisa dem.

Ditt manna nekade du inte deras mun,
och vatten gav du dem när de törstade.

²¹ I fyrtio år försörjde du dem i öknen,
så att ingenting fattades dem.

Deras kläder blev inte utslitna,
och deras fötter svullnade inte.

²² Du gav dem riken och folk
och delade ut åt dem olika områden.

De intog Sichons land,
det land som tillhörde kungen i Hesbon,
och det land som tillhörde Og, kungen i Basan.

²³ Deras barn gjorde du talrika
som stjärnorna på himlen.

Du förde dem in i det land
som du lovat deras fäder
att komma till och ta i besittning.

²⁴ Och deras barn kom
och tog landet i besittning.
Du kuvade för dem landets invånare, kananeerna,
och gav dessa i deras hand,
både kungarna och landets folk,
och de gjorde med dem som de ville.

²⁵ De intog befästa städer och en bördig jord
och tog i besittning hus fulla med allt gott,
och uthuggna brunnar, vingårdar,
olivplanteringar och fruktträd i mängd.
De åt, blev mätta och välmående
och njöt av din stora godhet.

²⁶ Men de blev olydiga och upproriska mot dig,
de kastade din lag bakom sin rygg.

De dödade dina profeter som varnade dem
och ville få dem att vända om till dig.
De gjorde sig skyldiga till grova händelser.

²⁷ Då gav du dem i deras fienders hand
och dessa förtryckte dem.

Men i sin nöd ropade de till dig,
och från himlen hörde du det.
Efter din stora barmhärtighet
gav du dem befriare,
som frälste dem ur deras fienders hand.

²⁸ Men när de kom till ro,
gjorde de åter det som var ont inför dig.
Då lämnade du dem i deras fienders hand,
så att dessa fick råda över dem.

Men åter ropade de till dig,
och från himlen hörde du det,
du räddade dem efter din barmhärtighet många gånger.

²⁹ Du förmanade dem för att föra dem tillbaka till din undervisning.

Men de var övermodiga
och lyssnade inte på dina bud utan syndade mot dina föreskrifter,
fastän den människa som håller dem får leva genom dem.
De var envisa och hårdnackade och vägrade lyssna.

³⁰ Du hade tålmod med dem i många år
och förmanade dem med din Ande genom dina profeter,
men de lyssnade inte.

Då gav du dem i de främmande folkens hand.

³¹ Men du som är rik på barmhärtighet gjorde inte slut på dem
och övergav dem inte.

Ty du är en nådig och barmhärtig Gud.

³² Och nu, vår Gud, du store,
väldige och fruktansvärde Gud,
du som håller förbundet och bevarar nåd,
må du inte anse den plåga vara för ringa som har drabbat oss,
våra kungar, våra furstar,
våra präster, våra profeter,
våra fäder och hela ditt folk –

från de assyriska kungarnas dagar ända till denna dag.

³³ Du är rättfärdig i allt det som har kommit över oss,
ty du har visat dig trofast,
men vi har varit ogudaktiga.

³⁴ Våra kungar, våra furstar,
våra präster och våra fäder
höll inte din lag
och gav inte akt på dina bud

och de varningar du gav dem.

³⁵ Fast de levde i sitt eget rike
med allt det goda som du skänkte dem
i det vidsträckta och bördiga land som du gav dem,
har de ändå inte tjänat dig
eller vänt om från sina onda gärningar.

³⁶ Se, idag är vi slavar,
i det land som du gav åt våra fäder
för att de skulle äta dess frukt och dess goda,
se, där är vi slavar.

³⁷ Dess rika skörd ges åt de kungar som du har satt över oss för våra
synders skull.
De råder över våra kroppar och vår boskap som de behagar,
och vi är i stor nöd."

Förbundets förnyelse och innehåll

³⁸ På grund av allt detta slöt vi ett fast förbund och satte upp det
skriftligt. På skrivelsen, som försågs med sigill, stod våra furstars, våra
leviters och våra prästers namn.

Matteus 18

¹⁰ Se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små. Jag säger er att
deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Faders ansikte.^[a]

Liknelsen om det återfunna fåret

¹² Vad tror ni? Om någon har hundra får och ett av dem kommer bort,
lämnar han då inte de nittionio i bergen och går ut och letar efter det
som gått vilse? ¹³ Och om han finner det, amen säger jag er: Han gläder
sig mer över det fåret än över de nittionio som inte har gått vilse. ¹⁴ Så är
det inte heller er himmelske Faders vilja att någon enda av dessa små
skall gå förlorad.

Om en broder har begått en synd

¹⁵ Om din broder har begått en synd,^[b] så gå och ställ honom till svars
enskilt, mellan fyra ögon. Om han lyssnar på dig, har du vunnit din

broder. ¹⁶ Men om han inte lyssnar, ta då med dig en eller två andra, för att varje sak må avgöras efter två eller tre vittnens ord.^(c) ¹⁷ Lyssnar han inte till dem, så säg det till församlingen. Lyssnar han inte heller till församlingen, då skall han vara för dig som en hedning och publikan. ¹⁸ Amen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen.

24 maj

St. Vincent de Lerins: "Bevara det katolska i tron rent och oblandat. Det du har fått anförtrott, förvalta det och ge det vidare på ett förtröstansfullt sätt. Du har fått guld och du ger bort guld. Använd inga ersättningar ! Använd inte bly istället för guld. Försök inte lura någon med mässing. Jag vill inte ha glimmer utan det verkliga guldet."

Nehemja 10

10 Följande namn stod på skrivelserna som bar sigillen:

Nehemja, ståthållaren, Hakaljas son, och Sidkia, ² Seraja, Asarja, Jeremia, ³ Pashur, Amarja, Malkia, ⁴ Hattus, Sebanja, Malluk, ⁵ Harim, Meremot, Obadja, ⁶ Daniel, Ginneton, Baruk, ⁷ Mesullam, Abia, Mijamin, ⁸ Maasja, Bilgaj, Semaja. Dessa var prästerna.

⁹ Leviterna var: Jesua, Asanjas son, Binnuj, av Henadads söner, Kadmiel, ¹⁰ och deras bröder: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan, ¹¹ Mika, Rehob, Hasabja, ¹² Sackur, Serebja, Sebanja, ¹³ Hodia, Bani och Beninu.

¹⁴ Folkets huvudmän var: Paros, Pahat-Moab, Elam, Sattu, Bani, ¹⁵ Bunni, Asgad, Bebaj, ¹⁶ Adonia, Bigvaj, Adin, ¹⁷ Ater, Hiskia, Assur, ¹⁸ Hodia, Hasum, Besaj, ¹⁹ Harif, Anatot, Nebaj, ²⁰ Magpjas, Mesullam, Hesir,

²¹ Mesesabel, Sadok, Jaddua, ²² Pelatja, Hanan, Anaja, ²³ Hosea, Hananja, Hassub, ²⁴ Hallohes, Pilha, Sobek, ²⁵ Rehum, Hasabna, Maaseja, ²⁶ Ahia, Hanan, Anan, ²⁷ Malluk, Harim och Baana.

Förbundet

²⁸ Det övriga folket, prästerna, leviterna, dörrvaktarna, sångarna, tempeltjänarna och alla de som hade avskilt sig från de främmande folken och vänt sig till Guds lag, deras hustrur, söner och döttrar, alla de som hade kommit till kunskap och förstånd, ²⁹ dessa slöt sig till de mest ansedda bland sina bröder och svor dyrt och heligt att leva efter Guds lag, den som gavs genom Guds tjänare Mose, och att de skulle hålla fast vid och följa alla Herrens, vår Herres, bud, lagar och stadgar. ³⁰ Vi svor att vi inte skulle ge våra döttrar åt de främmande folken och inte heller ta deras döttrar till hustrur åt våra söner. ³¹ När de främmande folken förde in handelsvaror eller säd till försäljning på sabbatsdagen, skulle vi inte köpa det av dem på sabbat eller helgdag. Vi skulle låta vart sjunde år vara friår och då avstå från alla slags krav.

³² Vi förpliktade oss att varje år ge en tredjedels sikel till tjänsten i vår Guds hus: ³³ till skådebröden och det dagliga matoffret, till det dagliga brännoffret och offren på sabbaterna, vid nymånaderna och högtiderna, till tackoffren och syndoffren för Israels försoning och till allt arbete i vår Guds hus.

³⁴ Vi, prästerna, leviterna och folket, kastade lott om vedoffret, hur man varje år skulle föra det till vår Guds hus på bestämda tider, efter våra familjer, och bränna det på Herrens, vår Guds, altare så som det är skrivet i lagen.

³⁵ Till Herrens hus skulle vi varje år föra förstlingen av markens gröda och förstlingen av all frukt på alla slags träd. ³⁶ Så som det är skrivet i lagen skulle vi också föra till Guds hus, till prästerna som gjorde tjänst i vår Guds hus, de förstfödda av våra söner och av vår boskap, och de förstfödda av vår nötboskap och vår småboskap. ³⁷ Och förstlingen av vårt mjöl och våra offergåvor och av allt slags trädfukt, av vin och olja, skulle vi föra till prästerna, in i förrådskamrarna till vår Guds hus, och tionden av vår jord till leviterna. Ty leviterna skulle ta emot tionden i alla de städer där vi brukade jorden. ³⁸ En präst, en av Arons söner, skulle vara med leviterna när de tog emot tionden. Och leviterna skulle föra tionden av sitt tionde upp till vår Guds hus, in i förrådshusets kamrar.

³⁹ Ty både Israels barn och Levi barn skulle föra sin offergåva av säd, vin

och olja in i dessa kamrar, där helgedomens kärl och de tjänstgörande prästerna och dörrvaktarna och sångarna var. Vi skall inte försumma vår Guds hus.

Nehemja 11

Folket som bodde i Jerusalem

11 Folkets furstar bodde i Jerusalem. Det övriga folket kastade lott för att på så sätt var tionde man skulle utses att bo i Jerusalem, den heliga staden, medan nio tiondelar skulle bo i de andra städerna. ² Folket välsignade alla de män som frivilligt bosatte sig i Jerusalem.

³ Detta är de huvudmän i provinsen som bodde i Jerusalem. Men i Juda städer bodde var och en i den stad där han hade sin ärvda besittning: vanliga israeliter, präster, leviter och tempeltjänare, likaså ättlingarna till Salomos tjänare. ⁴ I Jerusalem bodde en del av Juda söner och en del av Benjamins söner. Av Juda söner: Ataja, son till Ussia, son till Sakarja, son till Amarja, son till Sefatja, son till Mahalalel, av Peres söner, ⁵ och Maaseja, son till Baruk, son till Kol-Hose, son till Hasaja, son till Adaja, son till Jojarib, son till Sakarja, silonitens son. ⁶ Peres ättlingar som bodde i Jerusalem utgjorde tillsammans fyrahundrasextioåtta vapenföra män.

⁷ Dessa var Benjamins söner: Sallu, son till Mesullam, son till Joed, son till Pedaja, son till Kolaja, son till Maaseja, son till Itiel, son till Jesaja, ⁸ och närmast efter honom Gabbaj och Sallaj, niohundratjugoåtta. ⁹ Joel, Sikris son, var tillsyningsman över dem, och Juda, Hassenuas son, var den andre i befälet över staden.

¹⁰ Av prästerna: Jedaja, Jojaribs son, Jakin, ¹¹ Seraja, son till Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son till Ahitub, fursten i Guds hus, ¹² och deras bröder, som utförde arbetena i huset, åttahundratjugotvå. Vidare Adaja, son till Jeroham, son till Pelaja, son till Amsi, son till Sakarja, son till Pashur, son till Malkia, ¹³ och hans bröder, huvudmän för familjer, tvåhundrafyrtiotvå. Vidare Amassaj, son till Asarel, son till Asaj, son till Mesillemot, son till Immer, ¹⁴ och deras bröder, tappra och kraftfulla män, etthundratjugoåtta. Tillsyningsman över dem var Sabdiel, Haggadolims son.

¹⁵ Av leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, son till Bunni, ¹⁶ och Sabbetaj och Josabad, som hade uppsikten över de yttre arbetena vid Guds hus och hörde till leviternas huvudmän, ¹⁷ vidare Mattanja, son till Mika, son till Sabdi, son till Asaf, sångledaren som vid bönen tog upp lovsången, Bakbukja, den av hans bröder som var närmast efter honom, och Abda, son till Sammua, son till Galal, son till Jedutun. ¹⁸ Leviterna i den heliga staden utgjorde tillsammans tvåhundraåttiofyra.

¹⁹ Dörrvaktarna, Ackub, Talmon och deras bröder, som höll vakt vid portarna, var etthundrasjuttio två.

²⁰ De övriga israeliterna, prästerna och leviterna bodde i alla de andra städerna i Juda, var och en i sin arvedel. ²¹ Men tempeltjänarna bodde på Ofel, och Siha och Gispa hade uppsikten över tempeltjänarna.

²² Tillsyningsman bland leviterna i Jerusalem vid arbetena i Guds hus var Ussi, son till Bani, son till Hasabaja, son till Mattanja, son till Mika, av Asafs söner, sångarna. ²³ Ty en kunglig förordning var utfärdad angående dem, och en bestämd ordning var för varje dag fastställd för sångarna.

²⁴ Petaja, Mesesabels son, av Judas son Seras söner, var kungens högra hand i varje sak som rörde folket.

Folket i övriga byar och orter

²⁵ I byarna med tillhörande utmarker bodde också en del av Juda barn: I Kirjat-Arba med underlydande orter, i Dibon med underlydande orter, i Jekabseel med dess byar, ²⁶ vidare i Jesua, Molada, Bet-Pelet ²⁷ och Hasar-Sual, och i Beer-Sheba med underlydande orter, ²⁸ i Siklag och i Mekona med underlydande orter, ²⁹ i En-Rimmon, Sorga, Jarmut, ³⁰ Sanoa, Adullam med deras byar, i Lakish med dess utmarker, i Aseka med underlydande orter. De slog sig ner från Beer-Sheba ända till Hinnoms dal.

³¹ Benjamins barn hade sina boningsorter från Geba: i Mikmash och Aja, likaså i Betel med underlydande orter, ³² i Anatot, Nob, Ananja, ³³ Hasor, Rama, Gittajim, ³⁴ Hadid, Seboim, Neballat, ³⁵ Lod, Ono och Timmermansdalen. ³⁶ Av leviterna blev några avdelningar från Juda räknade till Benjamin.

Nehemja 12

Förteckning över präster och leviter

¹² Dessa var de präster och leviter som drog upp med Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua: Seraja, Jeremia, Esra, ² Amarja, Malluk, Hattus, ³ Sekanja, Rehum, Meremot, ⁴ Iddo, Ginnetoj, Abia, ⁵ Mijamin, Maadja, Bilga, ⁶ Semaja, Jojarib, Jedaja, ⁷ Sallu, Amok, Hilkia och Jedaja. Dessa var huvudmän för prästerna och för sina bröder i Jesuas tid.

⁸ Leviterna var: Jesua, Binnuj, Kadmiel, Serebja, Juda och Mattanja, som med sina bröder ledde tacksägelsen, ⁹ vidare Bakbukja och Unni, deras bröder som hade sina platser mitt emot dem, under tjänstgöringen.

Ättlingar till översteprästen Jesua

¹⁰ Jesua blev far till Jojakim, Jojakim blev far till Eljasib, Eljasib blev far till Jojada, ¹¹ Jojada blev far till Jonatan och Jonatan blev far till Jaddua.

Huvudmän för prästernas familjer

¹² I Jojakims tid var huvudmännen för prästernas familjer följande: för Seraja: Meraja, för Jeremia: Hananja, ¹³ för Esra: Mesullam, för Amarja: Johanan, ¹⁴ för Meliku: Jonatan, för Sebanja: Josef, ¹⁵ för Harim: Adna, för Merajot: Helkaj, ¹⁶ för Iddo: Sakarja, för Ginneton: Mesullam, ¹⁷ för Abia: Sikri, för Minjamin och för Moadja: Piltaj, ¹⁸ för Bilga: Sammua, för Semaja: Jonatan, ¹⁹ för Jojarib: Mattenaj, för Jedaja: Ussi, ²⁰ för Sallaj: Kallaj, för Amok: Eber, ²¹ för Hilkia: Hasabja, för Jedaja: Netanel.

Uppteckning av prästernas och leviternas familjer

²² I Eljasibs, Jojadas, Johanans och Jadduas tid blev huvudmännen för leviternas familjer upptecknade, likaså prästerna, under persern Darejavesch regering. ²³ Huvudmännen för Levi barns familjer är upptecknade i Krönikeboken ända till Johanans, Eljasibs sons tid.

Fördelning av tjänster i templet

²⁴ Leviternas huvudmän var Hasabja, Serebja och Jesua, Kadmiels son, och deras bröder, som stod mitt emot dem för att växelvis lova och tacka, så som gudsmannen David hade befallt.

²⁵ Mattanja, Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon och Ackub var dörrvaktare och höll vakt över förrådshusen vid portarna.

²⁶ Dessa levde i Jojakims, Jesuas sons, Josadaks sons, tid och i ståthållaren Nehemjas och prästen Esras, den skriftlärdes tid.

Nehemja inviger stadsmuren

²⁷ När Jerusalems mur skulle invigas, sökte man upp leviterna överallt där de bodde och förde dem till Jerusalem för att hålla invigningshögtid och glädjehögtid under tacksägelse och sång, med cymbaler, psaltare och harpor. ²⁸ Då samlades sångarnas söner från trakten omkring Jerusalem och från netofatiternas byar, ²⁹ från Bet-Haggilgal och från Gebas och Asmavets utmarker, ty sångarna hade byggt sig byar runt omkring Jerusalem. ³⁰ Prästerna och leviterna renade sig och renade sedan folket, portarna och muren.

³¹ Jag lät Juda furstar stiga upp på muren. Därefter ordnade jag två stora lovsångskörer. Den ena gick till höger ovanpå muren fram till Dyngporten. ³² Bakom dem följde Hosaja och ena hälften av Juda furstar, ³³ samt Asarja, Esra och Mesullam, ³⁴ Juda, Benjamin, Semaja och Jeremia ³⁵ och några av prästernas söner med trumpeter, vidare Sakarja, son till Jonatan, son till Semaja, son till Mattanja, son till Mikaja, son till Sackur, son till Asaf, ³⁶ och hans bröder Semaja, Asarel, Milalaj, Gilalaj, Maaj, Netanel och Juda samt Hanani med gudsmannen Davids musikinstrument. Esra, den skriftlärde, gick framför dem. ³⁷ De gick över Källporten och rakt fram uppför trapporna till Davids stad, på trappan i muren ovanför Davids hus, ända fram till Vattenporten mot öster.

³⁸ Efter den andra lovsångskören, som gick åt motsatt håll, följde jag med den andra hälften av folket, ovanpå muren, upp genom Ugnstornet ända till Breda muren, ³⁹ vidare över Efraimsporten, Gamla porten och Fiskporten genom Hananeltornet och Hammeatornet ända fram till Fårporten. De stannade vid Fängelseporten.

⁴⁰ Sedan stannade de båda lovsångskörerna vid Guds hus, och även jag och ena hälften av föreståndarna tillsammans med mig, ⁴¹ samt prästerna Eljakim, Maaseja, Minjamin, Mikaja, Eljoenaj, Sakarja och Hananja, med trumpeterna, ⁴² och Maaseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Johanan, Malkia, Elam och Eser. Sångarna sjöng under Jisrajas ledning.

⁴³ De frambar på den dagen stora offer och gladde sig, ty Gud hade gett dem stor glädje. Också kvinnorna och barnen gladde sig, och glädjen från Jerusalem hördes vida omkring.

Åtgärder för gudstjänsten i templet

⁴⁴ Vid samma tid tillsattes män som skulle förestå förrådkamrarna, där offergåvor, förstlingsfrukter och tionden lades ner. Från stadsåkrarna skulle de samla in det som enligt lagen tillföll prästerna och leviterna. Ty glädje rådde i Juda över prästerna och leviterna som gjorde tjänst.

⁴⁵ Dessa iakttog vad som var att iaktta vid gudstjänsten och vid reningarna, och även sångarna och dörrvaktarna utförde sin tjänst så som David och hans son Salomo hade befallt. ⁴⁶ Ty redan för länge sedan, på Davids och Asafs tid, fanns ledare för sångarna, och man sjöng lovsånger och tacksägelsesånger till Gud. ⁴⁷ Under Serubbabels och Nehemjas tid gav hela Israel till sångarna och dörrvaktarna vad dessa för varje dag skulle ha. Man gav till leviterna deras helgade andel, och leviterna gav till Arons söner deras helgade andel.

Nehemja 13

Avskiljande av främmande folk

13 Den dagen läste man ur Moses bok för folket. Där fann man skrivet att ingen ammonit eller moabit någonsin skulle få komma in i Guds församling, ² ty de hade inte kommit Israels barn till mötes med mat och dryck utan hade lejt Bileam emot dem till att förbanna dem. Men vår Gud vände förbannelsen till välsignelse. ³ När de hade hört lagen, avskilde de alla främlingar från Israel.

Nehemjas reformer

⁴ En tid dessförinnan hade prästen Eljasib, en släkting till Tobia, blivit utsedd att förestå kamrarna i vår Guds hus. ⁵ Han hade inrett ett stort rum åt Tobia, där man tidigare brukade lägga matoffret, rökelsen och kärlen och det tionde av säd, vin och olja som var bestämd åt leviterna, sångarna och dörrvaktarna, likaså offergåvan till prästerna. ⁶ Medan allt detta hände befann jag mig inte i Jerusalem, ty i den babyloniske kungen Artasastas trettioandra regeringsår hade jag kommit tillbaka till kungen. Men sedan jag efter en tid bett kungen om tillstånd, ⁷ begav jag

mig till Jerusalem. Där fick jag veta allt det onda som Eljasib hade gjort för Tobias skull, då han hade inrett ett rum åt honom i förgårdarna till Guds hus. ⁸ Jag tog mycket illa vid mig och lät kasta allt Tobias bohag ut ur rummet. ⁹ Därefter befallde jag att man skulle rena rummen, och där ställde jag åter in kärlen i Guds hus, och matoffret och rökelsen.

¹⁰ Jag fick också veta att man inte gett leviterna deras andel. Leviterna och sångarna hade därför återvänt var och en till sitt jordstycke i stället för att sköta sin tjänst. ¹¹ Jag förebrådde föreståndarna detta och sade: "Varför har Guds hus blivit försummat?" Jag hämtade dem tillbaka och lät dem inställa sig på sina platser. ¹² Hela Juda förde fram sitt tionde av säd, vin och olja till förrådshusen. ¹³ Jag satte prästen Selemja och Sadok, den skriftlärde, och Pedaja, en av leviterna, till förvaltare över förrådshusen och gav dem som hjälp Hanan, son till Sackur, son till Mattanja. Ty dessa betraktades som pålitliga, och de skulle nu ha hand om utdelningen åt sina bröder. ¹⁴ Tänk därför på mig, min Gud, och utplåna inte vad jag av kärlek har gjort för min Guds hus och för tjänstgöringen där.

¹⁵ Vid samma tid såg jag i Juda hur man trampade vinpressarna på sabbaten och förde hem säd som man lastade på åsnor, likaså vin, druvor och fikon och allt möjligt som kunde bäras och förde det till Jerusalem på sabbatsdagen. Jag varnade dem när de sålde dessa förnödenheter. ¹⁶ Tyrierna, som vistades där, förde in fisk och alla slags varor och sålde dem på sabbaten till judarna och i Jerusalem. ¹⁷ Då förebrådde jag de förnäma männen i Juda och sade till dem: "Hur kan ni handla så illa och vanhelga sabbatsdagen?" ¹⁸ Var det inte därför att era fäder gjorde sådant som vår Gud lät alla dessa olyckor komma över oss och denna stad? Och nu drar ni ännu mer vrede över Israel genom att vanhelga sabbaten!"

¹⁹ Så snart det började bli mörkt i Jerusalems portar före sabbaten, befallde jag att man skulle stänga dörrarna och att de inte skulle öppnas förrän efter sabbaten. Jag ställde några av mina tjänare på vakt vid portarna för att inga varor skulle kunna föras in på sabbatsdagen. ²⁰ Då stannade köpmän och försäljare av alla slags varor utanför Jerusalem över natten, och det både en och två gånger. ²¹ Men jag varnade dem och sade till dem: "Varför övernattar ni framför muren? Om ni gör så en gång till, skall jag låta min hand drabba er." Från den stunden kom de inte mer på sabbaten. ²² Jag befallde leviterna att de skulle rena sig och komma för att hålla vakt vid portarna, så att sabbaten kunde hållas helig.

Tänk också därför på mig, min Gud, och förbarma dig över mig efter din stora godhet.

²³ På den tiden såg jag också judiska män som hade tagit till sig asdoditiska, ammonitiska och moabitiska kvinnor. ²⁴ Hälften av deras barn talade asdoditiska eller något av de andra folkens språk, och de kunde inte tala judiska. ²⁵ Då förebrådde jag dem detta och förbannade dem, och några slog jag och drog i håret. Jag lät dem svära vid Gud och sade: "Ni skall inte ge era döttrar åt deras söner och inte ta deras döttrar till hustrur åt era söner eller åt er själva. ²⁶ Var det inte just så som Salomo, Israels kung, syndade? Det fanns bland de många hednafolken ingen kung lik honom, och han var älskad av sin Gud, och Gud satte honom till kung över hela Israel. Men också honom förförde de främmande kvinnorna till synd. ²⁷ Och nu hör vi om er att ni har gjort så mycket ont och varit otrogna mot vår Gud, genom att ni gift er med främmande kvinnor!"

²⁸ En son till Jojada, översteprästen Eljasibs son, var svärson till horoniten Sanballat. Honom drev jag bort från mig.

²⁹ Tänk på dem, min Gud, ty de har fläckt ner prästämbetet och prästämbetets och leviternas förbund!

³⁰ Så renade jag folket från allt främmande och fastställde vad prästerna och leviterna skulle iaktta, var och en i sin uppgift, ³¹ hur vedoffret och förstlingsgåvorna skulle avlämnas på bestämda tider och angående förstlingsgåvorna.

Tänk på detta, min Gud, mig till godo!

Matteus 18

¹⁹ Vidare säger jag er: Om två av er här på jorden kommer överens om att be om något, vad det än är, så skall de få det av min Fader i himlen.

²⁰ Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem."

Liknelsen om den obarmhärtige tjänaren

²¹ Då gick Petrus fram och frågade Jesus: "Herre, hur många gånger skall min broder försynda sig mot mig och få min förlåtelse? Upp till sju gånger?" ²² Jesus sade till honom: "Jag säger dig: Inte sju gånger utan

sjuttio gånger sju. ²³ Därför är himmelriket likt en kung som ville ha redovisning av sina tjänare. ²⁴ När han började granskningen, förde man fram till honom en som var skyldig tio tusen talenter.^(d) ²⁵ Eftersom han inte kunde betala, befallde hans herre att han och hans hustru och barn och allt vad han ägde skulle säljas och skulden betalas. ²⁶ Tjänaren föll ner för honom och bad: Ha tålamod med mig, så skall jag betala dig alltsammans. ²⁷ Då förbarmade sig tjänarens herre över honom och gav honom fri och efterskänkte hans skuld.

²⁸ Men när tjänaren kom ut, träffade han en av sina medtjänare, som var skyldig honom hundra denarer. Han tog fast honom och ville strypa honom och sade: Betala, vad du är skyldig! ²⁹ Hans medtjänare föll då ner och bad honom: Ha tålamod med mig, så skall jag betala dig. ³⁰ Men han gick inte med på det utan gick och lät sätta honom i fängelse, tills han hade betalat vad han var skyldig. ³¹ När hans medtjänare såg vad som hände, blev de mycket upprörda och gick och talade om alltsammans för sin herre. ³² Då kallade hans herre honom till sig och sade: Du onde tjänare! Hela skulden efterskänkte jag dig, därför att du bad mig. ³³ Borde inte du också ha förbarmat dig över din medtjänare, liksom jag förbarmade mig över dig? ³⁴ Och i sin vrede överlämnade hans herre honom till fångvaktarna, tills han hade betalt allt vad han var skyldig. ³⁵ Så skall också min himmelske Fader göra med er, om ni inte var och en av hjärtat förlåter sin broder."

25 maj

St. Maria Magdalena Pazzi: "Säg aldrig något i en persons frånvaro vad du inte kunde säga i personens närvaro."

Tobits bok 1-3

1 Detta är berättelsen om Tobit, son till Tobiel, son till Hananiel, son till Aduel, son till Gabael, son till Rafael, son till Reguel, av Jachasiels släkt och Naftalis stam. 2 På den assyriske kungen Salmanassars tid fördes han bort som krigsfånge från Tishbe, som ligger söder om Naftalis Kedesh i övre Galileen, ovanför Hasor och på andra sidan om vägen mot väster, norr om Pegor.

Tobits fromhet

3 Jag, Tobit, har följt sanningens väg och gjort rättfärdiga gärningar i hela mitt liv. Jag har alltid utövat välgörenhet mot mina bröder och landsmän som hade fått gå i fångenskap till Nineve i Assyrien liksom jag själv. 4 När jag var ung och levde i min hembygd i Israels land hade hela min fader Naftalis stam avfallit från Davids kungahus och från Jerusalem, den stad som valts ut bland alla Israels stammar till offerplats för alla stammarna, och där templet, Gud den Högstes boning, blivit byggt och helgat för att bestå i alla tider. 5 Alla mina bröder, hela min fader Naftalis stam, offrade åt tjurkalven i Dan som kung Jerobeam av Israel hade låtit göra; de offrade på alla berg i Galileen. 6 Jag var den ende som alltid reste till Jerusalem vid högtiderna enligt skriftens eviga påbud för hela Israel. Jag begav mig till Jerusalem med det första av den nya skörden, med tiondet av boskapen och den första ullen från fåren. 7 Allt detta överlämnade jag till prästerna av Arons ätt som offergåva, och jag gav det första tiondet av säd, vin och olja, granatäpplen, fikon och andra frukter åt leviterna som tjänstgjorde i Jerusalem. Det andra tiondet räknade jag om i pengar under de sex åren, och jag reste varje år till Jerusalem för att förbruka det. 8 Jag gav också till de föräldralösa, änkorna och proselyterna, de som hade upptagits i Israels folk: när jag kom med tiondet det tredje året gav jag det till dem, och vi åt en måltid enligt bestämmelserna om detta i Moses lag och enligt de bud som hade inpräntats i mig av Debora, min farfar Hananiels mor. Min far hade nämligen dött och lämnat mig föräldralös.

9 När jag hade blivit vuxen tog jag en hustru, Hanna, ur min egen släkt. Med henne fick jag en son, som jag gav namnet Tobias.

10 När jag fördes bort till Assyrien som krigsfånge kom jag till Nineve.
Alla mina bröder och landsmän åt samma mat som hedningarna, 11 men
jag själv aktade mig för att äta hedningarnas mat. 12 Då jag
samvetsgrant hade min Gud i tankarna 13 lät den Högste mitt sätt och
mitt yttre behaga Salmanassar. Jag fick köpa in allt vad han behövde,
14 och så länge han levde reste jag till Medien för att göra uppköp åt
honom. I Medien lämnade jag några penningpåsar i förvar hos Gabael,
en bror till Gabri. De innehöll sammanlagt tio talenter silver. 15 Men när
Salmanassar dog och hans son Sanherib efterträdde honom som kung
blev det oroligheter i Medien, så att jag inte längre kunde göra några
resor dit.

16 Medan Salmanassar levde utövade jag alltid välgörenhet mot mina
bröder och landsmän. 17 Jag lät de hungriga få min mat och de nakna få
kläder, och om jag såg någon av mitt folk ligga död utanför Nineves
stadsmur begravde jag honom. 18 Nu begravde jag också dem som
Sanherib lät döda sedan han måst bryta upp och fly från Judeen den
gången då himlens konung dömde honom för hädelserna han hade
uttalat. Då dödade han nämligen många israeliter i sitt raseri; jag gömde
undan deras kroppar och begravde dem, och när Sanherib lät söka efter
dem fann man dem inte. 19 Men en av Nineves invånare gick till kungen
och avslöjade att det var jag som i hemlighet begravde de döda. När jag
fick veta att jag hade blivit angiven för kungen och att man sökte efter
mig för att döda mig, blev jag rädd och gav mig av därifrån. 20 Allt vad
jag ägde berövades mig och togs i beslag av kungen – ingenting blev
kvar åt mig utom min hustru Hanna och min son Tobias.

21 Men innan fyrtio dagar hade gått blev kungen mördad av två av sina
söner. De flydde till Araratbergen, och hans son Assarhaddon blev kung
efter honom. Han satte Achikar, min bror Hanaels son, att sköta hela
rikets finanser, och han fick ansvaret för hela förvaltningen. 22 Då talade
Achikar väl för mig, och jag fick komma tillbaka till Nineve. Redan när
Sanherib regerade i Assyrien hade Achikar varit överste munskänk,
sigillbevarare, kansler och skattmästare, och Assarhaddon gav honom
ämbetena tillbaka. Han var min brorson, min nära släkting.

Tobits olyckor

2 1 Under Assarhaddons regering återvände jag alltså hem och fick
tillbaka min hustru Hanna och min son Tobias. När vi skulle fira pingst,
den fest som kallas veckohögtiden, gjordes en festmåltid i ordning åt

mig, och jag slog mig ner för att äta. 2Bordet sattes fram för mig, men när jag såg de många rätterna sade jag till min son Tobias: "Gå ut, min pojke, och se om du kan hitta någon fattig man med det rätta sinnet bland våra bröder som är fångar här i Nineve. Ta med honom hit så att han får äta tillsammans med mig. Jag skall vänta på dig tills du kommer tillbaka."

3Tobias gick för att leta rätt på någon fattig broder till oss men kom tillbaka och sade: "Far!" – "Ja, min pojke", svarade jag, och han fortsatte: "Far, en man av vårt folk har blivit mördad och ligger slängd på torget, han blev strypt där alldeles nyss." 4Jag for upp, gick från måltiden utan att ha smakat på den och hämtade den döde från den öppna platsen. Jag lade honom i ett skjul i väntan på att solen skulle gå ner, så att jag kunde begrava honom. 5Så gick jag hem igen, badade mig och åt min mat med sorg, 6och jag tänkte på de ord som profeten Amos uttalade om Betel:

Era fester skall vändas i sorg
och alla era sånger i klagan.
7Och jag grät.

När solen hade gått ner gick jag ut och grävde en grav, där jag lade den döde. 8Mina grannar skrattade åt mig och sade: "Är han inte rädd längre? Han har redan fått fly en gång och förlorat allt han ägde när han var efterspanad och skulle dödas för samma sak, och nu är han i gång igen med att begrava de döda!"

9På natten badade jag mig igen, gick ut på gården och lade mig att sova intill gårdsmuren. Eftersom det var hett hade jag ingenting över huvudet. 10Men jag visste inte att det höll till sparvar i muren ovanför mig; deras varma spillning fastnade i ögonen på mig, så att det bildades vita hinnor. Jag gick till läkare för att få hjälp, men ju mer de behandlade mig med sina salvor, desto mer försämrades min syn av de vita hinnorna, tills jag blev helt blind. I fyra års tid var jag utan syn, och alla mina landsmän var ledsna för min skull. Achikar försörjde mig i två år, men sedan måste han resa till Elam.

11Vid den tiden hade min hustru Hanna börjat tjäna pengar på att bereda ull och väva, som kvinnor brukar göra, och hon försörjde mig på sina inkomster. 12Hon fick ullen skickad till sig och vävde mot betalning. Den sjunde dystros skar hon ner en väv och skickade den till beställarna. De betalade henne hela lönen men gav henne dessutom en

killning att ta hem. 13 När hon kom hem till mig började den bräka. Då ropade jag på Hanna och sade: "Var kommer getkräket ifrån? Den är väl inte stulen? Ge tillbaka den till ägarna, vi får inte äta något som är stulet." 14 Hon svarade att hon hade fått den till skänks utöver lönen, men jag trodde henne inte utan sade åt henne att lämna tillbaka den till ägarna, och jag rodnade av skam över vad hon hade gjort. Då sade hon till mig: "Vad har du fått för all din välgörenhet? Vad har du för din rättfärdighet? Nu ser man vad det var värt!"

3 1 Jag blev djupt bedrövad och brast ut i suckar och gråt. Jag gick ut på gården och bad under suckar:

2 Rättfärdig är du, Herre,
alla dina handlingar är rättfärdiga,
i allt vad du gör är du barmhärtig och sannfärdig,
din dom är alltid rättvis.

3 Tänk nu på mig, Herre, vänd din blick till mig,
straffa mig inte för mina synder och felsteg,
och inte heller för mina fäders.

De syndade mot dig 4 och lydde inte dina bud;
då prygade du oss åt plundring, fångenskap och död
och gjorde oss till åtlöje, till en visa och ett ordspråk
bland alla de folk som du fördrev oss till.

5 De många straff du nu låtit drabba mig
är rättvisa domar över mina och mina förfäders synder,
ty vi har inte hållit dina bud
och inte levat svekfritt inför dig.

6 Gör nu med mig som du vill,
befall att min ande tas ifrån mig,
så att jag får lämna jordens yta och själv bli jord.

Ty det är bättre att dö än att leva
när jag fått höra dessa lögnaktiga skymford
och är fylld av djup bedrövelse.

Herre, befall att jag får lämna detta elände,
låt mig få gå till mitt eviga hem,
och vänd inte bort ditt ansikte från mig, Herre.
Ty det är bättre att dö och slippa skymford
än att leva i så stort elände.

Saras olyckor

7Samma dag inträffade det också att Sara, dotter till Raguel i Ekbatana i Medien, blev skymfad av en av sin fars tjänsteflickor. 8Hon hade nämligen blivit bortgift sju gånger, men den onde demonen Asmodaios hade dödat alla männen innan de varit tillsammans med henne så som det är bestämt för kvinnorna. Tjänsteflickan sade till henne: "Det är du själv som kväver dina män! Du har redan blivit bortgift med sju män, men ingen av dem har du haft någon glädje av. 9Varför skall du slå oss bara för att dina män har dött? Ge dig i väg till dem! Måtte vi slippa att någonsin se en son eller dotter till dig!"

10Då blev Sara djupt bedrövad och brast i gråt, och hon gick upp på övervåningen i sin fars hus för att hänga sig. Men hon besinnade sig och sade: "Tänk om de skymfar min far och säger till honom: Du hade denna enda kära dotter, och hon blev så olycklig att hon gick och hängde sig. Då blir jag orsak till att min far åldras och dör i sorg. Det är bättre att jag inte hänger mig utan ber till Herren att jag får dö och slipper leva och höra fler skymford." 11Hon gick genast fram till fönstret, lyfte sina händer och bad:

Välsignad är du, barmhärtige Gud,
välsignat ditt namn för evigt.

Må alla dina verk prisa dig i evighet!

12Jag lyfter mitt ansikte och mina blickar mot dig.

13Befall att jag får lämna jorden och slipper fler skymford.

14Härskare, du vet att ingen man har besudlat mig,

15jag har varken fläckt mitt eller min fars namn
här i fångenskapens land.

Jag är min fars enda barn,

han har ingen mer som kan ärva honom

och ingen släkting eller anförvant som kan äkta mig

och som jag borde spara mig åt.

Sju män har jag redan mist:

varför skulle jag leva längre?

Men om du inte vill låta mig dö,

se då i nåd till mig och visa mig barmhärtighet,

så att jag slipper höra fler skymford.

Ängeln Rafael sänds ut

16I ett och samma ögonblick nådde bådadas böner fram till Guds

härlighet, 17och Rafael sändes ut för att ge dem bot: åt Tobit genom att befria hans ögon från de vita hinnorna, så att han åter skulle få se Guds

ljus, och åt Sara, Raguels dotter, genom att ge henne till hustru åt Tobias, Tobits son, och befria henne från den onde demonen Asmodaios. Tobias hade nämligen företrädesrätt till Sara framför alla andra som kunde vilja äkta henne.

I samma ögonblick som Tobit återvände in i sitt hus från gården, gick Sara, Raguels dotter, ner från övervåningen.

Matteus 19 Svenska Folkbibeln (SFB)

Jesus undervisar om äktenskapet

19 När Jesus hade avslutat detta tal, lämnade han Galileen och gick genom landet på andra sidan Jordan till Judeens område. ² Mycket folk följde honom, och han botade dem. ³ Några fariseer kom fram till honom och ville snärja honom och sade: "Är det tillåtet att skilja sig från sin hustru av någon anledning?" ⁴ Han svarade: "Har ni inte läst att Skaparen från begynnelsen gjorde dem till man och kvinna^(a) ⁵ och sade: Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött?^(b) ⁶ Så är de inte längre två utan ett kött. Vad Gud har fogat samman skall människan inte skilja åt." ⁷ De sade till honom: "Varför har då Mose befallt att mannen skall ge hustrun ett skilsmässobrev^(c) och skicka bort henne?" ⁸ Han svarade: "Därför att era hjärtan är så hårda tillät Mose er att skiljas från era hustrur, men från början var det inte så. ⁹ Jag säger er: Den som skiljer sig från sin hustru av något annat skäl än otukt och gifter sig med en annan, han begår äktenskapsbrott." ¹⁰ Hans lärjungar sade till honom: "Om det är så med mannens ställning till hustrun, då är det ingen fördel med att gifta sig." ¹¹ Han svarade dem: "Inte alla förstår det ordet utan endast de som har fått den gåvan. ¹² Det finns de som inte kan gifta sig, därför att de är födda sådana, och de som inte kan det, därför att människor gjort dem sådana. Och det finns andra som för himmelrikets skull inte gifter sig. Den som kan förstå detta, må ta det till sig."

26 maj

St. Filippo Neri: "Det är en gammal sed bland de heliga att ha en kort liten bön klar för att under dagen ofta skjuta upp dem till himlen och lyfta upp sinnet från detta jordiska bländverk. Den som använder denna sed får mycket frukt med lite ansträngning."

Tobit förmanar Tobias

4 1 Samma dag erinrade sig Tobit pengarna som han hade lämnat i förvar hos Gabael i Rages i Medien, 2 och han tänkte: "När jag nu har bett att få dö, borde jag då inte kalla på min son Tobias och berätta för honom om de där pengarna innan jag dör?" 3 Han kallade alltså på sin son. När han kom sade Tobit till honom: "Min pojke!" – "Ja, far", svarade han, och Tobit fortsatte: "Ge mig en hederlig begravning. Visa din mor aktning och överge henne inte så länge hon lever. Var henne till lags, och vålla henne inte sorg genom något som du gör. 4 Mitt barn, kom ihåg alla faror som hon utsatte sig för genom att bära dig i sin kropp. Och när hon dör skall du begrava henne vid min sida i samma grav.

5 Tänk på Herren hela ditt liv, mitt barn, akta dig för att synda och överträda hans bud. Gör rättfärdiga gärningar så länge du lever, och gå inte på orätta vägar, 6 ty är du hederlig får du framgång i allt du gör. Åt alla som lever rättfärdigt 7 skall du ge allmosor av vad du har. Vänd dig aldrig bort från den fattige, så kommer inte Gud att vända sig från dig. 8 Ge efter dina tillgångar, mitt barn: äger du mycket, så använd det för att hjälpa, äger du litet, så hjälp med det du har. Och oroa dig inte, mitt barn, när du ger din allmosa; 9 du samlar en skatt åt dig för nödens dag, 10 ty allmosor räddar från döden och gör att du slipper gå in i mörkret. 11 De är gåvor som alltid gagnar givarna inför den Högste.

12 Akta dig för otukt av alla slag, mitt barn, och framför allt: ta dig en hustru från din egen släkt. Välj inte en främmande kvinna, en som inte tillhör dina fäders stam, ty vi är profeters söner, ja, i sanning söner till profeter. Noa var den förste profeten, sedan kom Abraham, Isak och Jakob, våra urtida fäder. Kom ihåg, mitt barn, att alla dessa tog hustrur från sin egen släkt; så vann de också välsignelse genom sina barn, och

deras efterkommande skall ärva landet. 13Var alltså dina bröder tillgiven, mitt barn, och tyck inte att du är förmer än ditt folks döttrar, så att du försmår dem, ty höghod leder till olycka och otrygghet, och av oduglighet kommer fattigdom och elände; odugligheten är hungerns mor.

14 Den som arbetar hos dig skall du alltid ge lön samma dag. Håll inte inne någons lön över natten, så kommer inte heller din lön att hållas inne, om du uppriktigt tjänar Gud. Ge akt på dig själv, mitt barn, vad du än företar dig, och visa dig väluppfostrad vart du än kommer. 15Gör inte mot någon det du själv avskyr. Låt aldrig det onda slå följe med dig på vägen. 16 Dela ditt bröd med de hungriga och dina kläder med de nakna. Ge bort allt du kan avvara, mitt barn, och följ inte din allmosa med missunnsamma blickar. 17 Slösa med det du har av mat och vin vid de rättfärdigas gravar, och låt inte syndarna få det. 18Be om råd från alla som är kloka, håll dig inte för god för det, ty alla råd är till nytta. 19Pris alltid Gud, be honom att han leder dig rätt och gör ditt liv lyckligt och alla dina tankar kloka. Ty andra folk har inte kloka tankar, de är en gåva av Herren själv; vem han vill upphöjer han, och vem han vill sänder han längst ner i dödsriket. Kom nu ihåg dessa förmaningar, mitt barn, och låt dem aldrig utplånas ur ditt hjärta.

20 Och nu, min pojke, vill jag tala om för dig att jag har lämnat tio talenter silver i förvar hos Gabael, Gabris son, i Rages i Medien. 21Oroa dig inte över att vi har blivit fattiga; du äger en stor rikedom, om du är gudfruktig och undviker all synd och gör det som är gott inför Herren, din Gud.”

Tobias resa förbereds

5 1 Tobias svarade sin far Tobit: ”Jag skall följa alla dina förmaningar, far. 2Men hur skall jag kunna få pengarna av Gabael? Han känner ju inte mig och jag inte honom. Vad skall jag ge honom för bevis så att han känner igen mig och tror mig och ger mig pengarna? Och jag känner inte vägarna till Medien, så hur skall jag kunna resa dit?” 3Då svarade Tobit sin son: ”Han gav mig ett kvitto, och jag gav honom ett dokument som jag delade i två delar, en åt oss var: den ena behöll jag, den andra lämnade jag tillsammans med pengarna. Det är nu tjugo år sedan jag deponerade dessa pengar. Leta nu upp en pålitlig man som kan bli din reskamrat och som vi betalar lön, och hämta så pengarna hos Gabael medan jag ännu är i livet.”

4 Tobias gick ut för att leta upp en reskamrat till Medien, som var förtrogen med vägen dit. När han kom ut stod ängeln Rafael där framför honom, men han förstod inte att det var en ängel från Gud. 5 "Var kommer du ifrån?" frågade han. Rafael svarade: "Jag är israelit, en av dina bröder, och jag har kommit hit för att söka arbete." – "Känner du vägen till Medien?" frågade Tobias då. 6 Han svarade: "Ja, jag har ofta varit där, jag är erfaren och känner till alla vägarna. Det är åtskilliga gånger jag har gjort resan till Medien, och då har jag bott hos vår broder Gabael, som bor i Rages i Medien. Från Ekbatana är det två fulla dagsresor till Rages – den staden ligger uppe i bergen och Ekbatana mitt på slätten." 7 Då sade Tobias: "Vänta på mig medan jag går in och berättar för min far. Jag behöver dig som reskamrat, och jag skall betala dig för det." – 8 "Jag stannar här", svarade Rafael, "dröj bara inte för länge."

9 Tobias gick in och berättade för sin far: "Jag har funnit en man som är israelit, en av våra bröder." Tobit svarade: "Be honom stiga in, så att jag kan ta reda på vad han tillhör för familj och stam och om han kan bli en pålitlig reskamrat till dig, min pojke." 10 Tobias gick ut och kallade på honom. "Min far ber dig stiga in", sade han. Rafael kom in, Tobit hälsade honom först, och han svarade: "Lycka och glädje önskar jag dig." Då sade Tobit: "Vad har jag för lycka kvar att glädjas åt? Jag är ju blind och kan inte se himlens ljus, jag ligger i mörkret som de döda som aldrig mer får skymta ljuset. Fastän jag lever är jag bland de döda, jag hör människorna tala men ser dem inte." Rafael svarade: "Fatta mod, hos Gud finns hjälp för dig, och den kommer snart. Så fatta mod." Tobit sade till honom: "Min son Tobias vill resa till Medien. Kan du följa med honom och vara hans vägvisare? Jag skall betala dig för det, broder." Han svarade: "Jag kan följa med honom, jag känner alla vägarna. Jag har ofta gjort resan till Medien och färdats över alla berg och slätter där, och jag är förtrogen med alla vägarna i landet."

11 Tobit sade: "Broder, vilken släkt tillhör du, och vilken stam? Låt mig få veta det, broder." – 12 "Vad har du för glädje av min stam och släkt?" frågade den andre. "Är det min stam och släkt eller mina tjänster du vill ha?" Men Tobit svarade honom: "Jag vill ha klart besked om vems son du är och vad du heter." 13 Då sade ängeln: "Jag är Asarja, son till den gamle Hananja, en broder till dig." – 14 "Jag hälsar dig hjärtligt välkommen, broder", sade Tobit. "Ta inte illa upp att jag ville få klart besked om din släkt. Du är verkligen en broder, av fin och god familj. Jag kände Hananja och Netanja, den gamle Shemajas båda söner. De

brukade göra sällskap med mig till Jerusalem för att fira gudstjänst där, och de lät sig aldrig föras vilse. Dessa män är våra bröder, och du är av god härkomst. Välkommen skall du vara.” 15 Han fortsatte: ”Jag skall ge dig en drachma om dagen i lön och samma uppehälle som jag ger min son. Följ nu bara med min son, 16 jag skall ge dig mer än din lön.” Ängeln svarade: ”Jag skall följa med honom. Var inte orolig, vi kommer tillbaka till dig välbehållna, likadana som när vi far härifrån. Det är ingen farlig resa.” 17 Då sade Tobit: ”Jag önskar dig lycka på färden, broder!” Sedan kallade han på sin son och sade till honom: ”Min pojke, gör i ordning vad du behöver för resan, och ge dig så i väg tillsammans med din broder. Må himlens Gud hjälpa er ända fram och låta mig få er tillbaka välbehållna. Må hans ängel gå med och skydda er på vägen.”

Tobias gjorde sig i ordning för färden. När han skulle ge sig i väg kysste han sin far och sin mor, och Tobit önskade honom lycklig resa. 18 Men hans mor började gråta och sade till Tobit: ”Varför har du skickat i väg min pojke? Är inte han den käpp vi har till stöd så länge han går ut och in här hos oss? 19 Riskera inte det vi har för de där pengarnas skull, de får bli ett billigt pris för vårt barn. 20 Det Herren har gett oss att leva av räcker till för oss.” 21 Han svarade: ”Oroa dig inte. Vår pojke kommer att återvända till oss välbehållen, likadan som när han far. Det skall du få se med egna ögon den dag han kommer välbehållen hem till dig. Oroa dig inte, var inte ängslig för deras skull, min syster. 22 En god ängel skall gå vid hans sida, resan kommer att gå lyckligt, och han skall komma välbehållen tillbaka.” 6 1 Då slutade hon gråta.

Den stora fisken

2 Tobias gav sig i väg med ängeln i sällskap, och hunden sprang efter honom och följde dem en bit på vägen. Så färdades de båda tillsammans. När mörkret föll den första kvällen slog de läger vid floden Tigris. 3 Ynglingen gick ner för att tvätta fötterna i floden. Då stack en stor fisk upp ur vattnet och skulle sluka hans fot. Han skrek till, 4 men ängeln sade: ”Fånga fisken och håll fast den.” Ynglingen fångade fisken och drog upp den på land. 5 ”Skär upp fisken”, sade ängeln, ”och ta ut gallan, hjärtat och levern. Kasta bort de andra inälvorna, men spara gallan, hjärtat och levern, ty de kan användas som läkemedel.” 6 Ynglingen skar upp fisken och tog vara på gallan, hjärtat och levern. Sedan stekte de en del av fisken och tog med sig på vägen; resten saltade de och lämnade kvar.

De färdades vidare tillsammans och närmade sig Medien. 7Då frågade Tobias ängeln: "Asarja, min broder, vad är det för läkemedel som finns i fiskens hjärta och lever och i gallan?" 8Han svarade: "Fiskens hjärta och lever kan du bränna när en man eller kvinna hemsöks av en demon eller en ond ande; då försvinner alla hemsökelse från den människan, så att hon för all framtid är fri från dem. 9Gallan kan du smörja i ögonen på en människa som har fått vita hinnor; blås sedan på dem, så blir ögonen friska."

Rafael berättar om Sara

10 När han hade kommit in i Medien och redan närmade sig Ekbatana 11 sade Rafael: "Tobias, min broder." – "Ja", svarade han, och ängeln fortsatte: "I natt skall vi bo hos Raguel. Han är din släkting, och han har en dotter som heter Sara. 12Utom henne har han varken son eller dotter, och du är den som står närmast till av alla att äkta henne, liksom du har rätt att ärva hennes fars egendom. Flickan är förståndig och duktig och mycket vacker. Fadern är djupt fäst vid henne och ger henne allt han har. 13 Det är din rättighet att ärva hennes far, och det tillkommer dig att få henne till hustru. Hör på mig, broder: jag skall tala om flickan med hennes far nu i kväll och be att vi får henne till brud åt dig. Då kan vi fira bröllopfesten när vi kommer tillbaka från Rages. Jag är säker på att Raguel inte kan vägra dig henne eller lova bort henne åt någon annan, ty då skulle han förtjäna dödsstraff enligt bestämmelsen i Moses bok, och han vet att det tillkommer dig före alla andra män att äkta hans dotter. Hör på mig, broder, vi skall tala om flickan nu i kväll och be om hennes hand, och när vi kommer tillbaka från Rages skall vi hämta henne och ta henne med oss hem till dig."

14 Tobias svarade Rafael: "Asarja, min broder, jag har hört att hon redan har blivit bortgift sju gånger, men alla männen dog på bröllopsnatten, så snart de gick in i hennes rum. Jag har hört sägas att det är en demon som dödar dem, 15 och nu är jag rädd – demonen älskar henne och gör inte henne något ont, men han dödar alla som vill komma henne nära, och jag är min fars ende son: jag är rädd för att dö så att jag blir orsak till att min far och mor går i graven av sorg. De har ingen annan son som skulle kunna begrava dem." 16Ängeln svarade: "Kommer du inte ihåg de förmaningar din far gav dig: att du skulle ta en hustru från din fars familj. Hör nu på mig, broder, oroa dig inte för den där demonen, utan gift dig med henne. Jag vet att hon skall bli din hustru redan i natt. 17 Och när du kommer in i brudkammaren skall du ta fiskens hjärta och en

bit av levern och lägga på den glödande rökelsen, så att lukten sprider sig. 18 När demonen känner den kommer han att fly och aldrig någonsin mer visa sig i hennes närhet. Och när du skall vara tillsammans med henne skall ni båda först stiga upp och anropa himlens herre och be honom om barmhärtighet och beskydd. Var inte rädd, det är åt dig hon har blivit bestämd före tidens början, och det är du som skall rädda henne. Hon kommer att följa med dig, och jag tror att hon kommer att ge dig barn som skall bli som bröder för dig. Var inte orolig." När Tobias hörde vad Rafael sade och förstod att hon var hans syster, en som tillhörde hans fars släkt och familj, fick han henne mycket kär och blev innerligt fäst vid henne.

Matteus 19

¹⁹ Hedra din far och mor och Du skall älska din nästa som dig själv." ²⁰ Då sade den unge mannen till Jesus: "Allt detta har jag hållit. Vad är det mer som fattas?" ²¹ Jesus svarade: "Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig." ²² När den unge mannen hörde detta, gick han bedrövad sin väg, ty han ägde mycket.

²³ Jesus sade till sina lärjungar: "Amen säger jag er: det är svårt för en rik att komma in i himmelriket. ²⁴ Ja, jag säger er: det är lättare för en kamel att komma igenom ett synålsöga än för en rik att komma in i Guds rike." ²⁵ När lärjungarna hörde det, blev de mycket förskräckta och sade: "Vem kan då bli frälst?" ²⁶ Jesus såg på dem och sade: "För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt." ²⁷ Då tog Petrus till orda: "Se, vi har lämnat allt och följt dig. Vad skall vi få för det?" ²⁸ Jesus sade till dem: "Amen säger jag er: Vid pånyttfödelsen, när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då skall också ni som har följt mig sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar. ²⁹ Och var och en som har lämnat hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller barn eller åkrar, han kommer att få hundrafalt igen och skall ärva evigt liv. ³⁰ Men många som är de första skall bli de sista, och många som är de sista skall bli de första.

27 maj

St. Dominic Savio: "Ingenting är tröttsamt eller smärtsamt när du lever för en Mästare som betalar mycket bra till och med för en kopp vatten, given i kärlek till Honom.."

Tobits bok 7-9

Tobias hos Raguel

7 1När han kom in i Ekbatana sade han: "Asarja, min broder, för mig raka vägen till vår broder Raguel." Ängeln förde honom då hem till Raguel, och de fann honom sittande vid dörren till gården. De hälsade först, och han svarade: "Var hjärtligt hälsade, bröder, och varmt välkomna." Så förde han dem in i huset. 2Han sade till sin hustru Edna: "Vad den här unge mannen är lik min broder Tobit!" 3Edna vände sig till dem och frågade: "Varifrån är ni, bröder?" De svarade: "Vi hör till naftaliterna som är krigsfångar i Nineve." – 4"Känner ni vår broder Tobit?" frågade hon, och de svarade: "Ja, vi känner honom." – "Mår han bra?" frågade hon. 5"Ja, han lever och har hälsan", svarade de, och Tobias sade: "Det är min far." 6Då sprang Raguel upp, kysste honom och brast i gråt. 7Sedan tog han till orda och sade: "Gud välsigne dig, pojke, du har en god och fin man till far. Vilken förfärlig olycka att en så rättfärdig och givmild man har blivit blind!" Han föll sin broder Tobias om halsen och grät. 8Hans hustru Edna började också gråta över Tobit, och deras dotter Sara brast även hon i gråt. 9Raguel slaktade en bagge och tog med glädje emot sina gäster.

När de hade badat och tvättat sig och slagit sig ner för att äta sade Tobias till Rafael: "Asarja, min broder, be nu Raguel att ge mig min syster Sara till hustru." 10Raguel hörde det och sade till den unge mannen: "Ät och drick och ha trevligt i kväll: det tillkommer ingen annan än dig, broder, att äkta min dotter Sara, och jag har ingen rätt att ge

henne åt någon annan man, eftersom du är min närmaste släkting. Men, min pojke, jag måste säga dig sanningen. 11Jag har gift bort henne sju gånger med bröder till oss, och de dog alla på bröllopsnatten när de kom in till henne. Men ät och drick nu, min pojke, er framtid ligger i Herrens hand.” Tobias svarade: ”Jag skall varken äta eller dricka mer förrän du ger mig ett bindande löfte.” Då sade Raguel: ”Nåväl, härmed ger jag henne åt dig enligt bestämmelsen i Moses bok. Det är himlens vilja att hon skall ges åt dig. Ta din syster: från denna stund är du hennes broder och hon din syster, från denna dag tillhör hon dig för alltid. Må himlens herre låta denna natt sluta lyckligt för er, min pojke, må han vara barmhärtig och ge er frid.”

12 Så kallade Raguel på sin dotter Sara, och hon kom in till honom. Han tog hennes hand och överlämnade henne åt Tobias med orden: ”Ta henne enligt lagen och enligt den bestämmelse i Moses bok som ger henne till hustru åt dig. Må du oskadd kunna behålla henne och föra henne hem till din far. Himlens Gud må låta allt gå lyckligt för er och ge er frid.” 13Så kallade han på flickans mor och sade till om papper att skriva på, så att han kunde sätta upp ett äktenskapskontrakt, genom vilket han skulle ge henne till hustru åt honom enligt bestämmelsen i Moses lag. Flickans mor hämtade det, och han skrev ut ett kontrakt och satte sitt sigill på det. 14Därefter började de äta och dricka. 15Raguel kallade på sin hustru Edna och sade: ”Min syster, gör i ordning den andra kammaren och ta med henne dit.” 16Hon gick och bäddade i kammaren, som han hade sagt, och tog henne med dit. Hon började gråta över henne men torkade tårarna och sade: 17”Fatta mod, min dotter. Måtte himlens herre ge dig glädje efter all din sorg. Fatta mod, min dotter.” Sedan gick hon ut.

Bröllopsnatten

8 1 När de hade avslutat måltiden och skulle gå till sängs följde de den unge mannen in i kammaren. 2Tobias kom ihåg vad Rafael hade sagt och tog upp fiskens lever och hjärta ur påsen där han hade dem och lade dem på den glödande rökelsen. 3Lukten från fisken hejdade demonen, och han flydde långt upp i Egypten, men Rafael följde genast efter, tog honom till fånga och fjättrade honom.

4 När de andra hade gått ut ur kammaren och stängt dörren steg Tobias upp ur sängen och sade: ”Kom, min syster, låt oss anropa vår Herre och be att han förbarmar sig över oss och skyddar oss.” 5Hon steg upp, och

de anropade Gud och bad honom om beskydd. Tobias sade: "Välsignad är du, våra fäders Gud, välsignat ditt namn genom alla släktled i evighet. Må himlarna och hela din skapelse prisa dig. 6Du skapade Adam, och till hans hjälp och stöd skapade du Eva, hans hustru, och från dem båda kom människosläktet. Du sade: Det är inte bra att mannen är ensam, vi skall ge honom en like till hjälp. 7Du vet, Herre, att det inte är av otuktigt begär som jag äktar denna min syster. Nej, jag ber dig uppriktigt, Herre, att visa godhet mot mig och henne, så att vi får åldras tillsammans och blir välsignade med barn." 8Och tillsammans sade de: "Amen, amen." 9Sedan gick de till sängs för natten.

Men Raguel kallade på sina slavar och gick ut med dem och grävde en grav, 10ty han tänkte: "Annars blir vi hånade och skymfades för att Tobias har dött." 11När graven var färdiggrävd gick Raguel hem, kallade på sin hustru 12och sade: "Skicka en tjänsteflicka att gå in och se efter om han lever. Så kan vi begrava honom om han är död, och ingen behöver få veta det." 13De sade åt tjänsteflickan att gå in, tände en lampa och öppnade dörren. När hon kom in såg hon dem ligga och sova tillsammans, 14och hon gick ut och talade om att han levde och att allt var väl. 15Då prisade Raguel himlens Gud: "Välsignad är du, Gud, jag prisar dig av fullaste hjärta. Må du prisas av dina heliga och alla dina skapade verk, må alla dina änglar och utvalda prisa dig i all evighet. 16Välsignad är du som har gett mig glädje, som inte lät mina farhågor besannas utan har visat oss din stora barmhärtighet. 17Välsignad är du som har förbarmat dig över dessa två, som är sina föräldrars enda barn. Var barmhärtig mot dem, härskare, och ge dem skydd, låt glädje och barmhärtighet fylla deras liv till slutet."

18 Sedan sade Raguel åt sina slavar att skotta igen graven innan det blev ljus. 19Han sade åt sin hustru att baka mycket bröd. Själv gick han ut till kreaturen och hämtade två kor och fyra baggar, och han sade till om att djuren skulle slaktas. 20Så kallade han på Tobias, svor en ed och sade: "Under fjorton dagars tid får du inte lämna mitt hus. Du skall stanna här hos mig, äta och dricka och trösta min olycksdrabbade dotter. 21Av all min egendom skall du redan nu ta med dig hälften, när du lyckligt och väl reser hem till din far. Den andra hälften får ni när jag och min hustru dör. Känn dig trygg, min pojke: i mig har du en far och i Edna en mor, och vi står vid din och din systers sida från denna stund och för all framtid. Känn dig trygg, min pojke."

Pengarna hämtas

9 1 Då kallade Tobias på Rafael och sade till honom: 2”Asarja, min broder, ta med dig fyra slavar och två kameler och bege dig till Rages. Sök upp Gabael, ge honom dokumentet och hämta ut pengarna. Ta honom sedan med till bröllopfesten. 3/4Du vet ju hur far kommer att räkna dagarna, och om jag dröjer en enda dag för länge vållar jag honom stort bekymmer. Men du känner också till den ed som Raguel har svurit – den måste jag rätta mig efter.”

5 Rafael reste med de fyra slaverna och de två kamelerna till Rages i Medien, och de tog in hos Gabael. Han gav honom sitt dokument och berättade för honom om Tobits son Tobias, att han hade gift sig och att han nu bjöd honom till bröllopfesten. Gabael räknade upp de förseglade påsarna åt honom och överlämnade dem.

6 Tidigt på morgonen gav de sig i väg tillsammans till bröllopfesten. När de steg in hos Raguel låg Tobias till bords. Han sprang upp och hälsade Gabael, som brast i gråt och välsignade honom: ”Min ädle, fine vän, son till en ädel och fin, rättfärdig och givmild man, må Herren ge sin himmelska välsignelse åt dig och din hustru och hennes far och mor. Pris ske Gud som har låtit mig se denna avbild av min kusin Tobit!”

Matteus 20: 1–16

Vingårdsarbetarnas lön

Ty himmelriket är likt en husbonde som tidigt på morgonen gick ut för att leja arbetare till sin vingård. ² Han kom överens med dem om en dagslön på en denar och skickade dem till sin vingård. ³ Vid tredje timmen^[a] gick han ut och fick se andra stå arbetslösa på torget. ⁴ Han sade till dem: Gå ni också till min vingård! Jag skall ge er en rättvis lön. ⁵ Och de gick. Vid sjätte och vid nionde timmen gick han ut igen och gjorde likadant. ⁶ Också vid elfte timmen gick han ut och fann några andra stå där, och han sade till dem: Varför står ni här hela dagen arbetslösa? ⁷ De svarade honom: Därför att ingen har lejt oss. Han sade då till dem: Gå till min vingård, ni också.

⁸ På kvällen sade vingårdens herre till sin förvaltare: Kalla på arbetarna och ge dem deras lön. Men börja med de sista och sluta med de första.

⁹ De som hade blivit lejda vid elfte timmen kom då fram och fick var sin denar. ¹⁰ När sedan de första kom, trodde de att de skulle få mer, men också de fick en denar. ¹¹ När de fick den, klagade de på husbonden och sade: ¹² De där som kom sist har gjort en timme, och du har jämställt dem med oss, som har stått ut med dagens slit och hetta. ¹³ Han svarade en av dem: Min vän, jag gör dig ingen orätt. Kom du inte överens med mig om en denar? ¹⁴ Ta det som är ditt och gå. Men åt den siste vill jag ge lika mycket som åt dig. ¹⁵ Får jag inte göra som jag vill med det som är mitt? Eller ser du med onda ögon ¹⁶ på att jag är så god? ¹⁶ Så skall de sista bli de första och de första bli de sista."

28 maj

St. Teresa av Avila: "Att fundera på vem som är bättre och sämre, är som att diskutera om lera är bättre för tegel eller murbruk."

Tobit 10–14

Föräldrarnas oro

10 1 För varje dag som gick räknade Tobit efter hur lång tid som var kvar tills sonen fullbordat sin resa och skulle komma tillbaka. När tiden hade gått ut och Tobias inte kom tänkte han: "Han har väl inte blivit

kvarhållen därborta? Det är väl inte så att Gabael är död och ingen ger honom pengarna?" 3Han blev dystert till sinnes, 4och hans hustru Hanna sade: "Min pojke är död, han finns inte i livet längre." Hon började gråta och klagade över sin son: 5"Ve mig! Mitt barn, mina ögons ljus, varför lät jag dig resa?" – 6"Säg inte så", sade Tobit. "Oroa dig inte, min syster, det är ingen fara med honom. Det är förstås något som har försenat dem där borta, och mannen som reser med honom är pålitlig, han är en av våra bröder. Bekymra dig inte för honom, min syster, han är snart här." 7 Men hon svarade: "Låt mig vara! Försök inte lura mig, min pojke är död." Varje dag sprang hon ut och såg bortåt vägen där hennes son hade försvunnit, och hon vägrade att äta. När solen gick ner kom hon in, och hon klagade och grät hela natten och kunde inte sova.

Uppbrottet från Raguel

När den fjorton dagar långa bröllopsfesten var över som Raguel hade svurit att hålla för sin dotter, gick Tobias in till honom och sade: "Låt mig ge mig av nu, för jag förstår att far och mor tror att de aldrig skall få se mig mer. Jag ber dig, fader, att du låter mig resa hem till min far. Jag har redan berättat för dig hur det var med honom när jag for." 8Raguel svarade: "Stanna här, min pojke, stanna kvar hos mig, jag skall skicka folk till din far Tobit med underrättelser om dig." – 9"Nej, aldrig", sade Tobias, "jag ber dig att du låter mig resa härifrån till min far." 10Då lät Raguel det bli så: Tobias fick ta sin hustru Sara och hälften av Raguels egendom, tjänare och tjänsteflickor, kor och får, åsnor och kameler, kläder, pengar och husgeråd. 11Han önskade dem lycklig resa och gav Tobias sin avskedshälsning: "Lycka till, min pojke, lycklig resa! Må himlens herre låta allt gå väl för er, för dig och för din hustru Sara. Måtte jag få se era barn innan jag dör." 12Och till sin dotter Sara sade han: "Visa aktning för din svärfar och svärmor, min dotter, ty från denna stund är de dina föräldrar, alldeles som vi som gav dig livet. Gå i frid, min dotter. Måtte jag bara få höra gott om dig så länge jag lever." Efter denna avskedshälsning lät han dem ge sig av.

Och Edna sade till Tobias: "Mitt barn, min älskade broder, må Herren föra dig lyckligt hem, och måtte jag leva så länge att jag får se dina och min dotter Saras barn innan jag dör. Inför Herren lämnar jag min dotter i ditt förvar: vålla henne aldrig någon sorg i hela ditt liv. Gå i frid, min pojke! Från denna stund är jag din mor och Sara din syster. Måtte vi alla få njuta av samma lycka så länge vi lever." Hon kysste dem båda och önskade dem lycka på resan.

13 Så lämnade Tobias Raguels hus frisk och glad, och han prisade himlens och jordens herre, som råder över allt, för att hans resa hade gått lyckligt. Han prisade också Raguel och hans hustru Edna och sade: "Måtte det lyckas mig att hedra dem så länge de lever."

Hemkomsten

11 1 De fortsatte sin resa tills de närmade sig Kaserin, som ligger strax utanför Nineve. 2Då sade Rafael: "Du vet hur det var med din far när vi lämnade honom. 3Låt oss nu skynda före din hustru och göra huset i ordning tills de andra kommer." 4De två männen gav sig av tillsammans, och Rafael sade åt Tobias att ha gallan till reds.

Hunden sprang och mötte dem, 5och Hanna som satt och såg bortåt vägen efter sin son 6fick syn på honom där han kom. Då ropade hon till hans far: "Här kommer din son, och mannen som reste med honom också!" 7Innan Tobias gick fram till sin far sade Rafael till honom: "Jag vet att hans ögon skall bli öppnade. 8Stänk fiskgallan i ögonen på honom, så får läkemedlet de vita hinnorna att skrupna och flagna av, och din far får synen tillbaka och kan se ljuset." 9Hanna rusade upp, slog armarna om sin son och sade: "Nu har jag fått se dig, min pojke, nu kan jag dö." Och hon brast i gråt.

10 Tobit reste sig också. Han snubblade men lyckades ta sig ut genom dörren till gården. Tobias gick fram till honom 11med fiskgallan i handen, blåste på hans ögon, tog tag i honom och sade: "Var lugn, far." Så anbringade han läkemedlet i ögonen på honom. När det började svida 12/13nuggade fadern med båda händerna bort hinnorna från ögonvråna, så att han kunde se sin son. Då slog han armarna om honom, 14brast i gråt och sade: "Jag ser dig, mitt barn! Välsignad är Gud, välsignat hans stora namn och välsignade alla hans heliga änglar. Må hans heliga namn prisas i all evighet, 15ty han slog mig men förbarmade sig åter över mig: nu ser jag min son Tobias."

Sedan gick Tobit in igen och prisade Gud med hög röst i sin glädje. Och Tobias berättade för sin far att hans resa hade gått lyckligt och att han hade hämtat pengarna och att han dessutom hade äktat Raguels dotter Sara. "Hon är på väg hit", sade han, "hon är alldeles utanför Nineves port."

16 Tobit gick ut till stadsporten för att möta sin svärdotter, och han prisade Gud i sin glädje. Och folket i Nineve häpnade när de såg honom komma gående med långa kliv och i sin fulla styrka, utan att ledas av någon. 17Inför dem alla lovade Tobit Gud som hade förbarmat sig över honom och öppnat hans ögon. När han mötte sin son Tobias hustru Sara hälsade han henne med orden: "Välkommen, dotter; välsignad är Gud som har fört dig hit till oss, min dotter. Välsignade är din far och din mor, välsignad är min son Tobias och välsignad är du själv, min dotter. Välkommen till ditt hem, jag önskar dig välsignelse och glädje, välkommen hit, min dotter!"

Den dagen blev det glädje bland alla judar i Nineve. 18Tobits brorsöner Achikar och Navad kom glada till hans hus, 19och de höll en glad bröllopsfest för Tobias under sju dagar.

Rafael avslöjar vem han är

12 1 När bröllopsfesten var över kallade Tobit till sig sin son Tobias och sade: "Min pojke, se till att mannen som följde med dig på resan får sin lön, och ge honom mer än lönen." 2Tobias svarade: "Hur mycket skall jag ge honom, far? Om han får hälften av det som han och jag har fört hit, så förlorar jag inte på affären. 3Mig själv har han fört välbehållen hem, min hustru botade han, pengarna hämtade han tillsammans med mig, och dig botade han också. Vad kan jag ge honom som belöning?" 4 Tobit svarade: "Min pojke, han har ärligt förtjänat att få hälften av allt det han kom hit med." 5Och Tobias kallade på honom och sade: "Du får som lön hälften av allt det du kom hit med. Gå i frid!"

6 Då tog Rafael de båda männen avsides och sade till dem: "Prisa Gud och ge honom äran! Prisa hans storhet, berätta till hans ära för alla som lever om vad han har gjort med er. Det är gott att prisa Gud och lovsjunga hans namn. Förhålliga Guds gärningar, tveka inte att ge honom äran. 7Kungens hemligheter är det rätt att dölja, men Guds verk skall äras och uppenbaras. Så ära och förhålliga dem då; gör det som är gott, så kommer ingenting ont att drabba er. 8Det finns mer gott i bön och fasta och i den rättfärdiges välgörenhet än i den orättfärdiges rikedom. Det är bättre att ge allmosor än att samla skatter av guld, 9ty allmosor räddar från döden och renar från alla synder. Den som ger allmosor och handlar rättfärdigt får glädja sig åt ett långt liv, 10men den som lever i synd och orättfärdighet är sin egen fiende.

11 Nu vill jag avslöja hela sanningen för er utan att dölja någonting. Jag har redan avslöjat den genom att säga att man skall dölja kungens hemligheter men uppenbara och ära Guds verk. 12 När du och Sara bad era böner var det jag som bar fram dem till Herrens härlighet och påminde honom om er, och när du begravde de döda var det på samma sätt. 13 Och när du utan att tveka reste dig från din måltid för att gå och ta hand om den döde, 14 då blev jag sänd till dig för att pröva dig, men Gud sände mig också för att ge bot åt dig och åt Sara, din svärdotter. 15 Jag är Rafael, en av de sju änglar som står beredda hos Herren och har företrädde hos honom i hans härlighet.”

16 De båda männen greps av skräck och föll bävande ner på sina ansikten. 17 Men ängeln sade till dem: ”Var inte rädda, frid över er. Upphör aldrig att prisa Gud. 18 Det var inte min förtjänst att jag kom till er, det var Guds vilja att jag skulle göra det. Honom skall ni prisa i all er tid, lovsjung honom. 19 Lägg märke till att jag aldrig åt någonting, det såg bara så ut för er. 20 Res er upp från marken och tacka Gud. Nu stiger jag upp till honom som har sänt mig. Skriv ner allt detta som har skett med er.” Han steg dit upp, 21 och när de reste sig kunde de inte se honom längre. 22 Då prisade och lovsjöng de Gud och tackade honom för de stora ting som han hade gjort då en ängel från Gud visade sig för dem.

Tobits lovsång

13 1 Tobit skrev då denna glädjebön:

Välsignad är Gud som lever i evighet,
välsignat är hans rike.

2 Han slår men förbarmar sig också,
han för oss till dödsriket längst ner i jorden,
han för oss också upp ur förintelsen.
Ingen kan undfly hans hand.

3 Tacka honom, Israels söner, inför alla folk.
Han skingrade er bland dem,

4 men där visade han er sin storhet.
Lovsjung honom inför alla människor,
ty han är vår herre,
han är vår Gud, han är vår fader.

Han är Gud i all evighet.

5 Han skall slå er för era synders skull
men också förbarma sig och föra er tillbaka
från alla de folk bland vilka ni skingrats.

6 När ni vänder om till honom
av hela ert hjärta och hela er själ
och lever rättfärdigt inför honom,
då skall han vända sig till er
och inte längre dölja sitt ansikte för er.

Se vad han har gjort för er
och tacka honom med hög röst,
prisa rättfärdighetens herre
och lovsjung evighetens konung.

Jag tackar honom i min fångenskaps land,
jag visar det syndiga folket hans kraft och storhet.
Vänd om, ni syndare, lev rättfärdigt inför honom –
kanske skall han visa er kärlek och barmhärtighet.

7 Jag lovsjunger min Gud,
jag skall glädja mig så länge jag lever.

8 Prisa Herren, alla utvalda, lova hans storhet.
Fira glädjedagar och tacka honom.

9 Jerusalem, du heliga stad,
han skall slå dig för vad du har gjort,
men han skall också förbarma sig över de rättfärdiga.

10 Tacka Herren, det är gott för dig,
prisa evighetens konung,
så skall ditt tempel med jubel byggas upp på nytt.
Måtte han låta alla de fångna få glädjas hos dig
och ge alla de olyckliga sin kärlek hos dig,
släktled efter släktled i evighet.

11 Ett strålande ljus skall nå till jordens gränser.
Många folk skall komma till dig fjärran ifrån,
de skall komma från världens ände
för att bo nära Herren Guds heliga namn,
de skall bära fram sina gåvor till himlens konung.
Släktled efter släktled skall sjunga glädjesånger i dig,
och den utvalda stadens namn skall bestå i evighet.

12 Förbannelse över alla som föraktar och smädar dig,
förbannelse över alla som hatar och skymfar dig,
förbannelse över alla som raserar dig och river dina murar,

alla som störtar dina torn och bränner dina hus,
men evig välsignelse över alla som visar dig vördnad!
13 Gläd dig då och jubla med de rättfärdiga,
ty de skall alla samlas och prisa evighetens herre.
14 Saliga de som älskar dig,
saliga de som gläder sig över din välgång,
saliga alla de som sörjer över dina många olyckor,
ty de skall få glädjas över dig
och skall få se all din glädje i evighet.
15 Min själ skall prisa Herren, den store konungen,
16 ty Jerusalem skall byggas upp på nytt
och hans tempel för eviga tider.
Salig blir jag om min släkt lever kvar
och får se dig i din härlighet
och lova himlens konung.
Jerusalems portar skall byggas upp av safir och smaragd
och av ädelsten alla dina murar.
Jerusalems torn skall byggas av guld,
av renaste guld alla deras tinnar.
17 Jerusalems gator skall beläggas med mosaiker
av beryller, rubiner och juveler från Ofir.
18 Från Jerusalems portar skall glädjesånger klinga,
och från alla dess hus skall det ljuda:
"Halleluja, välsignad är Israels Gud."
Och de välsignade skall välsigna det heliga namnet
för alltid och evigt. 14 1Så slutade Tobit sin lovsång.

Tobits avskedsord

Tobit dog i frid när han var 112 år gammal, och han fick en storslagen begravning i Nineve. 2 Han var 62 år när hans ögon blev skadade. Sedan han hade fått synen tillbaka levde han ett lyckligt liv. Han utövade välgörenhet, och han upphörde aldrig att prisa Gud och lova hans storhet.

3 När han låg för döden kallade han till sig sin son Tobias och hans sju söner och gav dem dessa förmaningar: "Min son, ta med dig dina barn 4 och bege dig till Medien, ty jag tror på Guds ord om Nineve, som Nahum uttalade: alltsammans skall ske och skall drabba Assyrien och Nineve. Allt det som har sagts av Israels profeter, Guds sändebud, skall bli

verklighet utan minsta inskränkning; alla deras ord skall uppfyllas på sin bestämda tid. I Medien blir det tryggare än i Assyrien och i Babylonien, ty jag vet och litar på att allt vad Gud har sagt skall gå i uppfyllelse och inträffa utan att ett enda ord slår fel. Alla våra bröder som bor kvar i Israels land kommer att skingras och föras bort som fångar från det goda landet. Hela Israels land skall ligga öde, Samaria och Jerusalem skall ligga öde, och Guds hus i staden skall brännas ner och ligga öde för en tid.

5 Men Gud skall på nytt förbarma sig över dem, Gud skall låta dem vända tillbaka till Israels land, och de kommer att bygga upp templet på nytt, fast det inte blir som det gamla, och det skall stå tills de bestämda tidsåldrarna har nått sitt slut. Då skall alla de som är i fångenskap få återvända hem, och de skall bygga upp Jerusalem i prakt, och Guds hus skall också byggas upp, och det skall byggas upp för all evighet enligt de ord som Israels profeter har uttalat om staden. 6 Alla folk på hela jorden, ja, alla skall då omvända sig och uppriktigt frukta Gud. De kommer alla att överge sina avgudar, som genom sin falskhet fört dem vilse, 7 och de skall prisa den evige Guden i rättfärdighet. Alla de israeliter som i den tiden blir räddade därför att de uppriktigt tänker på Gud skall samlas och komma till Jerusalem, och de skall för alltid bo i trygghet i Abrahams land, som skall överlämnas till dem. De som uppriktigt älskar Gud skall få glädja sig, men de som lever i synd och orättfärdighet skall försvinna från jorden.

8/9 Och nu, mina barn, lägger jag er detta på hjärtat: tjäna Gud uppriktigt och gör det som behagar honom. Era barn skall fostras strängt till rättfärdighet och givmildhet och till att alltid tänka på Gud och prisa hans namn uppriktigt och av hela sin kraft.

Du, min son, skall alltså lämna Nineve och inte stanna här. 10 När den dag kommer då du begraver din mor vid min sida skall du inte bli kvar en enda natt inom stadens område. Jag ser att den är full av orättfärdighet och att många brott begås utan att folket känner någon skam. Min son, tänk på vad Nadav gjorde mot sin fosterfar Achikar. Han tvingade honom ju att gå levande ner i jorden. Men Gud lät Nadav sona den skymfen på ett passande sätt: Achikar kom ut i ljuset, medan Nadav fick gå in i det eviga mörkret, därför att han hade försökt döda honom. Tack vare sin givmildhet mot mig slapp Achikar ut ur den dödliga fälla som Nadav hade gillrat åt honom, medan Nadav själv fastnade i den

dödliga fällan och omkom i den. 11 Se alltså, mina barn, vart givmildheten leder, och vart orättfärdigheten leder: till döden.

Och nu är mitt liv slut.”

De lade honom ner i sängen, och han dog. Och han fick en storslagen begravning.

Tobias sista tid

12 När sedan Tobias mor dog begravde han henne vid faderns sida. Tillsammans med sin hustru och sina barn utvandrade han därefter till Medien. Han slog sig ner i Ekbatana hos sin svärfar Raguel, 13 och han sörjde för sina åldrade svärföräldrar och visade dem vördnad. Han begravde dem i Ekbatana i Medien, och han ärvde både Raguels och sin far Tobits egendom. 14 Han slutade sitt liv som en högt aktad man vid 117 års ålder. 15 Innan han dog fick han uppleva budet om Nineves undergång, och han fick se hur krigsfångarna som den mediske kungen Kyaxares hade tagit där blev förda till Medien. Då prisade han Gud för allt vad han hade gjort med folket i Nineve och Assyrien. Så fick han glädja sig över Nineve innan han dog, och han prisade Herren Gud i evigheters evighet. Amen.

Matteus 20: 17–28

Jesus talar en tredje gång om sin död

¹⁷ När Jesus var på väg upp till Jerusalem, tog han de tolv lärjungarna åt sidan och sade till dem, där de gick vägen fram: ¹⁸ ”Se, vi går nu upp till Jerusalem, och Människosonen kommer att överlämnas till översteprästerna och de skriftlärdade. De skall döma honom till döden ¹⁹ och utlämna honom åt hedningarna, som skall håna och gissla och korsfästa honom. Och på tredje dagen skall han uppstå.”

En mors begäran

²⁰ Modern till Sebedeus söner gick då fram till Jesus tillsammans med sina söner. Hon föll på knä och ville be honom om något. ²¹ Han frågade

henne: "Vad vill du?" Hon sade till honom: "Lova att mina båda söner här får sitta bredvid dig i ditt rike, den ene på din högra sida och den andre på din vänstra." ²² Jesus svarade: "Ni vet inte vad ni ber om. Kan ni dricka den kalk som jag skall dricka?" De svarade: "Det kan vi." ²³ Jesus sade till dem: "Min kalk skall ni dricka, men platsen på min högra sida och platsen på min vänstra sida är det inte min sak att ge bort, utan de skall tillfalla dem som min Fader har berett dem för." ²⁴ När de tio andra hörde detta, blev de upprörda över de båda bröderna. ²⁵ Men Jesus kallade dem till sig och sade: "Ni vet att folkens ledare uppträder som herrar över sina folk och att deras stormän använder sin makt över dem. ²⁶ Men så skall det inte vara bland er. Nej, den som vill vara störst bland er skall vara de andras tjänare, ²⁷ och den som vill vara främst bland er skall vara de andras slav. ²⁸ Så har inte heller Människosonen kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många."^[c]

29 maj

St. Bonaventura: "Människan lever böjd i en blindhet och kan inte se himmelens ljus, såvida inte nåden kommer till hjälp."

Judits bok 1–3

Kriget mellan Nebukadnessar och Arpakshad

1 Det var det tolfte året av Nebukadnessars regering, han som var kung över assyrierna i den stora staden Nineve. Då var Arpakshad kung över mederna i Ekbatana, 2 han som omgav Ekbatana med en ringmur av tuktad sten, en och en halv meter breda och tre meter långa block. Han gjorde muren 35 meter hög och 25 meter bred, 3 vid stadsportarna reste han 50 meter höga torn på 30 meter breda fundament, 4 och portarna gav han en höjd av 35 meter; bredden var 20 meter, så att hans slagkraftiga arméer kunde tåga ut med infanteriet i marschordning.

5 Det året började kung Nebukadnessar krig mot kung Arpakshad på den stora slätten, dvs. slätten vid Ragau. 6 I hans fälttåg deltog alla som bodde i bergstrakterna och alla som bodde kring Eufrat, Tigris och Hydaspes och på den elamitiska kungen Arjoks slätt; en mängd olika folk anslöt sig alltså till kaldeernas här.

7 Kung Nebukadnessar av Assyrien hade också sänt bud till Persiens invånare och till alla som bodde i väster, till Kilikiens, Damaskus, Libanons och Antilibanons invånare och till alla som bodde längs kusten, 8 till dem som tillhörde stammarna på Karmel och i Gilead, till övre Galileen och den stora Jisreelslätten, 9 till alla i Samarien och dess städer och området öster om Jordan, till Jerusalem och Betane, Chelous och Kadesh och Egyptens gränsflod, till Tachpanches, Ramses och hela Goshen, 10 ända förbi Tanis och Memfis, till alla Egyptens invånare, så att budet slutligen nådde Etiopiens gränser. 11 Men befolkningen i hela detta område trotsade assyrierkungen Nebukadnessars befallning och deltog inte i hans krigsföretag. De kände ingen fruktan för honom; i deras ögon var han bara en människa, och de lät hans sändebud återvända förödmjukade och med oförrättat ärende. 12 Då fylldes Nebukadnessar av raseri mot alla dessa länder och svor vid sin tron och sin kungavärdighet att hämnas på Kilikien, Damaskustrakten och Syrien och hugga ner hela områdets befolkning, liksom även alla Moabs invånare, ammoniterna och hela Judeen och alla i Egypten ända till de två sjöarnas land.

13 I sitt sjuttonde regeringsår drog Nebukadnessar i fält med sin här mot kung Arpakshad och besegrade honom, så att hela Arpakshads här med alla hans ryttare och stridsvagnar slogs på flykten. 14 Han intog hans städer och trängde fram ända till Ekbatana, där han erövrade tornen och skövlade stadens gator, så att dess prakt förbyttes i förnedring. 15 Arpakshad tog han till fånga i bergen ovanför Ragau, han

stack ner honom med sina spjut och gjorde slut på hans välde för alltid. 16 Så vände han hem med sitt byte, och med honom hela hans armé, en väldig skara krigare från olika länder. Där tillbringade han fyra månader med hären under sorglöst festande.

Holofernes fälttåg

2 1 Det artonde året, den tjugoandra dagen i den första månaden, påbjöd kung Nebukadnessar av Assyrien från sitt palats att hämnanden nu skulle drabba alla länderna, så som han hade sagt. 2 Han sammankallade alla sina ministrar och alla sina stormän, lade fram sin hemliga plan för dem och tillkännagav sitt beslut om allt lidande han skulle tillfoga dessa länder. 3 Även de ansåg att alla som inte hade åttlytt hans bud skulle förgöras. 4 När kung Nebukadnessar av Assyrien hade avslutat sitt rådslag kallade han till sig Holofernes, som var överbefälhavare för hans armé och närmast honom själv i rang, och sade till honom: 5 "Så säger storkonungen, hela jordens herre: Du skall bege dig härifrån och båda upp soldater som litar på sin styrka, 120 000 man fotfolk och 12 000 hästar och ryttare. 6 Du skall dra i krig mot länderna i väster, som har trotsat mitt ord. 7 Kungör för dem att de skall hålla jord och vatten i beredskap, ty jag skall dra ut mot dem i vrede. Jordens hela yta skall döljas under mina krigares fötter, och jag skall utlämna dem åt min krigshär till plundring; 8 de stupade skall fylla bergsklyftorna, och bäckraviner och floder skall svämma över, uppdämda av lik. 9 Och krigsfångarna skall jag föra till jordens yttersta gränser. 10 Dra alltså ut och besätt hela deras område. Om de överlämnar sig åt dig skall du bevaka dem för min räkning till den dag då de ställs till ansvar. 11 Men om man någonstans i ditt område vägrar foga sig skall du inte visa skonsamhet utan utlämna dem till död och plundring. 12 Vid mitt liv och min kungliga makt: jag har talat, och jag skall själv genomföra detta. 13 Och du får inte bryta mot ett enda av din herres bud, du skall obrottsligt verkställa allt jag har ålagt dig, och du skall göra det utan dröjsmål."

14 Holofernes begav sig från sin herres palats och kallade till sig alla furstarna och den assyriska arméns befälhavare och officerare. 15 Han mönstrade en styrka av elitsoldater så som hans herre hade befallt honom, 120 000 man och 12 000 beridna bågskyttar, 16 och fördelade dem på det sätt som är brukligt i en krigshär. 17 Vidare rekvirerade han väldiga mängder av kameler, åsnor och mulor för utrustningen, ett oräkneligt antal får, oxar och getter till proviant, 18 rikliga matförråd åt allt manskäpet och en oerhörd mängd guld och silver från den kungliga

skattkammaren. 19Så drog han i fält med hela sin här för att röja väg för kung Nebukadnessar, för att täcka hela jordytan i väster med stridsvagnar, ryttare och elitsoldater. 20Tillsammans med hären drog det ut ett brokigt följe; de var som gräshoppor eller som markens sandkorn, alltför många för att kunna räknas.

2 1 De gick tre dagsmarscher från Nineve i riktning mot Bektileths slätt och slog sedan läger bortom Bektileth invid berget till vänster om övre Kilikien. 22Därifrån marscherade Holofernes upp i bergen med hela sin här, fotfolk, ryttare och stridsvagnar, 23och trängde genom Put och Lud. Han plundrade Rassis och Ismaels stammar vid ökenranden söder om Cheleon. 24Han tågade längs Eufrat genom Mesopotamien och raserade alla de befästa städerna längs Abronas bäckravin ända fram till havet. 25Han erövrade Kilikien, högg ner alla som gjorde motstånd mot honom och trängde fram till Jafets område, som ligger söderut, åt Arabien till. 26Han inringade Midjans stam, brände deras tält och plundrade deras boskapsfållor. 27Vid tiden för veteskörden tågade han ner till Damaskusslätten, brände av alla åkrarna där, slaktade hjordarna av får och kor, plundrade städerna, slog ihjäl barnen och högg ner alla unga män.

28Skräck och fasa för honom fyllde dem som bodde i kustlandet, invånarna i Sidon och Tyros, dem som bodde i Sur och Okina och alla som bodde i Jamnia, och folket i Ashdod och Ashkelon darrade av skräck för honom.

3 1 De skickade sändebud till honom för att be om fred: 2”Vi, den store konung Nebukadnessars tjänare, ligger för dina fötter. Gör med oss som du finner för gott. 3Alla våra gårdar och marker, vetefält och hjordar av får och kor och alla fållor vid våra herdekojor står till ditt förfogande – gör med dem som du behagar. 4Också våra städer och deras invånare är dina slavar – behandla dem som du önskar.” 5Männen infann sig hos Holofernes och framförde detta budskap till honom.

6 Holofernes tågade då ner till kusten med sin här, besatte de befästa städerna och förstärkte sina trupper med utvalda män därifrån. 7Både där och på den omgivande landsbygden gick man honom till mötes med kransar på huvudet, med dans och tamburiner. 8Men han raserade alla deras helgedomar och högg ner deras heliga lundar, ty han hade fått uppdraget att utrota alla landets gudar, för att alla folk skulle dyrka Nebukadnessar ensam och människor av alla språk och stammar åkalla honom som gud. 9Sedan marscherade han förbi Jisreel i trakten av

Dotan, som ligger nedanför Judeens väldiga bergsrygg, 10 och slog läger mellan Gaibai och Skythopolis. Där stannade han en månads tid för att samla ihop alla förråd som hären behövde.

Matteus 20: 29–34

Jesus botar två blinda

²⁹ När de var på väg ut ur Jeriko följde mycket folk med honom. ³⁰ Två blinda satt där vid vägen, och när de fick höra att Jesus gick förbi, ropade de: "Förbarma dig över oss, Herre, Davids son!" ³¹ Folket uppmanade dem strängt att tiga. Men de ropade ännu högre: "Förbarma dig över oss, Herre, Davids son!" ³² Jesus stannade och kallade dem till sig och frågade: "Vad vill ni att jag skall göra för er?" ³³ De svarade honom: "Herre, öppna våra ögon!" ³⁴ Då förbarmade sig Jesus över dem och rörde vid deras ögon. Genast kunde de se, och de följde honom.

30 januari

St. Jeanne d'Arc: "Om Jesus Kristus och kyrkan vet jag bara en sak – att de är ett och samma. Vi ska inte komplicera det."

Judits bok 4–6

Judarna rustar sig till motstånd

4 1 När israeliterna i Judeen fick höra om allt som Holofernes, den assyriske kungen Nebukadnessars överbefälhavare, hade gjort mot de

andra folken och hur han hade plundrat och ödelagt alla deras tempel, 2 greps de av oerhörd skräck för honom och fylldes av oro för Jerusalem, där Herren, deras Gud, hade sitt tempel. 3 De hade nämligen nyss återvänt från fångenskapen, och bara för en kort tid sedan hade Judeens folk blivit samlat och kultföremålen, altaret och templet blivit renade efter vanhelgandet. 4 De skickade folk till hela Samarien och till Kona, Bet-Horon, Belmain och Jeriko och till Choba och Hasor och till Salemdalen; 5 de besatte de högsta bergstopparna, befäste byarna i närheten och försatte dem i krigsberedskap genom att lägga upp livsmedelsförråd, ty skörden hade nyss bärgats på fälten. 6 Jojakim, som vid den tiden var överstepräst i Jerusalem, skrev till invånarna i Baityloua och i Baitomesthaim, som ligger mitt emot Jisreel invid slätten utanför Dotan, 7 att de skulle spärra uppfartsvägarna till bergen, eftersom de gav tillträde till Judeen och det var lätt att hejda fiendens framryckning där passagen var trång och gav utrymme åt högst två man i bredd.

8 Israeliterna följde de anvisningar som hade getts av översteprästen Jojakim och av det israelitiska folkets råd, som hade sitt säte i Jerusalem. 9 Alla män i Israel ropade till Gud med stor iver, och med stor iver späkte de sig inför honom 10 tillsammans med sina hustrur och sina barn, sin boskap, sina arbetare och slavar och alla främlingar i landet, och de svepte säcktyg om höfterna. 11 Alla israelitiska män i Jerusalem, och även kvinnor och barn, föll ner framför templet, strödde aska över sina huvuden och höll upp sina säcktrasor inför Herren. 12 Också altaret svepte de in i säcktyg, och sida vid sida bönföll de enträget Israels Gud att inte låta deras barn rövas bort, deras hustrur bli krigsbyte, städerna som de ärvt bli ödelagda och templet vanhelgat och skändat till hedningarnas förnöjelse. 13 Och Herren lyssnade till deras rop och vände blicken till deras nöd. Folket fortsatte sin fasta många dagar i hela Judeen och i Jerusalem inför Herrens, allhärskarens, tempel. 14 Översteprästen Jojakim och alla prästerna som stod inför Herren och de som biträdde vid tjänsten åt Herren hade säcktyg om höfterna, när de frambar det dagliga brännoffret och folkets löftesoffer och frivilliga offer. 15 De hade aska på sina huvudbonader, och de ropade av all sin kraft till Herren att han skulle komma med räddning till hela Israels folk.

Holofernes krigsråd

5 1 När Holofernes, överbefälhavaren för Assurs armé, underrättades om att israeliterna hade berett sig för krig, stängt bergspassen, befäst alla höga bergstoppar och satt upp spärrar på slätterna, 2 greps han av

fruktansvärd vrede. Han kallade till sig alla Moabs furstar och Ammons hövdingar och alla satraperna i kustområdet 3 och sade till dem: "Ni som bor i Kanaan, låt mig veta vad det är för ett folk som lever här i bergstrakterna! Vad är det för städer de bor i? Hur stor armé har de? Vari består deras makt och styrka? Vem är deras kung och leder deras armé? 4 Och varför har de, ensamma bland alla folk i väster, hållit sig för goda för att komma mig till mötes?"

5 Achior, som förde befälet över ammoniterna, svarade honom: "Lyssna till din tjänares ord, herre, så skall du få höra sanningen om detta folk som bor i bergstrakterna här intill, och ingen lögn skall gå över din tjänares läppar. 6 Detta folk härstammar från kaldeerna. 7 De slog sig först ner i Mesopotamien därför att de inte ville dyrka de gudar deras fäder tillbad i kaldeernas land. 8 De övergav sina fäders religion och började tillbe himlens gud, den gud som de nu erkände. Då fördrev kaldeerna dem från sina gudars område, och de flydde till Mesopotamien, där de slog sig ner för lång tid. 9 Men deras gud sade till dem att bryta upp från detta land och flytta till Kanaan. Där bosatte de sig och förvärvade stora rikedomar av guld och silver och en mängd boskap. 10 Sedan utvandrade de till Egypten, eftersom hungersnöd hade drabbat hela Kanaans land, och de blev kvar där tills de hade sin bärgning. Där blev de ett talrikt folk, så många att de inte gick att räkna. 11 Men kungen i Egypten vände sig mot dem; med slug beräkning tvingade man dem att slita ont som tegelslagare. Så blev de kuvade och gjordes till slavar. 12 Då ropade de till sin gud, och han slog hela Egyptens land med plågor mot vilka det inte fanns någon bot. Egypterna fördrev dem ur sitt land, 13 och deras gud torrlade Röda havet framför dem 14 och ledde dem till Sinai och Kadesh Barnea. De fördrev alla som bodde i öknen 15 och bosatte sig i amoreernas land, och alla i Heshbon krossade de med vapenmakt. Efter att ha gått över Jordan tog de hela berglandet i besittning 16 och fördrev kanaaneerna, perisseerna, jevuseerna, Shekems stam och alla girgasheerna. Under lång tid bodde de där.

17 Så länge de inte syndade mot sin gud hade de lyckan med sig; de har nämligen en gud som avskyr orättfärdighet. 18 Men när de avvek från den väg som han hade anvisat dem led de ideliga nederlag i en lång rad krig, tills de slutligen fördes bort som fångar till ett främmande land, deras guds tempel jämnades med marken och deras städer föll i fiendernas händer. 19 Men nu har de vänt åter till sin gud, och därför har de fått komma tillbaka från de platser dit de hade skingrats och

återta Jerusalem, där deras helgedom ligger, och de har kunnat bosätta sig i bergstrakterna, som låg öde. 20 Alltså, herre och härskare: om detta folk gör sig skyldigt till någon förseelse och syndar mot sin gud, då skall vi ta fasta på att de har denna snara om halsen, marschera upp i bergen och nedkämpa dem. 21 Men om något lagbrott inte förekommer hos dem, då skall du undvika dem, herre, så att inte deras herre och gud kommer till deras undsättning och vi blir till åtlöje inför hela världen.”

22 När Achior hade sagt detta hördes ett missnöjt mummel från mängden som stod omkring tältet, och Holofernes stormän och alla som kom från kustlandet och från Moab ropade att han skulle pryglas. 23”Vi låter oss inte skrämmas av några israeliter”, sade de. ”Det folket saknar kraft och förmåga att ställa upp en slagkraftig här. 24 Därför skall vi absolut gå till angrepp, din armé kommer att krossa dem helt, store Holofernes.”

Domen över Achior

6 1 När oväsendet hade lagt sig bland männen som stod kring mötesplatsen talade Holofernes, den assyriska arméns överbefälhavare. Inför hela massan av utlänningar och vänd mot alla moabiterna sade han till Achior: 2”Vem tror du att du är, Achior – du och de där legoknektarna från Efraim – när du profeterar som du gjort bland oss i dag och säger att vi inte skall anfälla Israels folk, därför att deras gud kommer till deras undsättning? Vem är gud utom Nebukadnessar? Han skall sätta in sin krigsmakt och utplåna dem från jordens yta, och deras gud kommer inte att rädda dem. 3 Vi som är hans tjänare skall slå ner dem alla som om de var en enda människa. De kan inte hålla stånd mot kraften i vårt kavalleri 4 när vi låter det välla fram över dem, utan deras berg skall bli rusiga av deras blod och slätterna mättas av lik. Inte ett spår av motstånd skall sedan möta oss – de kommer att bli fullständigt utplånade. Detta är konung Nebukadnessars ord, han som är hela jordens herre, ty han har talat, och vad han säger blir verklighet. 5 Men du Achior, en legoknekt från Ammon, du har i dag gjort dig till en brottsling genom de ord du yttrat. Från denna dag skall du inte få komma inför mina ögon förrän jag har bestraffat det där folket från Egypten. 6 När jag återvänder skall din kropp genomborras av min krigshärs svärd och mina tjänares spjut, och du skall kastas bland fiendens stupade. 7 Mina slavar kommer nu att föra bort dig till bergen och lämna dig i en av städerna vid passen; 8 du

skall inte dö förrän du möter ditt öde tillsammans med folket där. 9 Och om du i tysthet hoppas att de skall slippa undan behöver du ju inte hänga med huvudet. Jag har talat, och alla mina ord kommer att besannas.”

10 Sedan befallde Holofernes slavarne som han hade till hands i sitt tält att gripa Achior, föra honom till Baityloua och överlämna honom åt israeliterna. 11 Slavarne grep honom och förde honom ur lägret ut på slätten. Från slättlandet gav de sig upp i bergen och kom fram till källorna nedanför Baityloua. 12 När männen i staden såg dem nära bergskrönet tog de sina vapen och gick ut ur staden mot bergskrönet; alla stenslungarna ställde sig så att de behärskade vägen dit upp och började beskjuta dem. 13 Slavarne smet då nerför berget, band Achior och lämnade honom liggande vid bergets fot medan de själva återvände till sin herre.

14 När israeliterna kom ner från staden och fann Achior befriade de honom från repen och tog honom med sig till Baityloua, där de ställde honom inför stadens styresmän, 15 som vid den tiden var Ussia, Mikas son av Simons stam, Havri, Otniels son, och Karmi, Malkiels son. 16 Dessa sammankallade alla stadens äldste; kvinnorna och alla de unga männen skyndade sig också till folkförsamlingen. Achior fördes fram inför allt folket, och Ussia frågade honom vad som hade hänt. 17 Han redogjorde då för det som hade yttrats vid Holofernes krigsråd, för allt vad han själv hade sagt inför de assyriska befälhavarna och för allt det skrävande tal som Holofernes hade fört mot Israels folk. 18 Då föll folket ner i tillbedjan inför Gud och ropade: 19 ”Herre, du himlens Gud, se deras övermod, visa barmhärtighet mot vårt betryckta folk och vänd dig i dag till oss som är helgade åt dig.” 20 De gav Achior nytt mod och överhopade honom med beröm. 21 Ussia tog med honom från folkförsamlingen hem till sig, där han höll en fest för de äldste. Och de anropade Israels Gud om hjälp hela den natten.

Matteus 21

Jesus rider in i Jerusalem

21 När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Oljeberget, sände Jesus i väg två lärjungar ² och sade till dem: ”Gå till byn som ligger framför er. Där skall ni genast finna en åsna som står bunden med ett föl

bredvid sig. Lös dem och led dem till mig. ³ Och om någon säger något till er, skall ni svara: Herren behöver dem. Han kommer då omedelbart att skicka i väg dem." ⁴ Detta hände för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten: ⁵ Säg till Sions dotter:^(a) Se, din konung kommer till dig, ödmjuk, ridande på en åsna, på ett åsneföl, en arbetsåsna's föl.^(b) ⁶ Lärjungarna gav sig i väg och gjorde som Jesus hade befallt dem. ⁷ De förde åsnan och fölet till honom och lade sina mantlar på dem, och han satt upp. ⁸ Folkskaran som var mycket stor bredde ut sina mantlar på vägen. Andra skar kvistar från träden och strödde på vägen. ⁹ Och folket, både de som gick före honom och de som följde efter, ropade: Hosianna,^(c) Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden! ¹⁰ Och när han drog in i Jerusalem, kom hela staden i rörelse, och man frågade: "Vem är han?" ¹¹ Folket svarade: "Det är Profeten,^(d) Jesus från Nasaret i Galileen."

Jesus i templet

¹² Jesus kom in på tempelplatsen och drev ut alla som sålde och köpte där. Han slog omkull borden för dem som växlade pengar och bänkarna för dem som sålde duvor ¹³ och sade till dem: "Det är skrivet: Mitt hus skall kallas ett bödens hus. ^(e) Men ni har gjort det till ett rövarnäste."

¹⁴ På tempelplatsen^(f) kom blindas och lama fram till honom, och han botade dem. ¹⁵ När överstepräster och de skriftlärdas såg de under som han gjorde och barnen som ropade i templet: "Hosianna, Davids son!", blev de mycket upprörda ¹⁶ och frågade honom: "Hör du vad de säger?" Jesus svarade dem: "Ja, har ni aldrig läst: Ur barns och spädbarns mun låter du en lovsång stiga upp till dig?"^(g) ¹⁷ Sedan lämnade han dem och gick ut ur staden till Betania, där han övernattade.

Jesus förbannas fikonsträdet

¹⁸ När Jesus tidigt på morgonen vände tillbaka till staden, blev han hungrig. ¹⁹ Han fick då se ett fikonsträd vid vägen och gick fram till det men fann inget annat än blad på det. Då sade han: "Aldrig någonsin skall det växa frukt på dig." Och genast vissnade fikonsträdet. ²⁰ När lärjungarna såg det, blev de mycket förvånade och frågade: "Hur kunde fikonsträdet vissna så plötsligt?" ²¹ Jesus svarade dem: "Amen säger jag er: Om ni har tro och inte tvivlar, skall ni inte bara kunna göra det jag gjorde med fikonsträdet. Ni skall också kunna säga till detta berg: Lyft

dig och kasta dig i havet, och det skall ske. ²² Allt vad ni ber om i er bön skall ni få, när ni tror."

Frågan om Jesu fullmakt

²³ Jesus gick upp till templet och undervisade. Då kom överstepräster och folkets äldste fram till honom och frågade: "Vad har du för fullmakt att göra detta, och vem har gett dig den fullmakten?" ²⁴ Jesus svarade dem: "Också jag vill ställa en fråga till er. Svarar ni mig på den, skall jag säga er vad jag har för fullmakt att göra detta. ²⁵ Johannes dop, varifrån kom det? Från himlen eller från människor?" De överlade med varandra och sade: "Säger vi: Från himlen, kommer han att svara: Varför trodde ni då inte på honom? ²⁶ Säger vi: Från människor, måste vi vara rädda med folket, eftersom alla anser att Johannes var en profet." ²⁷ Därför svarade de: "Vi vet inte." Jesus sade till dem: "Då säger inte heller jag er vad jag har för fullmakt att göra detta."

Liknelsen om de båda sönerna

²⁸ "Vad anser ni om detta? En man hade två söner. Han gick till den förste och sade: Min son, gå i dag och arbeta i min vingård. ²⁹ Jag vill inte, svarade han, men ångrade sig sedan och gick. ³⁰ Mannen vände sig då till den andre och sade samma sak. Han svarade: Ja, herre, men han gick inte. ³¹ Vilken av de båda gjorde som fadern ville?" De svarade: "Den förste." Jesus sade till dem: "Amen säger jag er: Publikaner och horor skall gå in i Guds rike men inte ni. ³² Ty Johannes kom till er på rättfärdighetens väg, men ni trodde inte på honom. Publikaner och horor trodde på honom. Och fastän ni såg det, ångrade ni er inte heller efteråt och trodde på honom."

Liknelsen om de onda vingårdsarbetarna

³³ Lyssna till en annan liknelse. En husbonde planterade en vingård, satte stängsel kring den, högg ut en vinpress^(h) och byggde ett vaktorn. Sedan arrenderade han ut den till vingårdsarbetare och reste bort. ³⁴ När skördetiden närmade sig, skickade han sina tjänare till vingårdsarbetarna för att få sin del av avkastningen. ³⁵ Men vingårdsarbetarna grep hans tjänare. En slog de, en annan dödade de och en tredje stenade de. ³⁶ Han skickade då ännu fler tjänare än första gången, och de gjorde på samma sätt med dem. ³⁷ Till sist sände han sin son till dem. Han tänkte: De kommer att ha respekt för min son. ³⁸ Men när vingårdsarbetarna fick se sonen, sade de till varandra: Här har vi

arvtagaren! Kom, låt oss döda honom, så får vi hans arv. ³⁹ Och de tog fast honom, förde ut honom ur vingården och dödade honom.

⁴⁰ När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra med dessa vingårdsarbetare?" ⁴¹ De sade till honom: "Onda som de är, skall han låta dem få en ond död, och han skall arrendera ut vingården till andra vingårdsarbetare, som ger honom avkastningen i rätt tid." ⁴² Jesus sade till dem: "Har ni aldrig läst i Skrifterna: Den sten som byggnadsarbetarna kastade bort har blivit en hörnsten. Herren har gjort den till detta, och underbar är den i våra ögon? ⁴³ Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. ⁴⁴ Den som faller på den stenen skall krossas, och den som stenen faller på skall smulas sönder."^[j]

⁴⁵ Överstepräster och fariseerna hörde hans liknelser, och de förstod att det var om dem han talade. ⁴⁶ De ville gripa honom men fruktade för folket, eftersom man ansåg att han var en profet.

31 maj

St. Augustinus av Hippo: "Den som är för stor för att himlarna ska kunna omfatta Honom, föddes fram av en kvinnas livmoder. Hon regerade över vår Regent, hon bar Den i vilken vi lever, hon gav mjölk till vårt Himmelska Bröd."

Judits bok 7–9

Baityloua belägras

7 1 Dagen därpå gav Holofernes order till hela sin här och alla förstärkningar den fått att bryta upp mot Baityloua, besätta vägarna upp till bergen och gå till angrepp mot israeliterna. 2 Under dagen satte sig alla krigarna i rörelse. Armén bestod av 170 000 soldater till fots och 12 000 till häst, förutom trossen och den väldiga mängd folk som drog

fram i deras följe. 3De slog läger i dalen vid Baityloua, intill källan, och spred sig över en yta som på bredden räckte förbi Dotan ända till Belbaim och på längden från Baityloua till Kyamon, en plats mitt emot Jisreel. 4När israeliterna såg hur manstark fienden var fylldes de av skräck och sade till varandra: "Dessa människor kommer att föröda hela landet – varken kullarna eller dalarna eller de höga bergen kan bära deras tyngd." 5Var och en hämtade sina vapen, och efter att ha tänt eldar på tornen gick de vakt utan avbrott hela den natten.

6 Följande dag red Holofernes ut med hela sitt kavalleri, fullt synligt för israeliterna i Baityloua. 7Sedan han hade rekognoserat vägarna upp till staden ryckte han fram till källorna, tog kontrollen över dem och förlade trupper som vaktstyrkor vid dem, varpå han återvände till sitt folk. 8Där möttes han av alla edomeernas hövdingar och alla de ledande i Moabs folk och av furstarna från kustlandet. De sade: 9"Lyssna till ett ord, vår härskare, så kan du bespara din armé stora förluster. 10Detta israelitiska folk sätter inte sin lit till sina spjut utan till de höga bergen där de bor; det är nämligen inte lätt att ta sig upp till deras bergstoppar. 11 Avstå därför, herre, från att strida mot dem på det vanliga sättet i öppet fältslag, så skall inte en enda man av ditt folk behöva stupa. 12 Stanna kvar i lägret med hela din armé i säkerhet, och låt dina tjänare besätta källan som bryter fram vid bergets fot, 13ty därifrån får hela Baitylouas befolkning sitt vatten. Då kommer de att försmäktas av törst och måste ge upp sin stad. Vi och vårt folk skall ta oss upp på bergstopparna i närheten och upprätta posteringar där för att hålla vakt, så att inte en enda man kan komma ut ur staden. 14De kommer att tyna bort av hunger tillsammans med sina hustrur och barn, och innan svärdet når dem skall de falla ihop på gatorna i sin egen stad. 15Så kan du ge dem en svidande vedergällning för att de gjorde uppror i stället för att fredligt gå dig till mötes."

16 Holofernes och hela hans stab gillade förslaget, och han gav order om att det skulle följas. 17En moabitisk styrka bröt upp tillsammans med 5 000 av assyrierna; de slog läger i dalen och tog kontrollen över israeliternas vattenhål och källor. 18Samtidigt ryckte edomeerna och ammoniterna upp i bergen och slog läger mitt emot Dotan; en avdelning skickade de åt sydost bort mot Egrel, som ligger nära Chous, en plats vid Mochmours bäckravin. Resten av den assyriska hären slog läger på slätten och täckte hela landets yta. I lägret fanns tält och utrustning i oerhörda mängder, och massan av människor var överväldigande.

19 Men israeliterna ropade till Herren, sin Gud, fyllda av djup modlöshet eftersom alla deras fiender hade omringat dem, så att ingen möjlighet fanns att komma undan. 20Runt omkring dem stod Assurs samlade krigsmakt med infanteri, stridsvagnar och kavalleri i trettiofyra dagars tid, tills alla vattenförråd var slut för hela Baitylouas befolkning 21och cisternerna höll på att tömmas. De fick inte dricka sig otörstiga en enda dag, ty dricksvattnet delades ut i ransoner. 22Barnen och kvinnorna var helt uppgivna, och de unga männen blev så utmattade av törsten att de föll omkull på gatorna och i portgångarna; deras krafter var alldeles uttömda.

23 Då samlades hela folket med unga män och kvinnor och barn hos Ussia och stadens styresmän, och i alla de äldstes närvaro ropade de högt: 24 "Gud må döma mellan er och oss. Ni har begått ett svårt brott mot oss genom att inte be assyrierna om fred. 25Nu finns det ingen som kan hjälpa oss – Gud har sålt oss till dem, och vi kommer att segna ner inför deras ögon, tillintetgjorda av törst. 26Nu måste ni sända bud efter dem. Ge upp hela staden, låt den bli plundrad av Holofernes folk och hela hans här. 27Det är bättre för oss att bli deras krigsbyte – då blir vi slavar, men vi får ändå behålla livet och slipper se hur våra minsta dör inför våra ögon och hur våra hustrur och barn tynar bort. 28Himmel och jord är våra vittnen tillsammans med vår Gud, våra fäders herre som straffar oss för våra och våra fäders synder: måtte han inte i dag låta det gå som vi sagt."

29 Alla de församlade brast på en gång ut i våldsam jämmer, och de ropade högt till Herren Gud. 30Men Ussia sade till dem: "Mod, mina bröder! Låt oss hålla ut i fem dagar till. Inom den tiden skall Herren visa oss barmhärtighet på nytt, ty han kommer inte att överge oss fullständigt. 31Men om de fem dagarna går förbi utan att vi får hjälp skall jag göra som ni sagt." 32Han fick folket att skingras och inta sina platser; de gick bort till stadens murar och torn medan han skickade hem kvinnorna och barnen. Det rådde djup förstämning i staden.

Judit ingriper

8 1 Samtidigt fick Judit höra om vad som hänt. Hon var dotter till Merari, som var son till Us, son till Josef, son till Ussiel, son till Hilkia, son till Hananja, son till Gideon, son till Refaja, son till Achituv, son till Elia, son till Hilkia, son till Eliav, son till Netanel, son till Shelumiel, son till Surishaddaj, son till Simon, son till Israel. 2Hennes man Manasse, som tillhörde samma stam och släkt, hade dött under kornskörden. 3Han fick

solsting medan han ledde arbetet med att binda kärvar på åkern, blev liggande sjuk och dog i sin hemstad Baityloua, och man begravde honom bland hans fäder på fältet mellan Dotan och Balamon. 4 Därefter hade Judit levt som änka i sitt hem i tre år och fyra månader. 5 På taket till sitt hus hade hon låtit slå upp ett skjul, hon hade säcktyg om höfterna och bar alltid sina änkekläder. 6 Hon fastade varje dag alltsedan hon blivit änka, utom på försabbaten och sabbaten, vid nymåne och dagen närmast före samt vid det israelitiska folkets fester och glädjehögtider. 7 Hon var en mycket vacker och tilldragande kvinna. Hennes man Manasse hade efterlämnat både guld och silver, tjänare och tjänsteflickor, boskap och åkrar, som hon hade i behåll. 8 Ingen hade ett ont ord att säga om henne, ty hon var mycket gudfruktig.

9 Judit fick alltså höra om de bittra ord som folket i sin förtvivlan över vattenbristen hade slungat mot stadens styresman och likaså om allt som Ussia hade sagt till svar: hur han hade gett dem sin ed på att överlämna staden till assyrierna efter fem dagar. 10 Då skickade hon den betrodda slavinna som hade tillsynen över hennes egendom med bud efter Ussia, Havri och Karmi, stadens äldste. 11 När de infann sig hos henne sade hon:

"Hör på mig, ni som styr över Baitylouas folk: det var inte rätt att tala som ni gjorde inför folket i dag, då ni ställde denna ed mellan Gud och er och lovade att överlämna staden till våra fiender om inte Herren ger oss hjälp inom den bestämda tiden. 12 Vilka tror ni att ni är, när ni utmanar Gud som ni gjort i dag och inför alla människor sätter er i Guds ställe? 13 Det är Herren, allhärskaren, ni försöker genomsåda, men ni kommer aldrig någonsin att förstå något. 14 Ni kan ju inte finna det en människa gömmer i hjärtats djup eller få grepp om de tankar hon tänker – hur skall ni då kunna utforska Gud, som har skapat allt detta? Hur vill ni lära känna hans tankar och begripa hans planer? Nej, bröder, väck inte Herrens, vår Guds, vrede. 15 Om han inte vill hjälpa oss inom de fem dagarna har han ändå makten att ge oss beskydd den dag han själv vill, likaväl som att låta oss gå under inför våra fiender. 16 Men ni skall inte försöka binda Herren, vår Gud, i hans beslut, ty Gud viker inte för hot som en människa och kan inte föras bakom ljuset som en dödlig.

17 Låt oss därför tåligt vänta på räddningen från honom medan vi ropar till honom om hjälp – han kommer att höra vår bön, om det är hans vilja. 18 Ty det har aldrig förekommit i vår tid och sker inte heller i dag att någon av våra stammar eller släkter eller bygder eller städer ber till

gudar som tillverkats av människohänder. Sådant inträffade i gångna tider, 19 och det var därför våra fäder blev utlämnade åt svärd och plundring och led ett förkrossande nederlag mot våra fiender. 20 Men vi har aldrig känts vid någon annan gud vid sidan av honom; därför kan vi hoppas att han inte skall överge oss och inte någon av vårt folk. 21 Ty om vi blir tagna faller hela Judeen; då blir vårt tempel plundrat, och Gud kommer att ställa oss till svars för att det blivit vanhelgat. 22 När man har mördat våra bröder, deporterat befolkningen och skövat vårt arv och vår egendom skall han låta detta vila tungt på oss, där vi lever som slavar bland hedningarna, och vi kommer att väcka anstöt och förakt hos dem som köpt oss. 23 Ty det slaveriet kommer inte att vändas i någon ny nåd, utan Herren, vår Gud, skall göra det till en förnedring för oss.

24 Men nu, bröder, måste vi visa våra landsmän att deras liv hänger på oss och att vi är grunden för helgedomens, tempelbyggnadens och altarets bestånd. 25 Och för allt detta skall vi tacka Herren, vår Gud, som prövar oss likaväl som våra fäder. 26 Kom ihåg vad han gjorde med Abraham, hur han prövade Isak och vad som hände Jakob i det syriska Mesopotamien när han vaktade sin morbror Labans får. 27 Ty liksom den eld de fick gå igenom tjänade till att pröva deras hjärtan, så har Herren inte heller lagt detta på oss som ett straff. När han tuktar dem som söker sig till honom vill han visa dem till rätta.”

28 Ussia svarade: ”Allt vad du har sagt är klokt, och ingen kan invända något mot dina ord. 29 Det är inte heller första gången du ger prov på din vishet. Redan i dina tidigaste år lade hela folket märke till din klokhet, ty du är född med ett klart förstånd. 30 Men eftersom folket är svårt plågat av törsten tvingade de oss att handla så som vi nu har lovat och att binda oss med en ed som vi inte får bryta. 31 Be nu för oss, du som är en from kvinna. Då sänder Herren regn så att våra cisterner fylls och vår vanmakt får ett slut.”

32 Då sade Judit till dem: ”Hör på mig. Jag skall utföra något som vårt folk kommer att minnas i släktled efter släktled. 33 Ni skall stå vid porten i natt, och jag skall gå ut där med min slavinna. Innan den tidpunkt är inne då ni lovat att överlämna staden till våra fiender skall Herren rädda Israel genom min hand. 34 Men försök inte ta reda på vad jag tänker göra; jag kommer inte att säga er det förrän min plan är genomförd.”

35 Ussia och de andra ledarna sade till henne: "Gå i frid, och måtte Herren Gud gå framför dig för att ge våra fiender deras straff." 36 Så lämnade de hennes skjul och återvände till sina poster.

Judits bön

9 1 Judit föll ner på sitt ansikte, strödde aska på huvudet och blottade säcktyget som hon var klädd i, och i samma stund som den kvällens rökelseoffer bars fram i Guds hus i Jerusalem ropade hon högt till Herren:

2 Herre, min fader Simons Gud,
du som satte svärdet i handen på honom,
så att han kunde ta hämnd på främlingarna,
de som skändligen lossade den unga kvinnans gördel
och skamligen blottade hennes kropp
och nesligen besudlade hennes sköte!
Du hade sagt: "Sådant får inte ske" –
och likväl gjorde de det.

3 Därför utlämnade du deras hövdingar åt döden,
och den bädd som blygts över deras svek
lät du nu blodas ner genom svek.

Du dräpte slavar och härskare om varandra,
dräpte härskarna där de satt på sina troner.

4 Du lät deras hustrur bli krigsbyte
och deras döttrar föras bort i fångenskap
och allt vad de ägde delas av dina älskade söner,
som brann av samma iver som du
och vämjdes vid dådet mot deras blodsförvant
och kallade dig till hjälp.

Gud, min Gud, hör också min bön, en änkas bön!

5 Ty det var du som lät detta ske,
liksom allting före och efter,
det som är och det som skall komma har du tänkt ut,
och som du har tänkt, så blir det.

6 De händelser du har bestämt
stiger fram och säger: "Här är vi!"

Dina vägar är fastlagda,
och ditt domslut kan vi motse med förtröstan.

7 Här står assyrierna med sin väldiga armé:
de yvs över sina hästar och ryttare,
de stoltserar med sina kraftfulla soldater,
de litar till sköld och spjut, till båge och slunga,
men de inser inte att du är Herren,
han som avgör striden –

8 Herren är ditt namn.

Slå ner deras kraft med din styrka
och krossa deras makt i din vrede,
ty de har för avsikt att skända ditt tempel,
besudla den boning som hyser ditt härliga namn
och med sina svärd hugga av ditt altares horn.

9 Se deras övermod,
släpp lös din vrede över deras huvuden,
låt min hand, en änkas hand,
få utföra det stordåd jag föresatt mig.

10 Dräp både slav och herre, härskare och tjänare,
med hjälp av mina läppars list,
låt deras storhet krossas av en kvinnas hand.

11 Ty din makt beror inte på stora arméer,
ditt välde inte på starka kämpar.

Nej, du är de förtrycktas Gud,
du är de svagas hjälpare,
de kraftlösas försvarare,
de uppgivnas beskyddare,
en räddare för dem som är utan hopp.

12 Ja, hör min bön, du min faders Gud,
du som är Israels arvlands Gud,
du som råder över himlarna och jorden,
du som har skapat alla vatten
och som härskar över hela din skapelse:

13 låt mina listiga ord skada och sarga
dem som välvt onda planer mot ditt förbund,
mot ditt heliga hus, mot Sions berg,
mot huset som dina söner fått i sin ägo.

14 Ge insikt åt hela ditt folk med alla dess stammar,
så att de förstår att du är all makts och styrkas Gud
och att ingen utom du är Israels beskyddare.

Matteus 21 12–17

Jesus i templet

¹² Jesus kom in på tempelplatsen och drev ut alla som sålde och köpte där. Han slog omkull borden för dem som växlade pengar och bänkarna för dem som sålde duvor ¹³ och sade till dem: "Det är skrivet: Mitt hus skall kallas ett bönens hus. ^(e) Men ni har gjort det till ett rövarnäste."

¹⁴ På tempelplatsen ^(f) kom blindade och lama fram till honom, och han botade dem. ¹⁵ När överstepräster och de skriftlärdade såg de under som han gjorde och barnen som ropade i templet: "Hosianna, Davids son!", blev de mycket upprörda ¹⁶ och frågade honom: "Hör du vad de säger?" Jesus svarade dem: "Ja, har ni aldrig läst: Ur barns och spädbarns mun låter du en lovsång stiga upp till dig"? ^(g) ¹⁷ Sedan lämnade han dem och gick ut ur staden till Betania, där han övernattade.